

padippakam

இரு யு

கே. எஸ். துணை

படிப்பகம்

padippakam

படிப்பகம்

செய்தி.

23.12.1995

ஒரு பூ !

கே. எஸ். சூனா

Orupoo

A novel in Tamil by K.S.Thurai

- ❑ **First Edition** : August 95
- ❑ **Published by** : K.S.Thurai,
Fruehøvej 10. 2 Th, 7400 Herning, Denmark.
T.Phone 97 215425
- ❑ **© Copyright** : Author
- ❑ **Types used** : 12 point
- ❑ **Printed at** : Vasan Litho Printer, UK.
T. Phone : 0181 - 640 4366.
- ❑ **ISBN** 87-985602-0-2
- ❑ **Front cover** : A. Balamanoharan
- ❑ **Lay out** : Tamil Teknik DK

இந்த மலர் சமர்ப்பணம்:
அன்னை யூதியின்
பாதங்களுக்கு

அணர்வுரை

நானறிந்த கே. எஸ். துரை ஓர் திறமைமிக்க நாடக ஆசிரியர் : நாடக இயக்குநர். " சுயம்வரம் " நாவல் மூலம் அவரை ஒரு நாவலாசிரியராகக் கண்டேன். ஒரு பூ நாவல் மூலம் அவரின் திறமை மலர்வடைகிறது. இங்கு தோன்றும் கதாபாத்திரங்கள் யாவும் அவரின் கண்ணுக்குள் மட்டும் சீவித்த மானுடர்கள் அல்ல: என்னுடனும் பழகிய மனிதர்கள். சுயம்வரம் நாவல் மூலம் தாம் குழந்தையாயும், இளைஞனாயும் ஓடியாடி விளையாடிய நாட்களையும், அவருடன் பழகிய மாந்தரையும், தமிழீழ மண்ணின் மகத்தான தியாகங்களையும் மிகவும் சுவையாகவும், விறுவிறுப்பாகவும் வர்ணித்தார்.

ஒரு பூ நிலை கொள்ளும் பூமி தொண்டைமானாறு என்னும் சிற்றூர். தொண்டைமானாறு எனக் கூறின் எமக்குக் கண்முன்னே தோன்றும் காட்சிகள் ஆற்றங்கரையில் அமரும் செல்வச்சந்நிதி ஆலயம், விண்ணோக்கி நிமிர்ந்து நிற்கும் ஆலய மணிக் கோபுரம், ஆற்றின் மறுபுறத்தில் சதா சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் காற்றாடி, வெளிக்கள நிலையம், பரந்த மணற்பரப்புகளைக் கொண்ட கடற்கரை போன்றனவாகும்.

மேற்கண்ட பின்னணிக்குள் வளர்த்தெடுக்கப்படும் கதையானது சுற்றுப்புறங்களையெல்லாம் அழகுறத் தழுவிச் செல்கிறது. கதையோட்டத்தோடு செல்வச்சந்நிதித் திருவிழா

வெளிக்கள நிலையச் செயற்பாடுகள், தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம், ஸ்ரீலங்காப் படைகள், இந்திய அமைதிகாக்கும் படைகள் போன்ற வற்றால் நிகழ்ந்த அநியாயங்கள் யாவற்றையும் சுவையுடனும், உணர்ச்சியுடனும் கதைக்குள் அடக்கியுள்ளார். அத்துடன் பொலிகண்டி உப்புக்கிணற்றடி மாதாகோயிலின் வெறியாட்டமும், ஆரூடமும் கூட அழகாகப் பதிவுபெற்றிருக்கின்றன.

“ தொண்டைமானாற்றில் தொடங்கினால் அது தோல்வியில் முடியாது ! ” என்ற வாசகத்தை புதுமணப் பெண் பூமணிக்கு கணவன் சற்குணத்தார் புது வாழ்வில் வெற்றிபெறும் நோக்கோடு கூறினாலும், கதையிலோ அந்தச் சம்பவமானது 1971 தொண்டைமானாறு மகா வித்தியாலயத்தில் நடைபெற்ற குண்டு வெடிப்புச் சம்பவத்துடன் சேர்ந்து அர்த்தமுள்ள அரசியல் கண்ணோட்டமாகவே மிளிர்வு பெற்றுவிடுகிறது.

“ பூமணி நதி கடலைத் தேடிப்போனால் அது இயற்கை. ஆனால் கடல் நதியைத் தேடிப்போறதா ஆரும் பிரசங்கம் பண்ணக் கேட்டிருக்கிறியே சொல்லுபாப்பம் ? ” என்று சற்குணத்தார் வாயிலாக ஆற்றின் பெருமையைக் கூறுமிடத்து, வேலை (வேலன்) வல்லியாற்றை (வள்ளியை) நாடிவருகிறது என்னும் தத்துவத்தை அழகாகத் தெரிவித்தது போலவே: கந்தபுராணக் கிழவி மூலம் செல்வச்சந்தி கோயிலின் மகிமையையும், கூறுகிறார்.

பூ மூலம் ஆத்மாவிற்கும் பிரசவம் உண்டு என்னும் பாரிய தத்துவம் கதையில் வெளிக் காட்டப்படுகிறது. பூ ஆகிய பூமணி அரும்பாக இருக்கையில் தனது குடும்பம், தனது மகன் ஆகிய மாய வலைகளில் சிக்கித் தடுமாறுகின்றாள். மொட்டாகும் வேளையில், ஆணவ மிகுதியால் தன் மகனே உலகில் மிகவும் உயர்வானவனென அனைவருடனும் முரண்டுபடுகிறாள். சகலதும் பறிபோன நிலையில் இந்தப் பூவானது பூரணமாக மலர்கிறது. அவள் சகல பற்றுக்களையும் துறந்து புகழ்த்துறவிகளான மாவீரர்களின் அருகில் போய் தியாகத்தின் பெருமையை உணரும்போது, கதை பூரணமாக மலர்ந்து, தெய்விக மணம் வீசுகிறது.

கிராமிய மக்கள் பேசும் வார்த்தைகளை மிகவும் அழகாகவும், அர்த்தத்துடனும் துரை கையாளுகிறார். முழுக்கதையும் ஓர் நாடகபாணியில் விறுவிறுப்பாக முன்னேறி பூமணியின் விண்ணேற்றத்துடன் சாந்தி பெறுகிறது. தொண்டைமானாற்றில் தொடங்கிய இந்தப் பூ தோல்வியில் முடியாது! வெற்றிநடை போடுமென வாழ்த்தியமைகிறேன்.

திரு. ச. சத்தியமூர்த்தி

முன்னாள் அதிபர். தொண்டைமானாறு

மகா வித்தியாலயம்.

Republik of South Africa.

28 . 06 . 95

என்னுரை

எனது சுயம்வரம் நாவலுக்கு அனைவரும் வழங்கிய காத் திரமான வரவேற்பிற்கு முதற்கண் நன்றிகளைக் கூறிக்கொண்டே தங்களைக் காண்பதில் மகிழ்ச்சி.

இக்கதையும், இதில் வலம் வருவோரும் இலக்கியம் தன் எல்லைக்குள் கொண்டுவரக் கூச்சப்படும் மிகமிகச் சாதாரண மனிதர்கள்தான். தன் மகனும், குடும்பமுமே உலகமாகக் கொண்ட ஒரு பெண்ணின் குருவிக் கூட்டு வாழ்க்கைக்குள் வீசிய பெரும் புயலும், அதன் சிதைவுகளுமே கதை. ஆயினும் 9 திர்வுகளிலிருந்தே துளிர்ப்புக்கள் எழுவதைப்போல: மானுடத்தின் சகல பக்கங்களையும் நோக்கிவிடக் கூடிய ஆன்ம வெளிச்சமொன்று இவர்கள் வாழ்வில் சுடர்க்கக் காண்கிறோம். காட்டு மயில்களின் ஆட்டத்தில் கலையழகு இயல்பாகக் கொலுவிருக்கும். இக்கதை மாந்தரின் வாழ்வியலும் அப்படியே.

“ நாவல் இலக்கியம் எழுதப்படுவதல்ல: அது செய்யப் படுகிறது ! ” என்னும் மேலைப்புலக் கோட்பாடுகளுக்கிணங்க இதை வடிவமைக்க உதவிய அனைவருக்கும், பெயர் குறிப்பிடாது பெருந் துணையாய் நிற்கும் அன்பு உள்ளங்களுக்கும்: நண்பர்களுக்கும் எனது நன்றிகள். இந்தப் படைப்பு ஓர் ஆத்ம நெருப்பு. தமிழீழத்தின் விடுப்பு வேள்விக்காகத் தூக்கப்படும் புலம் பெயர் விளக்கு. நெருப்பிற்குள் அழுக்கில்லை. இதை ஒவ்வொரு எழுத்துக்களிலும் நீங்கள் தரிசிக்க வேண்டுமென்ற நம்பிக்கையுடன். . .

டென்மார்க். 01. 07 . 95

கே. எஸ். சூரை.

1

செய்தியறிந்த சூரியன் விண்ணாங்குத் தடிகளை விலத்திக் கொண்டு மெல்ல எட்டிப் பார்த்தது. சூரியனுக்கும் தகவல் சொல்ல நேரமின்றிப் பூமணி போய்ச் சேர்ந்துவிட்டாள். மரணத்திற்கும் ஒரு காரணம் வேண்டும் என்பது போல அவளின் மண்டையோடு இரண்டாகப் பிளந்திருந்தது. அந்த வெடிப்பிற்குள் பந்தாகச் சுருட்டிய வெள்ளைத் துணியை அடைந்து வைத்திருந்தார்கள். காயத்தை மூடிக் கட்டிய சீலையின் முடிவில் ஒரு கத்தரி முடிச்சு. அதன் இரண்டு அந்தங்களும் எலிச்செவிகள் போல நட்படி நின்றன.

கடைசித் தரிப்பு வரை ஓடிவந்து, மூச்சை நிறுத்திக் கொண்டுவிட்ட அவளைத் தூக்கிச் செல்ல வாசலின் முன் திருக்கல் வண்டியொன்று தயாராக நின்றது. அதன் முன்புறம் நின்ற வன்னிமாட்டின் மூக்குத் துவாரங்களை ஈக்கள் இடைவிடாது மொய்த்தன. கோபம் கொண்ட மாடு தலையைச் சிலாவிச் சிலாவி மேலும் கீழுமாக அடித்தது. அதற்கேற்ப கழுத்திலிருந்த வெண்டயம், "கிலிங் . கிலிங்!" கென அபசுரமாய் ஒலித்தது.

வண்டியில் கிடத்தப் பட்டிருந்தது பூமணியின் பிரேதம். அதன் கால்கள் இரண்டும் வெளிப்புறமாக நீட்டியபடி நின்றன. அந்தக் கால்களை ஒவ்வொன்றாக மூட்டோடு மடக்கி, "டப்..டப்..!" பென முறித்தான் சிவேங்கை.

□ ஒரு பு.

அந்தச் சிறிய வண்டிலுக்குள் சுவத்தை மடக்கி வைப்பதற்குள் வண்டில்காரர் சாம்பனும், சிவேங்கையும் பெரும் சிரமப் பட்டுக் கொண்டனர்.

வண்டிலில் ஒரு வினாக்குறி போல வளைந்து கிடந்த பூமணியைக் கவலையோடு ஒரு கணம் ஏறிட்டுப் பார்த்தார் மாதக்கரசு. அங்கு ஒரு நிமிடம் பூரண நிசப்தம் நிலவியது. பின் தொண்டைமானாற்றையும், பூமணியையும் அவள் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டாள். ஊரே நங்கும் ஊமைத் துயர் மண்டிக் கிடப்பது போன்ற உணர்வு. தென்னங் கீற்றுக்கள் கூட கைகளைத் தொப்பென்று கீழே போட்டுவிட்டுக் கவலையோடு நின்றன. " பூமணி நீ போகாதே ..!" என்று தூரத்தே காலைக் கடலின் அலைகள் நெஞ்சில் குத்திப் புரளும் ஒலி வெற்றுத் தகரப் பீப்பாக்கள் உருண்டு அருகில் வருவதைப் போலக் கேட்டது.

" இண்டைக்கு விநாயகர் சதுர்த்தி.! சொர்க்க வாயல் திறந்திருக்கும். உனக்கினிப் பிறப்பில்லை. சந்தோசமாய்ப் போணை | " என்று அவள் கால்களைத் தொட்டு வணங்கிவிட்டு, ஒரு அடி பின்னால் விலகி நின்றாள் மாதக்கரசு.

இனி எல்லாம் முடிந்து விட்டது என்பதைக் கணக்குப் பண்ணிக் கொண்ட சிவேங்கை நீற்றுப்போன மல்வேஷ்டியால் சடலத்தை இழுத்து மூடினான். கூடவே

வண்டிலுக்குத் தீட்டுப் பட்டால் சாம்பன் கோபிப்பானே என்ற ஏக்கத்தோடு, அடியில் விரித்திருந்த பழைய சாக்கின் நுனியையும் ஒரு உன்னு உன்னிக் கீழ்ப்புறமாக இழுத்துவிட்டான். பின் குறிவைத்தது போல வாயில் பக்கமாக ஓடி, பூ மணிக்கு வழிவிட உடைத்து வைத்திருந்த தேங்காய்க் கையில்களையும் சட்டென்று தூக்கிக் கொண்டான்.

எல்லாவற்றையுமே ஓரக் கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாதக்கரசு, " சீ . . . தேங்காய்க் கையிலைக் கீழை வையடா பஞ்சமி . . ! " என்று கோபமாகச் சீறிக் கொண்டே ஓடி வந்தாள்.

ஓசித் தேங்காயை மனம் போலக் காரமுடியாது போகவே தனது ஒளி கொண்ட பற்களை மறுபடியும் வாய்க்குள் போட்டு மூடிக்கொண்ட சிவேங்கை, " எட . . தேங்காய்க் கையிலை எப்பன் எடுத்து ஓரமா வைப்பமெண்டால் கிழவி உந்தக் கத்துக் கத்துது." என்றபடியே எடுத்த தேங்காய்க் கையில்களை சுவர் ஓரமாக அலட்சியமாக விட்டெறிந்தான்.

இதற்கு மேலும் அங்கு நிற்க விரும்பாத சாம்பன் பாறி விழப்போகும் இரண்டு சில்லுகளையும் இடுக்கிப் பிடித்திருந்த முட்டுக் கற்களை அகற்றிவிட்டு, நாக்கை இரண்டாக மடித்து, "ட் . . நீ . . ஹய் . . ! " என்று ஒலி

□ ஒரு டு

எழுப்பினான். அத்தோடு, "நற . . நற" வென இரண்டு பக்கங்களாலும் கற்களைச் சப்பித் துப்பியபடியே கோட்டமடித்த சில்லுகள் இரண்டும் வயோதிபனாகத் தள்ளாடியபடியே உருண்டன. கூடவே கரணவாயிலிருக்கும் மருமகளிடம் பிரேதத்தை ஒப்படைப்பதற்காக பக்கத்து வீட்டு நேகண்டியும், பற்குணியும் தங்கள் மிதிவண்டித் தடிகளை நிலத்தில் குத்தி அதே வேகத்தில் பாய்ந்தும் ஏறிக் கொண்டனர்.

"ஏதோ சவம் கரணவாய் போய்ச் சேர்ந்தால் சரி . . பிறகு மருமோள் காரியாச்சு, சம்மந்திக் காரியாச்சு பட்டது பாடு . .!"

"அது சரி . . சொன்னாப் போலை வாற வழியிலை தெணியில் கிணறும் கிடக்கு . . ? அப்பிடியே ஒரு தோய்ச்சல் போட்டுவிட்டு வர வேணும் . . மற்றக் காரியங்களெல்லாம் அவைபுறம். உந்த வண்டில் காசை மட்டும் கறாரா வேண்டிக் கொடுக்க வேணும். உவன் சாம்பன்ரை பேய்க் குணம் . . . ?" என்று மெல்ல இழுத்தான் நேகண்டி.

"பயப்பிடாதை பசைப் பிடிப்புள்ள இடம். உதுகளிலை பிழை விடாதுகள். செத்தவீட்டு நேரந்தான் ஒண்டுக்கு ரெண்டாக் கறக்கலாம். அதுக்கு நான் பொறுப்பு" என்றான் பற்குணி.

மிதிவண்டிகளின் கரியடர்ந்த பற்கள் வேஷ்டித்

தலைப்புகளை சப்பித் துப்ப முன்பு பாதுகாப்பாக அவற்றை இழுத்து, இருக்கைகளின் மேல் வைத்து இருவரும் குந்திக் கொண்ட போது, சாம்பனின் வண்டில் வேகமெடுத்து விட்டது. தலைப்பாகையை உதறி இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டு, மூக்காலும் வாயாலும் நுரைதள்ளாக் குறையாக ஓடிக் கொண்டிருந்தான் சிவேங்கை.

கவலையின் உச்சக் கட்டத்திற்கு வந்துவிட்ட மாதக்கரசு " எங்களையெல்லாம் விட்டிட்டு நீ மட்டும் போறியோணை . ? என்னைப் பெத்த ராசாதீ . . ! " என்று ஓலமிட்டு அழுதாள். மேலும் கீழும் பூக்களால் மூடிய தண்டிகை, நிலபாவாடை, சங்கு, சேமக்கலம், பறைமேளம், வெடி யென எதுவுமே இல்லாமல் மிகச் சிக்கனமாகப் பூமணி தனது இறுதிப் பயணத்தைத் தொடங்கி விட்டாள்.

" எப்பிடியெல்லாம் வாழ்ந்த உனக்கு கடைசியிலை இப்பிடி ஒரு கெதியோ . . ? " என்று அலறியது போல, பொறுமையிழந்த சின்னக் கச்சான் காற்றுச் சுழியொன்று திடீரென்று வேகமாகச் சுழன்று, " ஐயோ . . ! " என்ற சத்தத்துடன் தகரப் படலையொன்றில் மூசி அடித்தது. மரம் செடிகளில் மோதிக், " க்கூ . . ஊ . . ! " வென்ற ஒலியை எழுப்பியது. ஊர் எல்லையைத் தாண்டி, பூமணியைத் துரத்தியபடியே தானும் பின்னால் ஓடி மறைந்தது.

2

தலை முழுதும் பனை மரங்களை நட்பு வைத்திருக்கும் ஆர்ப்பாட்டமில்லாத சிறிய கிராமம் கரணவாய். கடற்கரையோரமாக வந்திறங்கும் இராணுவம் தன் வேட்டைப் பற்களை நீட்டும் போதெல்லாம் மக்கள் வெகுண்டோடிப் போய்ச் சேரும் கடைசிக் கிராமம். உயிரைக் கையில் தூக்கியபடி அடைக்கலம் கேட்டு ஓடி வருவோரைத் தனது பெயருக்கேற்ப கருணையுடன் வரவேற்கும் பொறுமையின் செறிவுள்ள நிலம்.

மக்கள் எங்கெல்லாம் ஓடிப் போவார்கள் என்பதை அறிந்து கொண்டு, பலாலி முகாம் ஏவிவிடும் படு கொலைச் ஷெல்களும் அங்கு தான் அடிக்கடி வந்து சேரும். ஓங்கி வளர்ந்த பனை மரங்கள் தமது வலிய நெஞ்சுகளை நிமிர்த்தி வரும் ஷெல்களை யெல்லாம் தடுத்து நிறுத்தி, மக்களின் காப்பரண்களாய் நிமிர்ந்து நிற்கும்.

வட்டு முறிந்த பனை மரங்களை யெல்லாம் பங்கர்களுக்கு அனுப்பிவிட்டு, அடுத்த ஷெல்களை எதிர்பார்த்துத் துணிச்சலோடு நிற்கும் பனை மரங்களின் மீது பூமணிக்கு எப்பொழுதுமே தனிப் பாசமுண்டு. அவள் குறைந்தது ஒரு நாளைக்கு ஒரு தடவையாவது அங்குள்ள பனை மரங்களைப் பற்றிப் பேசத் தவறுவதில்லை.

அவள் கரணவாயில் இருப்பது இதுவே கடைசித் தடவை என்பதை அறிந்து கொண்ட ஆரூடக்காரர் போல என்றமில்லாதவாறு இந்த முறை மட்டும் பனம்பழங்கள் வகை தொகையின்றிக் கனிந்து கிடந்தன. காற்றினால் உதைக்கப்பட்ட பனம் பழங்கள் பொத்துப் பொத்தென்று நான்கு பக்கங்களும் விழுந்து விழுந்து பிதுங்கின. பனங் காணிகளைத் தேடிக் கொசுக்களும் கோடி கோடியாகப் படையெடுத்தன.

பொழுது விடிவதற்கு முன்பே புறப்பட்டுப் போன நாகபிள்ளை நல்ல களிப்பிடிப்பான பனம் பழங்களைப் பொறுக்கி வந்திருந்தான். இந்தப் பருவம் வந்து விட்டால் நாகபிள்ளை வீட்டில் அடிக்கடி பனங்காய்ப் பணிகாரம் சிலுசிலுக்கும். எத்தனையோ கவலைகள் மனதிலிருந்தாலும் அவற்றை யெல்லாம் ஓரமாக வைத்துவிட்டு, தனது பனங்காய்ப் பணிகாரம் சுடும் வேலையை நேர்த்தியாகவே செய்து கொண்டிருந்தான் நாகபிள்ளை.

பனங் கொட்டைகளுக்கு அரப்புத் தண்ணீர் தப்பியது போல சிறிது சிறிதாக நீர் விட்டு கசக்கி வார்த்த பனங்களியோடு, கோதுமை மாவையும் , சீனியையும் கலந்து நன்றாகப் பிசைந்து கொண்டாள். பதப்பட்ட கலவையை இரட்டை விரல்களால் முத்திரை பிடிப்பது போல ஏந்தி, " இஸ் . . இஸ் . . ஸ் . . " என்று கொதிக்கும் எண்ணெயில் இரக்கமின்றித் தூக்கித் தூக்கிப் போட்டாள்.

□ ஒரு பு

பணிகாரர் சிலுசிலுப்பையும் , அதற்கேற்ப அவளின் விரல்களில் ஓடும் அபிநயத்தை இணைத்து வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் பூமணி. பணிகாரங்களை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து, அதற்கேற்ப கையிலிருந்த சிறு ஓலைப் பெட்டியை நிலத்தின் மீது முன்னும் பின்னுமாக அராத்தினாள்.

நாகபிள்ளை அதைக் கவனித்தது போலக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவள் அடுப்பும் கையுமாக மூழ்கிப்போய்க் கிடந்தாள். அவள் தன்னை ஒரு பொருட்டாக மதிக்க வில்லையே என்ற கோபம் பூமணிக்கிருந்தது. மகன் ஈஸ்வரன் மணமகனாக வந்த புதிதில் அவளுக்கிருந்த மேன்மைகளும், உபசரிப்புக்களும் வேறு தினுசானவை. ஒரு குறுங்காலத்திற்குள் அவற்றுள் ஏற்பட்டுவிட்ட மாற்றங்களை மெல்ல அசைபோட்டுப் பார்த்துக் கொண்டாள். அப்போதே அந்த நாட்களும் அவள் கண்முன் ஒரு சுற்று வந்து போயின.

கரணவாய்க்குப் போன புதிதில் அவளுக்குப் பல துலக்க முன்பு கோப்பி வந்துவிடும். முகம் கழுவி வரமுன்பே காலைச் சாப்பாட்டில் ஆவி பறக்கும். ஒருவர் மாறி ஒருவர் அவளைத் துரத்தித் துரத்திக் கவனிப்பார்கள்.

“ மாமி . . . எழும்புங்கோ . . . வாயைக் கொப்பிளிச்சுப் போட்டுக் கோப்பியைக் குடியுங்கோ . . ஆறப்போகுது . . ” என்று மருகள் அடம்பிடிப்பாள்.

“ விடிஞ்சுபோச்சே ...? ராசாத்தியள் என்னைப் பெத்த பிள்ளையைப் போலையெல்லோ கவனிக்குதுகள். குடுத்து வைச்சனான்..! ”

“ அதெல்லாம் பிறகு கதைப்பம்...முதல் முகத்தைக் கழுவுங்கோ ... இண்டைக்கு உங்களுக்குப் பிடித்தமான வறுத்தமா அப்பமும், மாசுக் கருவாடு போட்ட இடிசம்பலும் அம்மா அப்பச் சட்டியை அடுப்பிலை ஏத்தியிட்டா .. எழும்புங்கோவன். ”

“ வறுத்தமா அப்பமே? எப்பன் பொறு..” என்றபடியே வாயைக் கொப்பளித்து விட்டு , ஆட்டுப்பால் கோப்பியை குடிப்பாள். பின் கிணற்றடிக்கு ஓடுவாள். அங்கே அவள் முகத்தை அலசி முடிக்க முன்னரே துவாய்த் துண்டோடு ஓடிவருவாள் கடைசிப் பெட்டை.

இப்பொழுது நிலமை அடிதலையாய் மாறிப் போய்விட்டது. கண்களைப் பிட்டுக் கொண்டு, உட்புகுந்துவிட்ட இழப்புக்களும் , துயரங்களும் நாகபிள்ளையின் வீட்டில் அரும்பெடுத்த இன்பங்களை யெல்லாம், “ சொடுக் .. சொடுக் ..! ” கென்று கெட்டோடு ஓடித்தெறிந்து விட்டன.

கதவைத் தட்டாமல் வந்துவிட்ட இழப்புக்களால் அவள் வெறுமையாய் நின்றாள். பூமணியைத் தலையில்

ஒரு பு

ஏற்றிக் கூத்தாட அவள் மனதில் தேவையோ தெம்போ இருக்கவில்லை. திசைக்கொன்றாகப் பிரிந்து போயிருக்க வேண்டிய இருவரும் சிறகுகளை வீச முடியாது அந்தச் சோகக் கூட்டிற் குள்ளேயே சிக்கிக் கிடந்தனர்.

இரண்டு ஜீவன்களும் , " சர் . . புர் . . ! " ரென உறுமலெடுக்காத அந்த அதிகாலையின் மௌனப் பொழுதுகள் ஒரு சட்டி நிறையப் பனங்காய்ப் பணிகாரங்களையே பிரசவித்துக் கொண்டன. அந்தக் குடும்ப வைத்த உருண்டைகளில் பனங்களியின் பொன் நிறம் இளம் கருக்கலாக ஒளியடித்தது.

எண்ணெய்ச் சட்டியை இறக்கித் திருகணையில் வைத்து விட்டு , ஏதோ தலை போகும் அவசரம் கொண்டவளாய், பணிகாரச் சட்டியுடன் வெளியே போய்விட்டாள் நாகபிள்ளை. பூமணியிருப்பதை அவள் கவனித்தாகக் காட்டிக்கொள்ள வில்லை. சிறு பொழுது காத்திருந்த பூமணி குசினியிலிருந்து புறப்பட்டுப் புயலாக வெளியே வந்தாள். கையிலிருந்த ஓலைப் பெட்டியைக் காற்று வெளியில் சுழற்றி வீசினாள்.

" சன்னதியானே இப்பிடியுமொரு ஓரவஞ்சனையோ ? ஏனடி நாகபிள்ளை நாங்களெல்லாம் உனக்கு மனியராப் படேல்லையே .. தொண்டமனாத்துப் பூமணி கேவலம் இப்ப நாலு பணியாரத்துக்கு பெறுமதியிழந்து போனாளோ?"

“ ஏன் சம்மந்தி உப்பிடிக்க கத்துறாய் ..? ஆக்கப் பொறுத்தனீ எப்பன் ஆறப் பொறன். இப்ப என்ன நடந்து போச்சுதுதாம் ..? ”

“ என்ன நடக்கேல்லை எண்டு நீ நினைக்கிறாய் ..? எடி நாகபிள்ளை மணியருக்கு முக்கியம் மரியாதை! எப்பிடிப் பாத்தாலும் நான் இனி உங்களுக்குப் புறத்தியாள் தானே ..? அதை நீ இண்டைக்கு வடிவாக் காட்டிப் போட்டாய். இனி நான் ஏன் இஞ்சை இருக்க வேணும் ..? ” என்று இரைந்தாள்.

கட்டுக் கட்டாய் சீனாவெடிச் சரைகளைப் போட்டிக்குக் கொழுத்தி வீசியது போல சிறிது நேரத்தில் இருவரும் “ சுள் . சுள் . . ! ” ளெனத் தெறிக்கும் வார்த்தைகளால் மோதிக் கொள்ளத் தொடங்கினர். உணர்ச்சிகளுக்குள் அடங்காது வார்த்தைகள் தள்ளாடின.

பொறுமை வெடித்துச் சிதறிய நாகபிள்ளை கடைசியில் பணிகாரச் சட்டியை முற்றத்தில் எறிந்து தலையில் அடித்து ஒப்பாரி வைக்க, பதிலுக்குப் பூமணியும் புழுதி மண்ணள்ளி வீசித் திட்டிவிட்டு, உடுத்த துணியோடு அங்கிருந்து வெளியேறினாள்.

நாகபிள்ளையும் அவளும் ஒருவருக்கொருவர் மூஞ்சியை சொடுக்கிக் கொண்ட பொழுதுகள் பல. ஆனால் இந்தப் பனங்காய்ப் பணிகாரப் போருக்கு மட்டும்

□ ஒரு பூ

யுத்தநிறுத்தம் வந்து வாய்க்கவில்லை.

கரணவாய்க்கும் தொண்டைமானாற்றுக்கும் அவள் ஓடிக் கொண்டிருந்த வாரோட்டமும் அத்தோடு முடிவடைந்து விட்டது. அதற்குப் பிறகு அவள் சம்மந்தி வீட்டைத் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை. பூ மணியின் மனதில் காய்த்த வன்மம் அவளுக்கு மட்டுமே வெளிச்சமாகி அவளுடனேயே மறைந்தும் விட்டது.

இன்று அந்திமத்திற்கும் ஆளில்லா நிலையில் அவளது பூதவுடல் சாம்பனின் வண்டிலில் உரிமைக் காரியான நாகபிள்ளை வீடு நோக்கி கடைசிப் பயணம் புறப்பட்டிருக்கிறது.

3

குச்சொழுங்கைகளால் நிறைந்த முதிரைக் கட்டைத் தெருவழியே இப்பொழுது புதுப்புதுத் தலை முறைகள் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றன. தைனசோர்களின் காலம் போல பூ மணியின் சிறுபராயத்தை நினைக்கும் போதெல்லாம் முதிரைக்கட்டையும் பழைய அழகு பெற்றுப் பக்கமாக வந்து நிற்கும்.

ஆளவந்த ராசாக்கள் கொழும்பில் இருக்கும் செய்தி தெரியாது அன்னம்மா அக்காவும் , பதுமன் மாமியும் , கொக்குப் பட்டம் கட்டும் சந்திரரும் , நெஞ்சை மறைத்துச் சாரத்தைக் கட்டிக்கொண்டு , கொடுக்கைக் கிளப்பிய நட்புவக்காலியாய் ஓடும் குருவித்தலை மேத்திரியும் மண்ணில் பூத்த மலர்களாக இறுமார்ந்து நடந்த காட்சிகளெல்லாம் அந்தக் காலப்புகைக்குள் துலக்கமாகத் தெரியும்.

ஒழுங்கைத் தலைப்பில் இறங்கிவிட்டால் கடையொட்டில் இருக்கும் கந்திப்பிள்ளைக் கிழவியின் கேள்விக்கு யாரானாலும் பதில் சொல்லிவிட்டுத்தான் உள்ளே போக முடியும். வந்த காரியம் முடிந்து தெருக் கிணற்றடியால் வெளியேறும் போது பூரான் கிழவனின் தனிப் பிரசங்கம் தேடிவந்து கட்டணமில்லாமல் காதுக்குள் இடியாய் இறங்கும்

" அந்த ... அ .. அ ... அ ... சீதாபிராட்டியானவள் ள் ... ள் ... ஸ்ரீராமச்சந்திரனைக் கைப்பிடித்தா .. உ .. ஊ சீ ! எளிய மூதேவி கறித்தண்ணியை எடுத்து வக்கிலை ஊத்தடி விசரி . . . ய் . . ய் . . . யிராமச்சந்திரனானவன் சீதாபிராட்டியை . . . ஐ .. ஐ . . ய் . . ய் . . . தனனம் . . . ம் . ம் ஏ . . வ் . . ப் . . ! " ஏப்பமும் பாட்டுமாக பூரான் கிழவர் பிரசங்கத்தை நடத்திக் கொண்டிருப்பார் . " லொடக் . . லொடக் . . ! " கென்று வேகமாக வரும் பாக்குலக்கைச்

□ ஒரு பூ

சத்தம் கிழவனின் உற்சாகம் கரை கடந்திருப்பதைக் காட்டும்.

அந்த நாட்களில் லெட்சுமி மாடும் உயிரோடுதான் இருந்தது. அந்தச் சுண்ணாம்பு வீட்டின் முற்றத்தில் தப்பியோட வழியில்லாமல் கட்டிப் போட்டிருக்கும் அந்த ஜீவன் ஒன்றுதான் கிழவனின் ஒரேயொரு இரங்கை. இராமகதை கேட்டு மோட்சம் பெற்ற முதல் பசு மாடும் அதுவாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

லெட்சுமி மாட்டுக்கு ஒலைவார்த்து போடப் பூ மணியே அங்கு போவாள். அப்போது அவளுக்கும் பத்து வயது. கொறநாட்டுப் பட்டில் பாவாடை, சின்ன இறவக்கை, இரட்டைப் பின்னலுடன் அரிசியில் காய்ச்சிய கருத்தப் பொட்டை நெற்றியில் அழகாக உட்கார்த்தி, சாவி கொடுத்த பொம்மையாய் ஓடிக்கொண்டிருப்பாள்.

பூமணிக்குள்ள ஒரேயொரு தொல்லை பேன்கடிதான். இடம்வலம் பார்க்காது எப்போதுமே, " கொற .. கொற .. " வெனச் சொறிந்து கொட்டுவாள். அவளுடைய சிக்கடித்த தலை முழுவதும் பேன் அடர்ந்திருக்கும். பேன் கடையை அடியோடு ஒழிக்க அவர்கள் செய்யாத வைத்தியமில்லை.

ஒலைவாரப் போன இடத்தில்தான் பூரான் கிழவனுக்கும் செய்தி தெரியவந்தது. மத்தியானக் கள்ளால்

வரும்போதே கையோடு அவளுடைய பேன்கடிக்கும் ஓர் வைத்தியம் கண்டுபிடித்து வந்தார்.

“ அக்காச்சி நான் சொல்லுறதை முதல் கேள் .! இந்தா மூக்குத்தூள். உதை நல்லா தண்ணியோடை கலக்கு, தலையிலை தப்பி ஒரு மணித்தியாலம் ஊறவிடு. பிறகு நல்லாத் தோய்வார். அதுக்குப்பிறகு பேன் எந்தத் திக்காலை ஓடுதெண் டுபாரன் ! ” என்றபடி அசோகவனத்தில் சிறையிருந்த சீதையின் கூந்தல் அழகையும் பாட்டாகப் பாடிமுடித்தார்.

பூரான் கிழவனின் மூக்குத்தூள் வைத்தியம் பார்த்த மறுநாளே பூமணியின் தாயின் கூச்சத்தம் ஏழுமீடுகளையும் தாண்டிக் கேட்டது. “ ஐயோ பிள்ளைக்கு அறிவில்லை .! எணைய் தங்கனக்கா ஓடிவாணை . . பிள்ளையாரே என்றை பிள்ளைக்கு மூக்காலையும் வாயாலையும் நுரைகக்குது , எணைய் . .! ” என்றபடி சுவரையும், பக்கத்து வேலிகளையும், எட்டியெட்டி ஊரைக் கூட்டினாள் பூமணியின் தாய். முதன்முதலாக தங்கனக்காதான் ஓடிவந்தாள்.

“ சன்னியாக்கிப் போச்சுதடிபிள்ளை . .! அருமந்த பெம்பிளைப் பிள்ளை . . . தம்பிப்பிள்ளைப் பரியாரியட்டைக் கொண்டோட்டி . . ”

“ அந்தக் கள்ளிப்பெட்டியிலை கிடக்கிற கழுத்தாணை

□ ஒரு பூ

எப்பன் எடுத்துவாணை .. ! ”

” எடி கழுத்தானைப் போட்டுக் கொண்டுபோய் அங்கை ஆருக்காம் காட்டப்போறாய் ? உடனை ஓடு ! ” உடுத்த சீலையையும் மாத்தாமல் தங்கனக்காவையும் கூட்டிக்கொண்டு, பரியாரியார் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தாள் தாய்.

பிள்ளையைத் தூக்கிப்பார்த்த பரியாரியார் வைத்திப்பத்தை மறந்துபோய், முதலில் வாய்க்கு வந்தபடி திட்டித்தீர்த்தார். பின் சிறுகுடுவையைத் திறந்து பூமணியின் மூக்கில் வைத்தார். அவள் விக்கிவிக்கி விழித்தாள்.

” மூக்குத்தூளைத் தப்பித் தோயவார்த்தால் உப்பிடி வருமெண்டு ஆருக்குத் தெரியும் .. ? கோவியாதையுங்கோ.”

” நான் சந்தோசப்பட்டால் பிள்ளை தப்புமே ? இப்பிட்யே ஆழுக்காள் வைத்தியம் பாக்கவேண்டியதுதான். சனம் ! ஒரு கிழமைக்கு மூண்டு நேரமும் தேங்காய்ப் பாலும் சோறும் தான் பத்தியச் சாப்பாடு. வேறை ஒண்டும் தொடப்படாது. இந்தச் சூறணத்தைத் தேனோடை குழைச்சு மூண்டு நேரமும் சாப்பாட்டுக்கு முந்தியே தீத்த வேணும். உது குளிசை சாப்பாட்டுக்கு மேலாலை ! ” என்று கூறி மருந்துடன் அனுப்பி வைத்தார்.

நாட்டு வைத்தியம், பத்தியச் சாப்பாடு, ஒரு வாரத்தி

லேயே பூமணி சுகமாகிவிட்டாள். ஆனால் கைகளிலிருந்த பத்து விரல்களும் கொக்கச் சத்தகம் போலக் கொறண்டிப் போனதை மட்டும் அவரது மூலிகைகளாலும், தைலங்களாலும் நிமிர்த்தியெடுக்க முடியாமல் போய்விட்டது.

" ஆயுள் பரியந்தம் பேன்களையே சொறிந்து கொண்டிரு ! " என்று ஆணையிடுவதைப் போல, வளைந்து நிற்கும் தனது விரல்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவளுக்குச் செத்துப்போன பூரான் கிழவனின் கள்ளுக்கொட்டில் வைத்தியமே நினைவிற்குள் வரும். காதிற்குள், " லொடக் ..! லொடக் ..! " கென கிழவனின் பாக்குலக்கைச் சத்தம் அழியாமல் அப்படியே ஜீவனம் பண்ணும்.

பேன்கடி வரலாற்றை மட்டும் அவள் சந்தித்திருக்கா விட்டால் பூமணியின் படைப்பை இரசிக்க யாரும் ஒருகணம் காலுன்றி நிற்கத்தான் வேண்டும். சிக்கனமாக அள்ளிவைத்த கொய்யகம் , உள்ளத்திற்கும் நாக்கிற்கும் இடைவெளி வைக்காது ஓடிவரும் ஒளிவு மறைவற்ற வார்த்தைகள் , மூக்கினால் குழலூதும் தமிழ் , ஒருகணம் பாகாய்க் குழைவதும் மறுகணமே சீறி வெடிப்பதுமான பாமரத்தனம், ஒருவித மாந்தல்நடை இவைகளால் சேர்த்து வைத்த கதம்பமே அவள்.

பூமணி திருமண வயதை அடைந்த போது,

□ ஒரு பு

அவளுடைய பத்து விரல்களும் தான் எல்லோர் மனதிலும் இயல்பான கவலையாக நெருடிக் கொண்டிருந்தது. அவளுடைய அழகுக்காக விரல்களைத் தலையில் வைத்துச் சொடுக்கிக் கொள்ளுவோர், பூமணியின் கைவிரல்களைப் பார்த்ததும் வாடிப் போய்விடுவார்கள்.

" அக்காச்சி நீ கவலைப்படாதையணை. நான் சாகமுந்தி இவளுக்குக் கலியாணம் முடிச்சவைச்சிட்டுத் தான் சாவன் ! " என்று பூரான் கிழவர் தானாகவே முன்வந்து அவளுடைய திருமணப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார்.

" அவளுந்தை வாழ்க்கையைத்தானே பேன்கடி வைத்தியம் பாத்து நாசமாக்கிப் போட்டன் ! இனி மாப்பிளை தேடி நான் ஆர்வீட்டுப் படலையைத் துறக்கிறது .. ? "

" பயப்பிடாதையணை தொண்டைமனாத்திலை ஒரு பெடியன் இருக்கிறான். தெரிஞ்ச ஆக்கள்தான். கடும் உழைப்பாளி ! நீ மட்டும் ஒமெண்டு சொல்லு, சட்டுப்புட்டெண்டு காதும் காதும் வைச்சாப்போலை முடிச்சிடுறன். " என்றார்.

" எல்லாத்துக்கும் முந்திச் சாதகப் பொருத்த மெல்லோ பாக்கவேணும். " மெல்ல இழுத்தாள் தாய்.

" உப்ப சாத்திரத்துக்கு விஷேசம் உப்புத் தண்ணிக்

கிணத்தடியான்தான் . நாளைக்கே சாதகத்தை வேண்டியாறன் . வெள்ளிக்கிழமை காளிகோயில் போனால் அங்கைவைச்சே பொருத்தத்தையும் பாத்திடலாம் .” பூமணியின் தாயோடு கிழவன் உப்புத்தண்ணீர் கிணற்றடி போய்ச்சேர பொழுதும் விழுந்து சாத்தியின் கலையாட்டமும் தொடங்கிவிட்டது .

செயற்கை முடிமயிரில் நீளமான கூந்தல் வைத்து, தலையில் பால்ச்செம்பேற்றி, கையில் வேப்பிலைக் கட்டோடு சாத்திரி ஆடிக்கொண்டிருந்தான் . பறை, உடுக்கு என்பன முழங்க தீப்பந்த வெளிச்சங்கள் இருட்டோடு கலந்திருந்தன . சுற்றிவர தீட்டுத்திட்டாக எருக்கலை மரங்கள் இருளில் முக்காடிட்டு மறைந்திருந்தன .

மொட்டந்தலையில் சந்தனத்தை அப்பி, ஓம்முருகா இராசகினியை வேப்ப மரத்தோடு கட்டி வைத்திருந்தார்கள் . ஒன்றுந் தெரியாத பேய்க்குஞ்சுபோல அவன் பரக்கப்பரக்க முழித்துக் கொண்டிருந்தான் . இராசகினிக்குள் ஏறியிருக்கும் கடலைமாடனை விரட்டியடிக்க விஷேட ஏற்பாடுகள் ஒருபுறம் துரிதமாக நடந்தன .

“ உவன் ராசகினி லேசுப்பட்ட ஆளில்லை . புங்கங்குளத்திலை பெரிய பதவியிலை இருந்தவன் . வாச்சர் வேலை . வன்னிமரத்துக்குக் கீழை படுத்திருந்தவன் திடீரெண்டு குளறிக்கொண்டே ஓடியிருக்கிறான் . அண்டை

□ ஒரு பு

யிலை இருந்து வேலை வெட்டி கிடையாது. பெண்டாட்டி பிள்ளையளுக்கு அடியும் குத்துந்தான். வைத்தியம் பாக்க எத்தினையோ இடம் போயும் ஒண்டும் முடியேல்லை. கூடலை மாடனரை விளையாட்டுக்கு ஆசுப்பத்திரி போய் என்ன கிடக்கு ? " உடுக்கடிக்கும் விசுவன் ஆங்காங்கே இராசகினியின் கதையைச் சொல்லித் திரிந்தான்.

சிறிது சிறிதாகக் கலையாட்டம் சூடேறியது. கூச்சத்தம் காதுகளைச் செவிடுபட வைத்தது. சாத்திரி வேலாயுதத்தின் மொறிஸ் மைனர் காரை தனது இடக்காலால் தடுத்து நிறுத்திக்கொண்டிருந்தான். குழுமாடு கிளறியது போல பின்பக்கச் சில்லுகள் இரண்டும் மண்ணைக் கிளறியெறிந்தபடியே கனவேகத்தில் சுழன்றன. பறைமேளத்தின் அசுர ஒலியில் சாத்திரியின் நரம்புகள் புடையேறித் தெறித்தன. காரை ஒரு அங்குலம் கூட முன்பாக நகர்த்தமுடியாமல் போய்விட்டது. சாத்திரிக்கு சக்தி அப்படி என்று கூடிநின்றவர் புகழ்ந்தனர்.

" மலைவாழும் வள்ளியம்மா உனக்கு மாப்பிளையா வந்தவராம்...பூமரத்தின் குறிப்பெடுத்தா...உன் பூவடியில் வைப்பனம்மா .." என்ற பாட்டைப் பாடியபடியே பூமணியின் தாயை இழுத்துக் கொண்டோடிப் போய் சாதகங்கள் இரண்டையும் பூத்தட்டில் வைத்துவிட்டு, சட்டென்று தீமிதிப்பில் இறங்கினான் சாத்திரி.

காலைச் சூரியன் மேலே கிளம்பிய போதுதான் முடிவு கிடைத்தது. மகேந்திரப் பொருத்தமெனக் கூறி வாழ்த்தியனுப்பினான் உப்புத்தண்ணிக் கிணற்றடியான். அன்றுமுதல் திருமணம் முடியும்வரை சகல வேலைகளையும் பூரான் கிழவனே ஓடியாடிப் பார்த்தார். தன் பங்கிற்கு நாலுபவுணில் சங்கிலியொன்றையும் செய்து பூமணியின் கழுத்தில் போட்டு மகிழ்ந்தார்.

முன்பே பேசிக் கொண்டபடி செல்வச்சந்தியில் வைத்து சற்குணத்தார் பூமணியைக் கைத்தலம் பற்றினார். " ஸ்ரீராமச்சந்திரனும் , சீதாபிராட்டியும் போல நீங்க ரெண்டு பேரும் சந்தோசமா இருக்கவேணும் ! " என வாழ்த்தி இரு கைகளாலும் அட்சதை போட்டு ஆசீர்வதித்தார் பூரான்கிழவர்.

சபையில் கிழவன் ஓடியோடிப் பந்திவைத்த உசாரிலும், வந்தவர்களுடனெல்லாம் சிரித்துச் சிரித்து பேசிக் கொண்ட உபசார வார்த்தைகளிலும் மேலும் இருபத்தைந்து வருடங்கள் வாழக்கூடிய தெம்பு தெரிந்தது. ஆனால் அது அணையப் போகும் தீபத்தின் கடைசிச் சுடர்ப்பு என்பதை மட்டும் யாருமே கண்டு கொள்ளவில்லை.

திருமணம் முடிந்த பதின்மூன்றாம் நாள் விடிகாலைப் பொழுதில் பறைச்சத்தம் ஊரைத் துயிலெழுப்பியது. கண் விழித்த பூமணி அக்கம் பக்கத்தில் விசாரித்துப் பார்த்தபோது பூரான் கிழவர் போய்விட்ட செய்தி கிடைத்தது.

□ ஒரு பூ

புதுமணப் பெண்ணாயிருந்தாலும் எல்லாவற்றையுமே மறந்து ஓடினாள். மலர்ந்த முகத்தோடு படுத்திருந்த கிழவரின் அருகில் நின்று குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள் பூமணி . தான் அறியாமல் செய்த தவறுக்குச் சரியான பிராயச்சித்தம் தேடும்வரை மனந்தளராத கிழவரையும், அவரது கிராமத்துப் பாசத்தையும் எண்ணியெண்ணி அவள் இதயத்தால் கனிந்து கேவினாள்.

4

வல்வையில் பிறந்த பூமணி தொண்டைமானாற்றில் மருமகளாகக் குடியேறிய போது முதலில் விருப்பமில்லாமலே வலது காலைத் தூக்கி வைத்தாள். அப்பொழுது அந்த ஊருக்கு மின்சாரம் வரவில்லை. ஒன்றிரண்டு வீடுகள் போக எஞ்சிய பகுதிகளில் நொச்சி , புன்னை மரங்களோடு ஆங்காங்கே இராவணன் மீசைகளே நீட்டிக் கொண்டிருந்தன. அதைவிட்டால் ஓடியல் கூழுக்கு நுள்ளிப் போட ஊர்முழுக்க முகட்டைச் செடிகளே படர்ந்து கிடந்தன.

“ தொண்டைமானாற்றில் தொடங்கினால் அது தோல்வியிலே முடியாது ..!” என்ற பழமொழியைச் சொல்லி வந்த புதிதில் அவளைச் சற்குணத்தார் உற்சாகப் படுத்துவார். அதுபோல பெரிய கடற்கரை, சின்னக்கடற்கரை

நடுத்தெரு, சந்நிதி கோவிலடியென அந்த ஊர் ஆற்றோடு பெற்றிருந்த அழகிய பூகோள அமைப்பிற்குள் பூமணி முழுமையாக ஒன்றிப் போகவும் அதிக நாட்களாகவில்லை.

ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையின் விடிகாலைகளிலும் அவளிடம் ஓர் மோட்டான் மீனின் காலைநேரப் பரபரப்பு இருக்கும். அலுவல்களை வேகமாக முடித்துவிட்டுக் கோயிலடிக்கு வந்துவிடுவாள். வள்ளியம்மன் வாசலுக்கு முன்னால் தொண்டைமானாறு வளைந்து வளைந்து ஓடுவதைப் பார்த்தபடியே ஆற்றுப் படிக்கட்டுகளில் இருப்பாள். கங்கையையும், காவிரியையும் பற்றியே பிரசங்கங்களில் கேட்டுக்கேட்டுக் களைத்துப்போன அவளுக்கு பிரசங்கிக்கப்படாத அந்த ஆற்றின்மீது ஓர் ஆழ்ந்த உயிர்த்துடிப்பு இயங்கிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. ஒரு நாள் சற்குணத்தாரின் தோளைத்தட்டி மெல்ல விசாரித்துப் பார்த்தாள்.

“ இந்தத் தொண்டைமானாறு உப்புத்தண்ணியா இருக்கிறபடியால்தான் இதைப்பற்றி ஒருதருமே கோயில்வழியே பிரசங்கம் வைக்கிறதில்லைப்போலை ? ”

“ இல்லையப்பா இதைப்பற்றி நிறையப்பேர் சொல்லியிருக்கினம் ! அதுகளைக் கேக்க எங்களுக்கு அக்கறையில்லை அவ்வளவுதான். இந்த ஆறு உப்புத்தண்ணியா இருக்கிறதிலையும் எனக்கொரு அர்த்தம்

❑ ஒரு பு

தெரியுது . . ! ” என்றார். பூமணி விளங்காது ஆற்றையும் அவரையும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

“ பூமணி . ! நதி கடலைத் தேடிப் போனால் அது இயற்கை. ஆனால் கடல் நதியைத் தேடிப் போறதா ஆராவது பிரசங்கம் வைக்கக் கேட்டிருக்கிறியோ ? சொல்லுபாப்பம் . ”

“ நான் கிணற்றுத் தவளை எனக்கென்ன தெரியும் ? ” என்பது போல அவள் ஆற்று நீரை இரண்டு கால்களாலும் எற்றியெற்றிக் கிளப்பினாள்.

“ கடலே நதியைத் தேடிவாற புதுமை இந்தத் தொண்டைமானாத்திலைதான் இருக்கு. கடலுக்கே குடியேற இடம் கொடுத்த ஆறு உனக்குப் பக்கத்திலை இருக்க நீ கங்கையிலையும் , காவேரியிலையும் கணக்கத்தான் மினக்கட்டிருக்கிறாய் . ! ” என்று அவள் முதுகில் தட்டிவிட்டுத் “ தொப் ” பென்று ஆற்றில் பாய்வார்.

நன்றாக நீராடிவிட்டு, வழமைபோல ஈர உடுப்போடு கரையேறி வள்ளியம்மன் கேணியில் நீர் மொண்டு தோய்வார். சுடைசியாக கந்தபுஸ்கரணியில் நீராடி, முருகனைத் துதிப்பார். முறைப்படி பிள்ளைவரம் கேட்டபடியே வள்ளியம்மன் வாசலுக்கும் தவறாது வருவார். சிலவேளைகளில் பூமணி கோபமுற்றிருந்தால் இதே வள்ளியம்மன் வாசலில் சுட்ட தேனும் தினைமாவும் எடுத்து

வந்து அவளிடம் அன்போடு கொடுப்பார். வள்ளியம்மன் ஊடல் தணிந்தது போல் சொற்ப நேரத்தில் அவளும் நாணி நிற்பாள்.

அப்படியொரு காலத்தில்தான் அவளுக்கு முதலாவது பெண்குழந்தை பிறந்தது. பிள்ளையின் பெயர் கண்ணகை அம்மன். எட்டுமாதக் குழந்தையாய் இருக்கும்போதே ஒருநாள் அக்குழந்தை அகாலமாய்ப் பறிபோனது.

பட்டுப்போல அரைத்து, அம்மிக்கல்லில் உருட்டி வைத்திருந்த மினகாய்த் திரணையை எடுத்துத் தின்றதால் குழந்தை வாயும் வயிறும் எரிந்து, வீணம் வீணமாக வடித்து ஒரு வார அவஸ்தையின் பின் இறந்தது. அதற்குப் பின் பத்து வருடங்களாக அவர்களுக்குப் பிள்ளைப் பாக்கியமே கிடைக்கவில்லை. சந்நிதி கோவிலையும், பெரிய கடற்கரையையும் சுற்றிச்சுற்றியே அவள் பொழுதுகள் கழிந்தன. பிள்ளைவரம் கேட்டதிலேயே பத்தாண்டு வரலாறு கட்டொடு புரண்டும் போனது.

அப்பொழுதெல்லாம் அமைதியாகக் காலை புலரும். வெண்கல மணியின் நாதம் ஆற்று நீருள் புகுந்து, " சர் . ! " ரென்று சிற்றலைகளை நகர்த்திச் செல்லும். அந்த நேரம் சொல்லி வைத்தாற்போல பரக்கப்பரக்க கோயிலுக்குள் நுழைவாள் பூமணி . ஓடியோடி வழிபட்ட பின் ஓய்விற்காக

❑ ஒரு பூ

பூவரசு மரத்தடிக்கு வருவாள். அவள் வரும்போதெல்லாம் அந்த மரத்தின் கீழ், " பளிச் " சென்று உட்கார்ந்திருப்பாள் கந்தபுராணக்கிழவி. அவள் கையில் என்றும் கந்தபுராணம் இருப்பதாலும், அவள் பேச்சுக்கள் எப்பொழுதுமே கந்தபுராணத்தையே சுற்றிச்சுற்றி வருவதாலும் கோயிலடியில் அவளுக்கு அப்படியொரு பெயர்.

கிழவி யார் ? என்று பூமணிக்குப் பூர்வீகம் தெரியாது. கோயிலடியில் இருக்கும் நூற்றுக்கணக்கான அடியார்களில் அவளையும் ஒருத்தியாகக் கணித்துக் கொள்வாள். வெள்ளிதோறும் அவளின் முகத்தைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பாடமாக்கி, நாளடைவில் அதுவே பழக்கத்திற்கும் காரணமாகிப் போனது.

" ஆய்ச்சி எனக்கொரு சந்தேகம் . . . "

" கேளன் . . . "

" நீ ஏன் எப்பவும் இந்தப் பூவரசு மரத்தடியிலேயே இருக்கிறாய் . . . ? "

" இதுதான் இந்தக் கோயிலின் தலவிருட்சம்! இதுக்குக் கீழை இருக்கிறது புண்ணியம். இது உனக்குத் தெரியாதே .. ? " ஆச்சரியமாகக் கேட்டாள் கிழவி.

“ தெரியாது . . ! ” என்று தலையை அசைத்தாள் பூமணி.

“ அப்ப ஏன் நீ இந்த இடத்திலை இருக்கிறாய் ? ”

“ எல்லாரும் இருக்கினம் அது போல நானும் இருக்கிறேன் . . ! ”

“ பேப்பெட்டை எதையும் தெரிஞ்சு செய்யிறதுதான் நல்லம் . இது சாதாரண பூவரசமரமில்லை . முருகநாகராக அவதரித்த ஓர் கந்தர்வன் சமாதியடைந்த இடம் . ” பூமணிக்குத் தலவிருட்சம் , சமாதி இரண்டும் புதிய செய்திகளாகத் தெரிந்தன . மௌனமாக இருந்தாள் . அன்றுதான் கந்தபுராணக் கிழவி தானறிந்த சந்திதி கோவிலின் பூர்வீகத்தை அவளுக்குச் சொல்லி வைத்தாள் .

“ என்னோடை வா . . ! முதலிலை எழுந்தருளிப் பெருமானாயிருக்கிற வேலாயுதத்திலை இருந்து கதையை ஆரம்பிப்பம் . ” என அவளைக் கூட்டிச் சென்று முன்புறம் இருக்கும் வேலாயுதத்தைச் சுட்டிக்காட்டினாள் .

கண்களை மூடியபடியே சிறிது நேரம் தியானித்து விட்டு, வேலாயுதத்தின் மத்தியைக் கிழவியின் கூற்றுப்படியே கூர்ந்து நோக்கினாள் பூமணி . அங்கே மரகதவடிவில் ஓர் பச்சைக் கோலம் சுடர்ப்பாகத் தெரிந்தது .

□ ஒரு பூ

“ ஆய்ச்சி அதென்னனை பச்சையா ஒரு அடையாளம் தெரியுது ..? ”

“ இதுதான் வெற்றிலைப் பத்திரம். முன்னொரு காலத்திலை சிகண்டி முனிவரும், சீடர்களும் கதிர்காமத்தைத் தரிசிக்கப் போயிருக்கினம். அப்ப இந்தப் பகுதியெல்லாம் ஒரே வனம்தான். அவர்கள் இந்த வழியாக வந்தபோது, அங்கை வாழ்ந்துவந்த ஒரு மதங்கொண்ட யானை முனிவரையும் சீடர்களையும் பலமாகத் தாக்கியிருக்கு. சீடர்கள் நாலுபக்கமும் சிதறி ஓடிச்சினம். ” கிழவி கதையை நிறுத்திவிட்டுப் பூமணியைப் பார்த்தான். அவள் கண்களில் ஆவல் அகலமாகத் திறந்திருந்தது.

“ ம்... பிறகென்னனை நடந்தது ...? ”

“ முனிவர் மட்டும் ஓடவில்லை. மடியிலிருந்த வெற்றிலைப் பத்திரத்தில் சடாட்சர மந்திரத்தை ஓத அப்பத்திரமே வேலாயுதமாக மாறி யானையை அழித்தது. அந்த யானை இருந்த இடத்தில் ஓர் கந்தர்வன் தோன்றி தனக்குச் சாபவிமோசனம் அளித்த முனிவரை வணங்கி நின்றிருக்கிறான். அந்தக் கந்தர்வன் சாபம் தீர்த்த வெற்றிலைப் பத்திரம்தான் இந்த வேலாயுதத்திலை இருக்கிற குறியீடு. ஆனபடியால்தான் சந்நிதி வேலாயுதப் பெருமானை பத்திரசத்திரமூர்த்தி என்றும் கூறுவார்கள். ” பூமணி மறுபடியும் அந்தப் பச்சைக் குறியீட்டைக் கூர்மையாகப்

பார்த்துக் கொண்டாள். " அப்பிடியெண்டால் பிறகு அந்தக் கந்தர்வனுக்கு என்ன நடந்தது ? " என்று கேட்டாள்.

" நான் முந்திச் சொன்னனே முருகநாகரெண்டு ! அவர் அந்தக் கந்தர்வனின் மறுபிறப்புத்தான். அவர் பல காலம் இந்த ஆலயத்திற்குத் தொண்டு செய்து சமாதியடைந்த இடத்திலைதான் இந்தப் பூவரசமரம் நிக் குது. அவர் நினைவாகத்தான் இதிலை நாகதம்பிரானைப் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கினம். மூலமூர்த்திக்குச் செய்யும் எல்லா விஷேசங்களும் நாகதம்பிரானுக்கும் நடக்கும். நாகதம்பிரானின் பிரசாதம் தீராத நோயெல்லாம் தீர்க்கவல்லது" என விளக்கியபடியே அவளை மறுபடியும் அழைத்துச் சென்று , பூவரசமரத்தையும் , நாகதம்பிரானையும் சுட்டிக்காட்டினாள். பின் மௌனமாகப்போய் தன்னுடைய இடத்தில் மறுபடியும் அமர்ந்து கொண்டாள். பூமணியும் போக மனமில்லாமல் அங்கேயே இருந்தாள்.

கிழவி சிறுபொழுது கழிய, கந்தபுராணத்தைக் கையிலெடுத்தாள். " பூமணி யாராவது ஒருவருக்கு வெற்றியைத் தருவதுதான் போர். ஆனால் போரிட்ட இருவரையுமே வெற்றிகொள்ளச் செய்த ஒரு போரை எடுத்துச் சொல்லுறதுதான் கந்தபுராணம். இந்தப் போரில் முருகனுக்கும் வெற்றி , சேவலும் மயிலுமாக நின்றதாலை குரனுக்கும் வெற்றி ! " என்று கூறி விட்டுத் திடீரென்று புத்தகத்தைத் திறந்தாள் :

□ ஒரு பூ

“வைப்புறு மகேந்திர வடாது புலமாகி
 இப்புறம் இருந்திடும் இலங்கைதனில் ஏந்தல்
 குப்புறுத லுங்குலை குலைந்தவுண ரோடும்
 உப்புறு கடற்படிதல் கண்டுவகை யுற்றான் ”
 என்று இலங்கைவீழ் படலப் பாடலை கனிந்த இராகத்தில்
 அழகாகப் பாடினாள். பூமணிக்குப் பாடலைக் கேட்க நன்றாக
 இருந்தது. ஆனால் வழமைபோல கருத்து அடிதலை
 புரியவில்லை.

“ பாட்டு நல்லாத்தானிருக்கு அதிலை என்ன செய்தி
 இருக்கெண்டுதான் விளங்கேல்லை. ” என்றாள்.

“ வீரவாகுதேவரைப் பற்றிக் கேள்விப்
 பட்டிருக்கிறியோ ? ”

“ ஓ .! குரன் கதையிலை வாற வீரவாகுதேவர்
 தானே. .? கேள்விப்பட்டிருக்கிறன். ”

“ அவரேதான் . . ! ஒருநாள் அவர் சண்முகப்
 பெருமாளின் தூதராக மகேந்திரபுரிக்குப் போனவழியிலை
 இலங்கைத் தீவில் குதித்துத் திருவடி வைத்திருக்கிறார்.
 அந்தப் பாரம் தாங்காது இலங்கை கடலில் அமிழ்ந்த
 வரலாற்றைக் குறிக்க இந்தப்பாடல் பாடப்பட்டிருக்கு. இந்தச்
 செய்தியைத்தனனும் முந்திப்பிந்திக் கேள்விப்
 பட்டிருக்கிறியோ ? ”

“ பாட்டுக்களை விளங்கிறவளுக்கு நான் கனக்கப் படிக்கேல்லையணை ! என்றை வாழ்க்கையே ஒரு கேள்வி ஞானந்தான் . வீரவாகுதேவற்றை பாதச் சுவட்டுக்கும், செல்லச்சந்நிதிக்கும் என்னவாம் தொடர்பு ? ”

கிழவி பூமணியை ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்தாள், “ நீ தொண்டைமானாத்திலை தானே இருக்கிறாய் ? ”

“ கலியாணங் கட்டின காலத்திலையிருந்து இங்கைதான் சீவியம். ”

“ அப்பிடியெண்டால் சந்நிதி முருகனின் மூலஸ்தானத்திலை ஒரு பாதச்சுவடு இருக்கிறதைத்தன்னும் அறிஞ்சு வைச்சிருக்கிறியோ ? ”

“ சத்தியமாக் கேள்விப்படேல்லை ! என்றை அவரும் இதைப்பற்றி ஒண்டுமே சொல்லவுமில்லை. ” என்ற பூமணி நிலத்தில் இருந்தபடியே அங்குமிங்குமாகக் கால்களையும் தேகத்தையும் முன்னோக்கி நகர்த்திக் கொண்டாள்.

“ பூமணி வீரவாகுதேவர் அண்டைக்கு இலங்கையிலை வைச்ச காலடிதான் சந்நிதி கோயில் மூலஸ்தானத்திலை இருக்கிற பாதச்சுவடென்றும் ஒரு ஐதீகமிருக்கு ! அந்தக் காலடையாளத்திலைதான் மூலப் பொருளான வேலாயுதம் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கு.

□ ஒரு பூ

முருகநாகர் சமாதியடைந்த பிறகு நீண்டகாலமாகவே இந்தத்தலம் வழிபாடில்லாமல் இருந்திருக்கு. கடைசியாக கதிர்காமரென்ற பக்குவமடைந்த அடியாரை, ஆத்தில் வலைவீசி மீன்பிடிக்கச் செல்லும் வழியில் முருகன் தடுத்தாட்கொண்டு, தன்னை வேலாயுதமாகப் பிரதிஷ்டை செய்து வழிபடும்படி பணித்தபின்தான் இந்தச் செல்வச் சந்நிதி ஆலயம் தோன்றிச்சது.

ஆற்றங்கரையோரமாக முருகன் தமிழே வடிவாய் வீற்றிருக்கும் இந்த அழகை அணுவணுவாக அனுபவிச்சால்தான் யாருக்குமே இதன் பெருமை புரியும். பூமணி நான் சொல்லுறதை நம்பாவிட்டால் நீயே ஒருக்கால்போய் மூலஸ்தானத்தை எட்டிப்பார் ! ” என்று கிழவி கதைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள்.

பூமணி நம்பியும் நம்பாமலும் எழுந்துபோய் வாயிலோரமாக நின்று மூலஸ்தானத்தை மெல்ல எட்டிப் பார்த்தாள். சிவனொளிபாத மலைப் பாதத்தைப்போல இங்கும் ஒரு பாதச்சுவடிருப்பதை அன்றுதான் அவள் வாழ்வில் முதல் முறையாகக் கண்டாள். அதைப் பார்க்கப் பார்க்க நம்பமுடியாத பரவசத்தால் அவள் தேகத்தில் மெல்லிய விறைப்புப் படர்ந்தது. தலையைச்சுற்றி மயக்கமாக வந்தது. கற்பூர்புகைக்குள் அவள் தேகம் மெதுவாக ஆடியது. “முருகா ! ” என்றபடி இருகரங்களையும் மேலே உயர்த்தினாள். கண்களில் நீர் ஆறாகச் சுரந்தது. சந்நிதி

கோயிலும் அதன் சுற்றுப்புறமும் அவள் மனதில், " பக் ! " கென்று தங்கமயமாய் ஒளிர்ந்தது. அப்படியே, "தடா" லென நிலத்தில் விழுந்துவிட்டாள்.

அதற்கு அடுத்த வெள்ளி அங்கு ஓர் அற்புதம் நிகழ்ந்தது. அதே பூ வரசமரத்தின் கீழ் அதை நிதர்சனமாகக் கண்டாள் பூமணி.

5

வானம் சூரியனைத் தொலைத்துவிட்டு ஏக்கம் கொண்டிருந்தது. " வரலாமா .. வரலாமா ? " என்றபடியே ஆடி அமாவாசைக் கும்மிருட்டு மெல்லப் பரவியது. அன்று கதிர்காமத்திற்கு வேல் புறப்படும் இரவு. கந்தனின் காட்டுவழிப் பயணத்திற்காக மடைப்பள்ளியில் " அழுது " வேகிக் கொண்டிருந்தது. முருகனை வழியனுப்ப பூமணியும் வந்திருந்தாள்.

அந்த மங்கலான பொழுதில் பாதையின் இருமருங்கிலும் குத்திவைத்த ஈட்டிகள்போல ஆடாது அசையாது தீபங்கள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. மணியோசை திடீரென வானதீர்ந்ததும் மூலஸ்தானக் கதவு சொல்லி

☐ ஒரு பூ

வைத்தாற் போலத் திறந்தது. வேலைக் கைகளில் மூடியபடியே ஓடிவந்த ஆறுமுகசாமி ஐயர் அரசமரத்தடியின் கீழ் நின்று கைகளைச் "சட்" டென்று விரித்தார். அரோகராச் சத்தம் நாநவேகமாக எழுந்தது. அரசமரக் கிளைகள் யாரோ பிடித்து உலுக்கியதுபோலக் கிடுகிடுத்து ஆடின. தீபங்கள் சினுக்கிட்டுத் தலையசைத்தன. முருகவேல் காற்றோடு கலந்தது. சுந்தனின் கதிரீகாமப் பயணம் தொடங்கிவிட்டதாக எல்லோரும் விடை கொடுத்தனர்.

பூமணி நெடுநேரம் வானத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தாள். நாகதம்பிரான் வாசலில் வழமைக்கு மாறாகச் சணம் பெருங் கூட்டமாக நின்றது. விரைவாக அந்த இடத்திற்கு ஓடிவந்தபோது நடுவில் கந்தபுராணக் கிழவி படுத்திருப்பதைக் கண்டாள்.

"விலகுங்கோ .. விலகுங்கோ .. ! ஏனாம் எல்லாம் கூட்டமாக நிக்கிறியள் ? மனிசிக்கு என்னவாம் நடந்தது ?" சுற்றி நின்றவர்களிடம் படலையில் மோதிய சோளகமாய் படபடத்தாள் பூமணி .

"கிழவியை நாகம் தீண்டிப்போட்டுது ... அங்கைபார் காலை .. ! விஷம் சிரசிலை அடிச்சிருக்கும் ! மனிசி காத்தாலையிலை இருந்து உப்பிடியே கிடக்கு ! ஆசுப்பத்திரிக்குக் கொண்டு போவமெண்டாலும் வரமாட்ட

னெண்டு பிடிவாதம் பிடிக்குது ! ”

“ எங்கை எப்பன் தள்ளுபாப்பம் ! ” என்றபடி அவளின் இடதுகாலைத் தூக்கிப் பார்த்தாள். பெருவிரல் கொவ்வம் பழம்போல வீங்கிப் போயிருந்தது. நகக்கண்ணின் மையப்பொட்டிலிருந்து மெல்லியதாக இரத்தமும் கள்ளநீரும் கலந்து வடிந்தது.

“ எனை ய் எழும்பனை ! விஷகடி வைத்தி யரட்டைப் போவம். ஆராவது ஓடிப்போய் ஒரு கார் பிடிச்ச வாருங்கோ .. ஆச்சி எழும்பனை... ! ”

“ பூமணி எனக்கொண்டுமில்லை நீ போயிட்டிவா . ! ” என்று குறைக்கண்களைத் திறந்தபடியே கூறினாள் கிழவி.

“ உன்னை இப்பிட்யே விட்டிட்டு நானெங்கையனை போறது ? தேகமெல்லாம் நீலம் பூத்துப்போச்சு. முதலிலை என்றை பேச்சைக் கேளனை. . ! ”

“ பைத்தியக்காரி ... இது நாகதம்பிரான்ரை வேலை. மற்றவையைப் போலை நீயும் என்னைத் தொல்லைப் படுத்தாதை. என்னை எப்பன் நின்மதியாய் இருக்கவிடுங்கோ.” எவ்வளவோ போராடியும் கிழவி கடைசிவரையும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. சலிப்புடன் பூமணி அங்கிருந்து திரும்பினாள். அவள் இரண்டொரு அடிகள் வைத்திருக்க

□ ஒரு பூ

மாட்டாள். ஒத்திகைபார்த்த நாடகங்களில் கூப்பிடுவதுபோல கிழவி அவளை மீண்டும் கூப்பிட்டாள்.

“ பூமணி நீ நயினாதீவு நாகபூசினி அம்மனுக்கு ஒரு நேர்த்திக்கடன்வை. அப்பதான் உனக்குப் புத்திர பாக்கியம் கிடைக்கும் ! ” என்று கூறிச் சிரித்தபடியே கையைத் தூக்கிக் காட்டினாள். பூமணிக்கு அதை நம்பவும் முடியவில்லை, நம்பாமலிருக்கவும் முடியவில்லை. மனமும் உணர்ச்சியும் தள்ளாடியது.

மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும் விடியாததுமாக கிழவியின் நாறிப்போன உடலைத்தான் காணவேண்டுமென்ற சந்தேகத்துடன் தயங்கித் தயங்கியே கோயிலடிக்கு வந்து பார்த்தாள். ஆச்சர்யம் தாளவில்லை . அங்கே ஆயிரம் பிறைகண்ட கந்தபுராணக்கிழவி உற்சாகமாக வெளிவீதி பெருக்கிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அந்த உண்மையைக் கண்முன்னே பார்த்தபின்புதான் நாகபூசினி அம்மனிடம் பிள்ளைவரம் வேண்டி ஓடினாள் பூமணி.

“ கிழவியைக் காப்பாற்றியது யார் ? விஞ்ஞானத்தின் இரும்புக் கரங்களாலும் சிறைபிடிக்க முடியாத அந்த வைத்தியம்தான் என்ன ? மனோவலிமைக்குள் ஓர் மகத்தான சக்தியே மறைந்து கிடக்கிறதா ? ” என்றவாறு பலவிதமான கேள்விகளை எழுப்பி, விடைகாணாது தவித்தாள். ஆனால் நாகபூசினி அம்மன் அருளால் அவள் ஈஸ்வரனைப் பெற்றது

மட்டும் ஊரறிந்த உண்மையானது.

ஈஸ்வரன் அழகான ஆண்குழந்தை. நிறம்மட்டும் நாகபார்வை விழுந்தது போல கருப்போடு கலந்த நீலமேறியிருந்தது. புறாவைப்போன்று சிறிய சிவந்த மணிவாய். கருகருவென்று மேலெழுந்த கேசம் . நீண்ட கைகளும், கால்களுமாக பூமணியோடும் சற்குணத்தா ரோடும் பொருந்தாத புறநடைத்தோற்றமாயிருந்தான். ஒருநாள் குழந்தையை எடுத்துச் சென்று, முருகனின் வாசலில் வைத்து அன்னப்பால் பருக்கினார்கள். அன்றும் கந்தபுராணக்கிழவி வந்திருந்தாள்.

திருநீற்றை அள்ளிக் குழந்தையின் தேகமெங்கும் தடவிக் கொண்டே வந்தாள் கிழவி. அப்பொழுதுதான் அவளின் கையில் ஈஸ்வரனின் வலது மார்பிலிருந்த செந்நிறமான மச்சக்கட்டி தட்டுப்பட்டது. சிறுசிறு பற்கள் வடிவிலிருந்த அதைக் கூர்ந்து பார்த்தாள். நாகபாம்பின் சங்குசக்கரம் பின்புலத்தில் அப்படியே விழுந்திருப்பதை அவள் மட்டும் கண்டுகொண்டாள். அதைப் பார்த்ததும் ஆடாமல் அசையாமல் ஒருகணம் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றாள். அவள் கண்களில் வெருட்சியும், இனம்புரியாத கலவரமும் மெல்லப் பரவியது.

“ முருகநாகா . . ! ” என்று பெருங்குரலெடுத்துக் கூவினாள். அன்னப்பாலில் ஒரு சோற்றைத் தெரிந்தெடுத்து,

□ ஒரு பூ

இரு விரல்களாலும் நசித்துக் குழந்தையின் வாயில் வைத்தாள். ஏதேதோ சொல்ல நினைத்தாள் சொல்லவில்லை.

சிறிது நேர மௌனத்தின் பின், " பூமணி நாகத்தின் அருளாலை பெற்றபிள்ளை. இவன்ரை வாழ்க்கையே நாகத்துக்கு வைச்ச பால் போலை. அது களங்கப்படக் கூடாது. பிள்ளைக்கு நாகசாபமிருக்கு கவனம். மாதந்தவறாமல் நாகதம்பிரானுக்கு அருச்சனைசெய் அப்பதான் இந்த அடையாளம் மறையும்." என்று மட்டும் சுருக்கமாகக் கூறிவிட்டு, திரும்பிப் பார்க்காமலே போய்விட்டாள்.

" கிழவி சொல்லாமலே போன செய்தியென்ன?" பூமணி அதையே நினைத்து முதலில் பெரும் கவலைப்பட்டாள். தனது பெண்குழந்தை கண்ணகையம்மனுக்கு நேர்ந்தது போல ஈஸ்வரனுக்கும் ஏதும் ஏடாகூடமாக நேர்ந்துவிடுமோ? என்று அஞ்சி ஈஸ்வரன் மீது எப்போதுமே கண்ணும் கருத்துமாயிருந்தாள்.

நாட்கள் நகர நகர, யாவற்றையுமே மறந்து, அவளும் குழந்தையின் அன்போடு கரைந்துவிட்டாள். பூமணிக்கும் சற்குணத்தாருக்கும் ஈஸ்வரன் சாகாவரம் பெற்ற அசுவத்தாமக் குழந்தையானான். அத்தோடு அவள் சந்நிதி கோயில் பக்கம் போவதும் படிப்படியாகக் குறைந்து ஓய்ந்த பம்பரமானது.

இருவரும் ஈஸ்வரனைத் தங்கத்தால் அபிஷேகம் செய்தனர். இரு கைகளிலும் அடுக்கடுக்காகக் காப்புகள். விரல் மடிக்க முடியாதபடி மோதிரங்கள், புலிப்பல்லில் சங்கிலி, பவுணில் இரட்டைவடம் அரைஞாண் கயிறு என்று ஆபரணம் அணியும் இடங்களையெல்லாம் தங்க நகைகளால் மூடினர்.

குழந்தை சிறுநீர் கழித்தால் அதைத் தீர்த்தமெனக் கொண்டாடுவாள். இரண்டுக்குப் போனால் அதை அரைத்த சந்தனமெனப் போற்றுவாள். இப்படியே கணத்திற்குக் கணம் பாசப் பிணைப்பால் அவள் ஈஸ்வரனோடு தன்னை இறுக்கிப் பிணைத்துக் கொண்டாள். ஈஸ்வரனுடனேயே அவள் பொழுதுகள் மீதமின்றிக் கரைந்தன. அவளும் மெல்ல மெல்ல அவனோடு சேர்ந்து, குழந்தையானாள்.

விதியே கொண்டுவந்து இருத்தி வைத்திருக்கிறது என்பது போல, மாலைகட்டும் மாதக்கரசுதான் அவள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் நீண்டகாலமாகவே குடியிருந்து வருகிறாள். பிள்ளைகுட்டிக்காரி! கோயிலுக்குப் பூமாலை கட்டுவதே தொழில். ஈஸ்வரனுக்கு ஐந்து வயதிருக்கும்போது ஒருநாள் மாதக்கரசின் வீட்டிற்குள் புகுந்து, பூமரங்களையெல்லாம் அடித்துத் துவம்சம் செய்துவிட்டான். முறிந்து போன பூக்கன்றுகளுடன் மூச்சிரைக்க, இரைக்க ஓடிவந்த மாதக்கரசு பூமணியின் வீட்டுப் படலையை பலங்கொண்ட மட்டும் ஒங்கியோங்கி

□ ஒரு பூ

உதைத்தாள். பலமாகச் சத்தமிட்டாள்.

“ ஆராடி படலையை உதைக்கிறது ? ” இடியேறு கேட்ட நாகத்தின் வெருட்சியுடன் பூமணியும் சத்தமிட்டாள். ஓட்டமும், பாய்ச்சலுமாக வெளியே வந்தாள்.

“ நான்தான் ..! இஞ்சைபார் உன்ரை பிள்ளை செய்த வேலையை ... எல்லா மரங்களையும் முறிச்சுப் போட்டான். பிள்ளை வளக்கிறதெண்டால் வீட்டோடை வைச்சு ஒழுங்காய்வளர். ” அவள் கையில் நாலைந்து கழுத்து முறிந்த பூக்கன்றுகள் பரிதாபமாகக் கிடந்தன.

“ ஈஸ்வரனோ முறித்தவன் ? நான் நம்பமாட்டன் ! ” பூமணி அவளையும் மரங்களையும் கூர்ந்து பார்த்தாள்.

“ என்னடி விண்ணாணக் கதை கதைக்கிறாய் .. ? உன்ரை பிள்ளை முறிக்காமல் உங்கை வேறை ஆராம் உந்தக் கிழக்காலி வேலை செய்யிறது ? ” மாதக்கரசு பொறுமையிழ்ந்து கத்தினாள்.

“ பொத்தடி வாயை ... என்ரை பிள்ளையைக் கிழக்காலிஎண்டுறியோ ? ” பூமணி கையிலிருந்த மர அகப்பையால் மாதக்கரசின் புடைத்துநின்ற பளிங்கு நெற்றியில், “ னொங் .. ன் .. ! ” கென்று ஒரு கொத்துப் போட்டாள். காத்திருக்க நேரமின்றி இரத்தம் சொடுசொடுன

கட்டிகட்டியாய் வழிந்தோடியது. வேதனை தாங்கமுடியாத மாதக்கரசு தனது காயத்தைப் பொத்தியபடியே ஒப்பாரி வைத்து அழுதாள். ஊர் ஓடிவந்து விலக்குப் பிடித்தது. எனினும் சண்டையில் வெற்றிவாகை சூடியவள் பூமணியே.

தவமிருந்து பெற்ற ஈஸ் வரன் பூமணியின் எண்ணங்களுக்குள்ளும், அசைவுகளுக்குள்ளும் அதீதமான பற்றை வளர்த்துக் கொண்டே வந்தான். அவன் வளர வளர பூமரங்களின் அழிவோடு தொடங்கிய சண்டையும் கோயில் பாடசாலை, சபை, சந்தியென விரிவடைந்து சென்றது.

தன்பிள்ளை செய்வது சரியா? பிழையா? என்பதைச் சீர்தூக்க மனமற்ற தாய்களின் பட்டியலில் அவள் தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டாள். எப்பொழுதும் ஈஸ்வரனின் பக்கத்தையே நியாயப்படுத்தியபடி. எல்லோருடனும் முரண்பட்டாள். அவளுடைய குருட்டுப் போக்கால் நடந்த சண்டைகளும் அவள் பெற்ற விழுப்புண்களும் எண்ணிலடங்காது போயின. ஊர், நீதி, நியாயமென்று கதை பேசித்திரிந்த சற்குணத்தாரும் அவளின் போக்கால் சிறிது சங்கடப் பட்டுக்கொண்டார்.

" பூமணி உன் ரைபிள்ளை செய்யிற அக்குறு மங்களையெல்லாம் சரியெண்டு ஞாயப்படுத்தாதை. அது ஈஸ்வரனைத்தான் பாதிக்கும். இப்பிடிப் பிள்ளை வளர்த்தால் அவன் வளர்ந்த காலத்திலை தான் பிழையாச் சொன்னாலும்

☐ ஓடு பு

அதையே எல்லாரும் ஏற்கவேணுமெண்டு எதிர்பார்ப்பான். அவன்விடுற பிழையளை எப்பவும் நியாயப்படுத்தாதை. எவ்வளவு அமைதியாகத் திரிஞ்சனீ . . எண்டைக்கு ஈஸ்வரனைப் பெத்தியோ அண்டையிலை இருந்தே அடியோடை மாறிப்போனாய் ! எங்கடை பிள்ளை எங்களுக்குத்தான் பொன்குஞ்சு. மற்றாக்களுக்கில்லை! இதை மட்டும் மறந்திடாதை. ” என்று சற்குணத்தார் அவளுக்கு அறிவுரை கூறினார்.

பூமணியால் அதையும் ஜீரணிக்க முடியாதிருந்தது. “நீங்கள் உந்தக் கதையள்மட்டும் பேசாதையுங்கோ ! காத்து, மழை , பூமி , மரஞ்செடி எல்லாதையுமே என்றை பிள்ளைக்காக வேண்டித்தான் படைச்சிருக்கெண்டு நான் நினைக்கிறன். என்றை பிள்ளைக்கு ஆரார் எதிரியளோ அவையளுக்கு நானும் எதிரி ! நீதி, நியாயமெல்லாம் அதுக்குப் பிறகுதான்.” பூமணி ஈஸ்வரனைத் தன் ஆத்மச் சுவரில் ஆழமாகப் பொறித்துவிட்டதை வெளிப்படையாகப் புரிந்து கொண்டபின் அவரது வாயும் பேசமுடியாது கிட்டித்துப் போனது.

தாயின் இரும்புக் கவசமான பாதுகாப்பு எல்லைக்குள் ஈஸ்வரன் மயில் மீனைப்போல சுதந்திரமாகச் சிறகுகளை விரித்து வலம் வரத்தொடங்கினான்.

மயில் மீனை அவள் என்றைக்கு நினைக்கிறாளோ

அப்போதெல்லாம் அவளின் ஒரேஒரு சகோதரி சின்னம்மனின் நினைவுகளும் மெல்ல வந்து சுகம் விசாரித்துவிட்டுப் போகும்.

6

கடலைத் துளைத்து வெளியேறும் கூர்த்தஅலகு. நிலவெறித்த வானின் ஒளிநீலம். ஊறவைத்த குருத்தோலைபோல வழுவழுத்த தோகை. ஒளிபட மினுங்கும் குருத்துப் பச்சை நிறமுமாய் கரையில் கிடந்தது ஆறடி நீளமான ஒரு மயில்மீன்.

சிறகுகளை அகல விரித்து, பறுவக் கடலில் அது பவனிவரும் ஓய்யாரத்தின் முன் ஆயிரம் மயில்கள் தோகை விரித்தாலும் தோற்றுப் போய்விடும். " மயிலைப் பாடிய கவிஞர்களுக் கெல்லாம் என் அழகைப் பார்க்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே ? " எனச் சொல்லாமல் சொல்லி கரும்பச்சையாகவும், மாணிக்க நீலமாகவும் ஒளிர்ந்து சுழன்று சுழன்று அழகுகாட்டும் அற்புத ஜீவன். மயிலைப் பாடிய புலவர்களை வெட்கவைக்கும் அந்தக் கடல் மங்கை பரிதாபமாக உயிரிழந்து அக் கடற்கரையோரமாகக் கிடந்தது.

□ ஒரு பு

பெருங்காவிய வகையறாக்களே கோட்டைவிட்ட என் அழகை இவர்களெங்கே புரிந்து கொள்ளப் போகிறார்களென்ற அலட்சிய பாவம் அம்மீனில் தெரிந்தது. சிறுசிறு வெள்ளி மீன்களும், திருகன் குட்டிகளும் நீர் மட்டத்திற்கு மேலே மூக்குகளை நீட்டி, மனிதக் கெட்டித்தனங்களை வேவு பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. மீன்கள் மேல் நீரில் அலப்பித் திரிவதால் சிறு கடல்காகங்கள் கூட்டமாகக் கத்திக்கத்தி, மேலே எழுந்தன. அவற்றின் ஓலம் மயில்மீனின் இறப்பிற்குச் சோகமூட்டியது.

பறவைகளின் ஓலியையும், மயில்மீனின் இறப்பையும் வேதனையோடு ஒப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த சபாரெத்தினம் கிழவர் திருகன் குட்டிகளை மடக்குவதற்காக வீச்சு வலையைத் தூக்கியபடியே அடிவானின் கோட்டை ஒருதரம் பார்த்தார். அவ்வளவுதான் அப்படியே வலையை நிலத்தில் போட்டுவிட்டு, " ஐயோ . . . ஐயோ . . . ! " எனக் கூச்சலிடத் தொடங்கினார்.

மயில்மீனின் சிறகுகளைத் தறித்துத் துண்டுபோட வந்தவர்கள் கத்திகளையும், கொட்டன்களையும் கீழே போட்டுவிட்டு, கிழவனைப் பார்த்தார்கள். கிழவன் சின்னமலை ஏற்றத்திற்கு மேலாகக் கைகளைக் காட்டியபடியே கட்டுமரத்தை நோக்கி ஓடுவது தெரிந்தது.

கரைமறையும் தூரத்தில் டிங்கிப் படகொன்று பக்கப்

போராகச் சரிந்து, " அவக் " கென நீரைக் கோலி அமிழ்ந்து
கொண்டிருந்தது. நிறையப்பேர் ஏறிவந்திருக்க வேண்டும்.
பலர் நீரில் தத்தளிப்பதும் கருப்பாகத் தெரிந்தது.
கரையிலிருந்து நாலைந்து வள்ளங்களும் கட்டு மரங்களும்
சீறிப்பாய்ந்தன.

நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் தாழ்ந்துபோன அந்த
டிங்கிப்படகு இன்றுவரை மீட்கப்படாது கடலின்
அடியிலேயே சரித்திரமாகிப் போய்விட்டது. கரைதெரியும்படி
நடந்த விபத்தாகையால் உயிர்ச்சேதம் அதிகமில்லை.

செய்தியறிந்து சனங்கள் கடற்கரையில் குவிந்தபோது,
மீட்கப்போன வள்ளங்கள் கரைதிரும்பிக் கொண்டிருந்தன.
ஆனைக்குட்டி மடத்தடிச் செல்லன் மட்டும் நீந்தத்
தெரியாமல் இறந்துபோக, மற்றவர்கள் ஒருவாறு தப்பிப்
பிழைத்துக் கரைவந்து சேர்ந்தார்கள்.

காற்றிழுத்த பேத்தைக் குட்டிகள்போல வயிறு
நிறையத் தண்ணீர் குடித்தவர்களை யெல்லாம் குப்புறப்
போட்டு உழக்கினார்கள். அவர்களில் பலர் மூக்காலும்,
வாயாலும், " வாக் . . வாக் . . ! " கென்று நீரைக்கக்கிய
ஓக்காளிப்புக்களை பூமணி வருடத்திற்கு மூன்று
தடவைகளாவது நினைவு கூர்வாள்.

எத்தனை வருடங்கள் போனாலும் அவளால் அதை

□ ஒரு பு.

மறக்க முடியாமலிருந்ததற்கு வலுவான காரணமொன்றும் இருந்தது. அன்றுதான் அவருடைய தங்கை சின்னம்மன் தான் விரும்பிய ஒருவனைக் கைப்பிடித்துக் கொண்டாள். படகு தாழ்ந்து போனதைவிட, பூமணி அதைப் பெரிய விஷயமாகக் கருதிப் போர்ச் சங்கெடுத்து ஊதினாள். நாக்கை எ.:குக் கத்தியாக மாற்றி, தங்கை சின்னம்மனையும் புருஷனையும் நோக்கி வாத வருத்த மின்றிச் சுழற்றினாள். அவள் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் அவர்கள் இருவரையும் வெறிநாய் போலக் கடித்துக் குதறின.

“ ஏனக்கா கோவப் படுறாய் ? எனக்கு வயசு வந்திட்டுது நான் விரும்பியவனைக் கட்டுறது குற்றமே ? ”

“ வயசு வந்தால் கலியாணம் மட்டுமோடி கட்டவேணும் ? வயசு வந்தால் பண்டியும் கலியாணங் கட்டும், கழுதையும் கலியாணங் கட்டும். தகுதிவந்தாப் பிறகு கலியாணங் கட்டுறபடியால்தான் எங்களை மனியரெண்டுறது. பெண்ணாப் பிறந்தவருக்கு அடக்கம் வேணும்! ” நெற்றிப் பொட்டில் சொற்களால் எறிந்தாள் பூமணி.

“ அக்காச்சி நாங்க ரெண்டுபேரும் ஒருநரை ஒருதர் புரிஞ்சு கொண்டுதான் கைப் பிடிச்சிருக்கிறம் இதிலை நீ பெரிசாய் என்ன பிழையைக் கண்டிட்டாய் ? ” என்று அவளை மறித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள் சின்னம்மன்.

“ பொறுக்கித் தின்னி . . ! காதலிச்சது . . தாய்தகப்பனுக்குத் தெரியாமல் கலியாணம் முடிச்சதெல்லாம் உனக்குப் பிழையாத் தெரியேல்லையோ? என்றை அவராலை உந்தக் கன்றாவியளை எல்லாம் தாங்க ஏலாது! போடி வெளியாலை ! ”

“ அக்கா சனம் வாழ்க்கையைப் பிழையா விளங்கி வைச்சிருக்கு ! நீதியையும் நியாயத்தையும் ஒவ்வொருதரும் தங்கடை வசதிக்கேற்றாப் போலைதான் பேசுகினம்! என்ன நடந்தாலும் அதைக் கூட்டமா நிண்டு வேடிக்கை பாக்க மட்டும் சனம் பழகியிருக்கு. இந்தக் கள்ளச் சனத்தை நம்பி கூடப் பிறந்தவளைக் கலைக்கிறியோ? நான் வாழ்க்கையிலை காலடி வைக்க முந்தியே எல்லாரும் சேர்ந்து கொள்ளி வைச்சிட்டியள். தலையிட்யும் காய்ச்சலும் தனக்குத் தனக்கு வந்தால்தான் தெரியும். வெளிக்கிடுங்கோ நாங்கள் போவம் ! ” சின்னம்மன் பூமணியைச் சல்லிக் காசுக்கும் கணக்கெடுக்காது கணவனுடன் திரும்பினாள்.

“ பார் அவளுந்தை வாய் மதப்பை ? விளக்கு மாறெடுப்பன் பரதேசி நாயே . . ! ” என்று கூவி அவள் நீதி தேவனின் தராசை உயர்த்திப் பிடித்து, சின்னம்மனையும், புருஷனையும் ஓட்டித்துரத்தி, ஊரில் தனது மூர்த்தன்யப் பெருமையை நிலை நாட்டிக் கொண்டாள். புருஷனையும் அழைத்துக் கொண்டு சின்னம்மன் அன்று போனவள்தான். மறுபடியும் வந்தபோது ஈஸ்வரனுக்கு அகவை பதினேழு.

7

தொண்டைமானாற்றின் கரையோர றோட்டு வழியாக இப்போது தட்டி வான்கள் அடிக்கடி ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவை கீரிமலைவரை மூச்சுப்பிடித்து ஓடி, மறுபடியும் பருத்தித்துறைப் பக்கமாக, “ குடுகுடு ” வென ஓடிப்போகும்.

யாராவது புதியவர்கள் தட்டிவான் வழியாக தொண்டைமானாற்றைத் தாண்டிப் போனால் போதும் ஆற்றுக்கு அடுத்த பக்கமாகப் பூட்டியிருக்கும் உயர்ந்த காற்றாடி உயிருள்ளவரை அவர் எண்ணங்களோடு கலந்து சுற்றிக் கொண்டேயிருக்கும்.

காற்றாடி வந்த புதிதில் ஒருநாள் அதன் அருகாமையில் சிறு கூட்டம் வைத்து, அற்புதமூர்த்தி மாஸ்டரும், வேறு சிலரும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு மேசையின்மீது வைக்கப்பட்டிருந்த சிறுசிறு பரிசோதனைக் குழாய்களில் தவளைக் குட்டிகள் நீந்திக் கொண்டிருந்தன. மறுபக்கத்தில் இருந்த இரண்டொரு தண்ணீர்ப் பாத்திரங்களில் பச்சையாக சில தாவர வகைகள் மிதந்தன.

ஆற்றில் இறால் பிடிப்பவர்களோடு சேர்ந்து, சற்குணத்தாரும் ஒரு கல்லின் மீது குந்தியிருந்தார்.” இறால்

பிடிக்கிற தண்ணியிலை ரெண்டு தவளைக் குட்டியளைப் பிடிச்சு வைச்சுக் கொண்டு, கூத்துக் காட்டுறாங்களப்பா ! ” என்று பொன்னையர் சுருட்டுவாயால் கொக்கரிப்பது கேட்டது. அவர் வாய்க்குள் அடங்கியிருந்த புகை திட்டுத் திட்டாய் வெளிப் பறந்தது.

“ நாங்கள் இஞ்சை சும்மா கூடேல்லை. இந்த ஆத்திலை கலந்திருக்கிற நன்னீரின் அளவு கூடிக் கொண்டே போகுது ! நாங்கள் சேகரித்த நன்னீர்த் தாவரங்களும், உயிரினங்களும் இதை நன்னீரேரியாக மாற்றக் கூடிய புதிய நம்பிக்கையைத் தருது. உவர்நீரை வெளியேற்ற அமைக்கப்பட்ட இந்தக் காற்றாடி தொண்டைமானாற்றை நன்னீராக மாற்றத் தோன்றியுள்ள முதல் நம்பிக்கை.. ! ” என்று அந்தக் காற்றாடியைக் காட்டி, கூட்டத்தில் பேசுவது போல அற்புதமூர்த்தி மாஸ்டர் எடுத்துரைத்தார்.

“ தொண்டைமானாறு மட்டும் நல்ல தண்ணியாக மாறினால் குடாநாட்டுக்கு காசில்லாமல் ஒரு நதியும் கிடைச்சிடு மெண்டுறியள் ? ” பொன்னையர் முட்டாசிக் கடையைப் பார்த்தவர் போல பாசாங்கு பண்ணி, சிரிப்பும் கெலிப்புமாகக் கதைத்தார்.

சற்குணத்தாரும் ஆழ்ந்து அகன்று கேட்பதைப் பேரல் மேல் முகத்தால் ஒரு நடிப்புக் காட்டினார். இருந்தாலும் அவரின் ஆழ்மனக் கிடங்கில் அந்தக் காற்றாடிபற்றி ஒருவித

□ ஒரு பு

மருட்சியே சுழன்று கொண்டிருந்தது. ஏதோ ஒப்புக்கு "ஆமாசாமா" போட்டுவிட்டு, உள்மனதால் உதைக்கப்பட்டு வேகமாய் வீடுவந்து சேர்ந்தார்.

" சிவனே எண்டு கிடந்த ஊரிலை இப்ப காத்தாடியள் வருது, கட்டிடங்கள் முளைக்குது . . . கலிமுத்தித்தான் போச்சு . . . உதையெல்லாம் பாத்தால் வருங்காலத்திலை காணி, பூமியள் விலையேறப் போறது விளங்குது. நாங்கள் எப்பவும் உசாரா இருக்கவேணும். அதுக்காகத்தான் ஈஸ்வரன்ரை பேரிலை ஒரு நாலுபரப்புக் காணி வேண்டலாமெண்டு யோசிக்கிறன். " என்று வந்த வரத்திலேயே பூமணியிடம் தனது திட்டத்தை விபரித்தார்.

" ஆரியக் கூத்தாடினாலும் காரியத்திலை கண்ணாயிரு தாண்டவக்கோனே ! எண்டமாதிரி ஒண்டு ரெண்டு கூடப்போனாலும் பரவாயில்லை றோட்டுக் கரையாப் பாத்து வாங்குங்கோ ! " என்று அவரை மேலும் ஒருபடி உற்சாகப் படுத்தினாள் பூமணி.

மூன்று மாதங்களாகக் காற்றாடியைவிட வேகமாகச் சுற்றி, காணி வேண்டும் காரியத்தை வெற்றிகரமாக முடித்து வைத்தார். ஊர் முழுவதும் பனை மரங்களை நடத்து போல ஆற்றங்கரையெங்கும் காற்றாடிகள் நிறையும். தொண்டைமானாறு நன்னீரேரியாக மாறுமென அவர் அஞ்சியது போல எதுவுமே நடக்கவில்லை.

ஒரே ஒரு காற்றாடி மட்டும் அச்சு முறிந்து மலட்டுக் கட்டையாய் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. கடலையும், நன்னீரையும் பிரிக்கும் பிரதான இரும்புச் சுவரும் உடைந்து எட்டு வருடங்களுக்கு மேலாகக் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்தது. உவர்நீர் மடைதிறந்த வெள்ளமாய் ஏரிக்குள் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

உடைந்த இரும்புக் கதவுகளையும், காற்றாடியையும் பார்க்கும்போதெல்லாம் சிரிப்பும் கெக்கலிப்பும் தாங்க முடியாது தவிப்பார் சற்குணத்தார். முருகனே வந்து அணையை உடைத்து வைத்திருப்பதாகக் கதைகட்டி வைத்திருந்தார் சுருட்டுப் பொன்னையர். ஆற்றை நன்னீராக மாற்றுவதெல்லாம் புட்டுக்கு மண்கமந்த கதைதானென்று தன்னளவில் நினைத்துக் கொள்வார். ஒருநாள் குரன்போர் நடக்கும்போது அற்புதமூர்த்தி மாஸ்டரைக் கண்டார். ஒரு பொழுது போக்கிற்காக நன்னீர் ஏரிக்கதையை தீக்குச்சி தட்டுவது போல மெல்ல உரசிப் பற்றவைத்தார்.

“ ஏன்வாத்தியார் உவங்கள் சிங்களவங்கள் செய்யிற அநியாயங்களைப் பாருங்கோ . . தொண்டைமானாத்தை நன்னீரா வரவிடாமல் தந்திரமாய்த் தடுத்திட்டாங்கள். . சாய் இத்தறுதிக்குத் தவளைக் குட்டியளெல்லாம் உப்புத் தண்ணீயை மண்பிச் செத்துத் துலைஞ்சிருக்கும் ! ” அவர் கொடுப்பிற்குள் சிரிப்பை அடசி, முகத்தில் மெல்லிய கவலையை வலிந்து பரவி வைத்திருப்பது தெரிந்தது.

□ ஒரு பு

“ சற்குணத்தார் சிங்களப் பேரினவாதம் எங்கடை
ஏமாற்றங்களுக்கு ஒரு பிரதான காரணந்தான். அதேவேளை
தமிழ் அரசியல் வாதிகளின் அக்கறைபினங்களையும், நாங்கள்
சுட்டிக்காட்டத் தவறக்கூடாது. எல்லா நெருக்கடிகளையும்
எதிர்கொள்ளத் தக்கவகையிலை மக்களைப் படிப்படியாகத்
தயார் படுத்தாமலிருப்பதும் ஒரு பிரதான தவறுதான் ! ”

மண்டிபோடும் சூரனைப் பார்த்து தலையாட்டிக்
கொண்டிருந்த உலகம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது
மாணிக்கன் இதைக்கேட்டதும் சட்டெனத் தன் காதுகளை
மாஸ்டரின் பக்கம் திருகிவைத்தான். அவர் பாராளுமன்ற
உறுப்பினரைச் சாடுவதைக் கேட்டபோது, அவன்
காதுகளுக்குள் தேன்மாரி பெருக்கெடுத்து ஓடியது.
சூரன்போரை விட்டுவிட்டு அலுங்காமல் குலுங்காமல் அந்தக்
கதையோடு தன்னையும் மெல்லக் கொளுவிக்கொண்டான்.

“ சற்குணமண்ணே வாத்தியார் சொல்லுறதிலையும்
விஷயமிருக்கு. உவங்களையெல்லாம், “ எம் . பி . ” யளாக்கி
என்ன சுகத்தைக் கண்டம் ? பிரதேசங்களை ஆர்தான்
அபிவிருத்தி செய்யிறான் . . ? ” என்று மாணிக்கன்
வாத்தியாரின் வாயைப்பிடுங்க ஆரம்பித்தான்.

“ மாணிக்கம் நீ நினைக்கிற மாதிரி எங்கடை
பிரதேசங்களை அபிவிருத்தி செய்யிறதும் ஒரு பிரச்சனை
க்குரிய விஷயந்தான். ஏனெண்டு சொல்லு பாப்பம் ? ”

வாத்தியாரிடம் கதைகேட்டு, அதையே எம் . பி யின் காதுகளிலும் போட்டு, தனது சில்லறைக் காரியங்களைச் சாதித்துக் கொள்ள நினைத்த மாணிக்கனுக்கு அந்தக் கேள்வி, " சப் " பென்றிருந்தது. எனினும் மெல்லிய சிரிப்பின் மூலம் வாயைத் திறக்காது தப்பித்துக் கொண்டான்.

" இஞ்சைபார் இந்தப் பகுதியை அபிவிருத்தி செய்தால் அந்தப் பகுதியைத் தூண்டிவிட ஆளிருக்கு. அந்தப் பகுதியை அபிவிருத்தி செய்தால் இந்தப் பகுதியைத் தூண்டிவிடவும் ஆளிருக்கு. இரண்டு பகுதிகளையும் அபிவிருத்தி செய்ய அவங்கள் பணமொதுக்க மாட்டார்கள். ஆனபடியால்தான் எந்தப் பகுதியுமே அபிவிருத்தி யாகேல்லை. எதை அபிவிருத்தி செய்யப் புறப்பட்டாலும் அது கடைசியிலை எம் . பி க்குத்தான் ஆபத்தாவரும். அடுத்த முறையும் பதவிக்குவர ஆசைகொண்ட ஒரு புத்தியுள்ள எம் . பி உண்மையிலை எந்தப் பகுதியையும் அபிவிருத்தி செய்யமாட்டான்." என்றார் மாஸ்டர்.

" உப்பிடி நீங்கள் சொல்லுறியள் ஆனால் உண்மையைப் பாருங்கோ எங்கடை பகுதியைவிட அவங்கடை பகுதிதானே நல்லா முன்னேறியிருக்கு? நாங்கள் தானோ எல்லாத்துக்கும் சீற்றி? " சற்குணத்தார் சற்று உணர்ச்சிவசப் பட்டுக் கேட்டார்.

" சற்குணத்தார் நாங்கள் எப்பவும் எங்கடை பகுதி ,

□ ஒரு பு

அவங்கடைபகுதி யெண்டுதான் யோசிக்கிறம். எப்பவும் எங்கடை சிந்தனையள் சாதியையும், ஊரையும்தான் சுற்றிச் சுற்றி வருது. தமிழின விடுதலை என்ற பரந்துபட்ட நோக்கிலை சிந்திக்கத் தயக்கம் காட்டுது. இண்டைக்குச் சிங்களப் பகுதியளிலை நடக்கிற அபிவிருத்தியள் பற்றி ஆராவது யோசிச்சுப் பார்க்கிறியளோ ? ”

“அதுக்கு நாங்கள் கொழும்புப் பக்கம் போய் . . இனி நாலு இடங்களையும் பாத்தெல்லோ வரவேணும் ? ” மாணிக்கனின் குரல் மழுங்கியிருந்தது.

“ மாணிக்கம் உந்தக்கதை காவுற வேலையை விட்டுப்போட்டு, முதலிலை உன்ரை சுயபுத்தியை வளர்த்திருக்க வேணும். கதையளைக் கேட்டு, அதைக் கதையாகவே கொண்டு போகவும் ஒரு அடிப்படைப் புத்தி வேணும். நீயும் பிழையாக விளங்கி, அதையே எம் . பி க்கும் பிழையாகச் சொல்லுறதும் பெரிய தவறெல்லோ ? முதலிலை நாலு விசயங்களை அறியப்பார். ” மாஸ்டரின் பேச்சு மாணிக்கனுக்கு மாட்டுக்குக் குறிசுட்டது போலிருந்தது.

“ மாஸ்டர் உதுகளை அறிஞ்சு எனக் கென்ன புண்ணியம் கிடக்கு ? நம்ம காலத்தை இப்பிடியே ஒட்ட வேண்டியதுதான். அட . . அங்கைபாரப்பா பந்தத்துக்கு எண்ணையில்லை . . டேய் எண்ணையை ஊத்துங் கோடா! ” என்றபடி மாணிக்கன் சட்டென்று ஓடி மறைந்தான்.

“ சற்குணத்தார் எங்கடை தேச விடுதலை எவ்வளவு முக்கியமோ அதைப்போல வேறே பல விஷயங்களிலையிருந்தும் நாம் விடுதலைபெற வேண்டியிருக்கு. அந்த விடுதலைகளின் ஒரு அங்கமாகத்தான் இந்தத் தொண்டைமானாறு நன்னீரேரித் திட்டத்தின் வெற்றியும் அமைந்திருக்கு. இது உங்களுக்குப் போகப் போக விளங்கும். ”

“ அப்ப நான் நடக்கப்போறன் மாஸ்டர் ! ” என முன்கினார் சற்குணத்தார்.

“ இஞ்சரும் ஒவ்வொரு மனிசனும் முதலிலை தன்னுடைய மனசிலை குடிவைச்சிருக்கிற கொடிய சூரரை அழிக்கவேணும். அதை விளக்கத்தான் இந்தச் சூரன்போர் நடக்குது. அதையும் பாத்திட்டுப் போவுமன் ! ” மாஸ்டர் ஒற்றைக் கண்ணைச் சிமிட்டிச் சிரித்தார். சற்குணத்தாரும் அன்றுதான் சூரன்போரை அர்த்த புஷ்டியுடன் பார்த்தார்.

8

வேண்டிய காணியை வருடக்கணக்கில் வெறுமனே வைத்திருக்கக் கூடாதென நினைத்த சற்குணத்தார் அதில் ஒரு ஆட்டுக் கொட்டிலும், ஐந்தாறு முருங்கைத் தடிகளும்

□ ஒரு பூ

நட்டுவைத்திருந்தார். நாலு பக்கமும் வேலிபோட்டுக் காணியையும் காமாந்து பண்ணியிருந்தார்.

காணியின் அடிமூலையில் ஒரு நாற்சதுரக் கிடங்குவெட்டப் பட்டிருந்தது. கழுவேறிக்கு நேர்ந்த கிடாய்க் குட்டியொன்று அதற்குள் மூசியபடி வீறாப்பாய் நின்றது.

தகடுதகடாய் சீக்காய்ச் சேர்வையைச் சீவி, தனது கைப்பட ஆட்டுக்குத் தீத்திவிட்டுத்தான் மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்கு வீடுபோவார். அந்த நேரம் பார்த்து மாதக்கரசின் பெடியன் யாரோ அவரைத் தேடிவந்திருப்பதாக வந்து சொன்னான். உடனே துவாய்த் துண்டையும் உதறிக்கொண்டு வீட்டை நோக்கி ஓடினார்.

வாசலில் நின்ற சின்னம்மனை முதலில் அவரால் மட்டுக்கட்ட முடியவில்லை. விச்சு வலைக்கு மீன் பார்த்தது போல நெற்றிக்கு மேலே கையை உயர்த்திக் கூசிப் பார்த்து, கடைசியாக அவளை அடையாளம் கண்டு கொண்டார்.

அவளுடைய கழுத்து, மணிக் கட்டு, மோதிர விரல்கள், காதுச்சோணை போன்ற முக்கியமான இடங்களைப் பூதக்கண்ணாடி போட்டுப் பார்த்து, சின்னம்மனின் உடைந்து போன பொருளாதார நிலையைக் கணக்கிட்டுத் திருப்திப் பட்டுக்கொண்டார். பின்னர் பலகைக்

கட்டையை முற்றத்தில் எடுத்துப் போட்டு, அவளையும் அமரச் சொன்னார். ஆறுதலாக அவளிடம் ஆதியோடந்தம் கேட்கத்தொடங்கினார்.

மற்றவர்களின் கதைகளைக் குப்பைவாரி போட்டுக் கிளறி மணப்பது, மனதைப் புண்ணாக்கும் குத்தல் கதைகளை எடுத்து வீசி மகிழ்வது, போன்ற கிழடுதட்டிப் போன கித்தாப்புக்களோடு, அவர் என்றுமே மாற்றமில்லா மனிதனாயிருப்பதைச் சின்னம்மன் முதலில் அடையாளம் காணவில்லை.

“ கொக்கா கடைக்குப் போவிட்டா ! உன்பாடு எப்பிடி? ஏதும் பிள்ளை குட்டியள் இருக்கே ? ”

“ ரெண்டு பெடியளும் ஒரு பெட்டையும். எல்லாம் சுவமே இருக்குதுகள்.”

“ ம் நல்லது . . தலையெரிஞ்சு போற வெய்யிலுக்குள்ளாலை வாறாய்; இரு தேசிக்காய் கரைச்சவாறன்.” என்றபடி எழுந்தவர் வாசலில் பூமணி வருவதைக் கண்டுகொண்டார்.

“ கொக்காவும் வந்திட்டா . . பூமணி கறிப்பையை வைச்சுப்போட்டு ஓடியாணை. உங்கை ஆர் வந்திருக்கிறதெண்டு பாரன்.” சிறு குரலில் காகம் கரைவது

□ ஒரு பூ

போலக் கம்மலாகக் கரைந்தார்.

பூமணியும் வந்திருந்து ஒப்புக்கு அவளின் கஷ்ட, துன்பங்களுையெல்லாம் பாரதக் கதைபோலக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். சின்னம்மனின் கவலைகளுவிட, வேண்டிவந்த மீன் நாறிவிடுமேயென்ற கவலையே அவள்மனதில் நிறைந்திருந்தது.

" உன்ரை புரியன் உவ்வளவு பெரிய குடிசாறனாமிட்டானே ? இருக்கிற வீட்டையும் போயும் போயும் அந்த அணிலேறி மேத்திரியட்டையே ஈடு வைச்சனீ ? கோதாரியிலை போக அவனும் பிரக்கிராசியும் சேர்ந்தே வித்தும், அறுதியாவும் , கையளிச்சும் ஒப்படைச்சதாய் மெல்லோ உறுதி எழுதி முடிச்சிருக்கப் போறாங்கள் ?"

" நான் என்னத்தான் செய்ய ? கையெழுத்தை வாங்கிப்போட்டு உறுதியை ஏமாத்தி எழுதலாமெண்ட விஷயம் எங்களுக்குத் தெரியாமல் போச்சு ! மணியராப் பிறந்து என்ன புண்ணியம் நாலுவிஷயங்களை அறிய முடியாத சென்மங்களாப் போனம். உழைப்புப் பிழைப்பு இல்லை. குடும்பங்களும் கையை விட்டிட்டுது ! தொழிலைத் தொண்டைச் செய்வமெண்டு வீட்டை ஈடுவைச்சம் .. இப்ப குடியிருந்த வீடும் பறிபோகப் போகுது."

உதுக்குத்தானே முன்னுள்ள சனம் காதலும், கத்தரிக்க

காயுமெண்டு காறித் துப்புறதுகள். ஏன்கனக்க என்னைப்பார் நான் என்ன காதலிக்கத் தெரியாமலே கொறண்டல் கையோடை கொக்காவைக் கட்டினனான் ? குடும்பத்தைக் காப்பாத்த ஏலாதவைக் கெல்லாம் ஏனாம் காதல்? தூத்தேறி . . . ” கறட்டல் சளியைக் காறி இழுத்துத் துப்பினார். அது நிலத்தில் பொட்டென்று மோதி உருண்டு போனது. சின்னம்மனுக்கு இரக்கம் காட்டினால் பூமணி தன்னைக் குதறிவிடுவாளென்ற பயமும் தனக்குக் கிட்டாத காதலைத் திட்டித்தீர்த்த திருப்தியுமாக மெல்ல நழுவினார்.

“ அக்காச்சி நான் ஏறாத படலையில்லை. ஏலாத பட்சத்திலைதான் உங்கை வந்திருக்கிறன். வீடு பறிபோனால் பிறகு நானும் பிள்ளையரும் நடுத் தெருவிலைதான். இப்ப மட்டும் உதவி செய்தியளெண்டால் உழைச்சுப் பிழைச்சு உங்கடை கடனை அடைச்சுப் போடுவன். ” அவளைப் பாசமுள்ள பூமணியாக நினைத்துக் கையேந்தி நின்றாள் சின்னம்மன்.

“ உன்னோடை இவ்வளவு நேரமும் கதைச்சேத நாங்கள் செய்த பிழை . . ! இஞ்சையென்ன காசுமரம் நட்புவைச்சிருக்கெண்டே வந்தனீ ? மரியாதையோடை சொல்லுறன் வந்த வழியைப் பாத்துப் போய்ச் சேந்திடு, இல்லாட்டி விளக்குமாத்துக் கட்டைதான் தூக்குவன். ” என்று எச்சரித்துக் கொண்டே, பறிக்குள் கிடந்த கலவாய் மீனை இழுத்துக் கொண்டு உள்ளே போனாள் பூமணி.

□ ஒரு புக

சின்னம்மன் போக மனமின்றி ஏமாற்றத்தோடு அங்கேயே சிறு பொழுது நின்றாள். வீட்டிற்குள் இருந்த சற்குணத்தார் திடீரென வெள்ளடிச் சேவலாய்ப் பாய்ந்து, முற்றத்தில் எகிறிக் குதித்தார்.

“ வெளியாலை போடி நாயே . . ! ” என்றபடியே அவளைக் கழுத்தில் பிடித்து வெளியே தள்ளிக் கதவைப் பூட்டினார்.

பூமணி கையைவிரித்ததால் சின்னம்மனும், குடும்பமும் பரதேசிகளாய் போனதும் முன்னர் டிங்கிப்படகு தாழ்ந்து போனது போல பழைய கதைகளாய்ப் போயின.

சின்னம்மனைத் துரத்திய வெற்றி நடையோடு வந்த சற்குணத்தார் தேசிக்காயைப் பிழிந்துகொண்டே கடைக் கண்ணால் பூமணியைப் பார்த்துக் கொண்டார்.

“ இந்நாளை தேசிக்காய்த் தண்ணி . . . வெய்யில் குளிச்சு வந்திருக்கிறாய் . . . சீனி கணக்கே . . ? ”

“ உப்ப நீங்கள் என்னைவிடப் பொல்லாத மணியனாக் கிடக்கு. அவளைக் கழுத்தைப் பிடிச்சுத் துரத்திப் போட்டியள்.” கரையாது அடியில் கிடந்த சீனியோடு மிகுதித் தேசிக்காய்த் தண்ணீரையும் சிலாவி வாயில் ஊற்றினாள். சாரைப் பாம்பு வீசியது போல நாக்கை நாலு பக்கமும் சுழற்றி

கொடுப்புக்குள் இருக்கும் சீனிப் பருக்கைகளைத் தேடினாள்.

“ பூமணி உன்ரை மகனுக்காகத் தேடிவைச்சிருக்கிற பணத்திலை நீ ஒற்றைச் சதமும் குறைய விடமாட்டாயெண்டு எனக்கு எப்பவோ தெரியும். கடவுளே இறங்கி வந்தாலும் அவற்றை பாச்சா உன்னட்டைப் பலிக்காது. ” என்றபடியே சன்னல் வழியாக வானத்தைப் பார்த்தார். அங்கே அப்பு அண்ணாவின் இரணைக் கொக்கும், அப்பாச் சாமியின் பச்சைச் செட்டைக் கொக்கும் பட்டமும் போட்டி போட்டபடி சாடிக்கொண்டிருந்தன.

“ எணைய்! காசை வைச்சிருந்தால் சனம் குனிய நிமிர் விடாதுகள். சன்னதி கோயில் கொடியேற முந்தி வேண்டின காணியிலை ஈஸ்வரனுக்கு ஒரு வீட்டைக்கட்டி முடிச்சுப் போடவேணும் . . . என்னனை யோசிக்கிறியள் ? ”

“ நீ சொன்னால் சரியாத்தானிருக்கும். போட்டான்ரா கறணம். ஒண்டு . . . ரெண்டு . . . மூண்டு . . . அட பேந்தும் கிளம்பியிட்டான்ரா . . . ” சற்குணத்தார் கொக்கும் பட்டங்கள் போட்ட கரணங்களை உற்சாகமாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

“ வாடைக் காத்துக் கிளம்பினால் இனி உதுதானே சனத்துக்கு வேலை . . ! எணைய் என்னம் சின்னப் பிள்ளையள் போலை உதுகளையே எண்ணிக் கொண்டிருந்தால் சரியே?

□ ஒரு பூ

வீடுகட்டுற விஷயமாய்க் கதைக்க மேத்திரியையும் வரச் சொல்லியிருக்கிறன் ! ” என்றபடியே கண்ட கோடரியால் கலவாய் மீனின் கழுத்தில் ஒரு போடு போட்டாள். மீன் இரண்டு துண்டுகளாகியது. கள்ளக் கலவாய் அடக்கி வைச்சிருந்த கடைசி மூச்சையும் காற்றோடு விட்டது. வேலையில்லாமல் கிடந்த சங்கரப்பிள்ளை மேஸ்திரியின் மக்காட் முறிந்த மிதிவண்டி அவள் மீனைக் கழுவி முடிக்க முன்னரே அங்கு வந்து சேர்ந்து விட்டது.

“ ஈசானமூலையில் கிணறு .. உங்காலை விறாந்தை போடவேணும். பின் பக்கம் குளிக்கக்கூசு .. நாலறை குசினி, மேலை தண்ணித்தாங்கி .. வீட்டுக்கு ஒரு போடுறதோ .. ? அல்லாட்டிச், ” சீற் ” போடுறதோ ? என்று மேஸ்திரி தனது வழமையான கிரந்தத்தை வாசிக்கத் தொடங்கினார்.

“ சுத்தவரத் தென்னம்பிள்ளையள் நிக்ஞது. அடிக்கடி தேங்காய் விழும். உடைஞ்சா மாத்துறதுக்கு ஓடெண்டால் சுகம் ! ”

“ அப்ப சரி ! ஓட்டிலையே போடுவம். ”

சல்லிவந்தால் மண்ணில்லை , மண்வந்துவிட்டால் சல்லியில்லை .. தச்சன் அச்சவாரம் வேண்டின காசோடை ஊரைவிட்டே ஓடியிட்டான். என்றெல்லாம் வழமைபோல பூச்சுத்தாமல் மேஸ்திரியும் தன் வாழ்க்கையில் முதல் தடவை

ஒரு வீட்டை ஒழுங்காகக் கட்டிவைத்தார்.

முழுதாக நான்கு மாதங்கள் முடியவில்லை. அதற்குள் ஓர் அமெரிக்கன் பாணியிலான வீடு ஈஸ்வரனுக்காக எழுந்து நின்றது.

சந்நிதி கோயிலில் கொடியேற முந்தி பூமணி தான் நினைத்த காரியத்தை முடித்து விட்டாள்.

9

செல்வச் சந்நிதி முருகனுக்குக் கொடியேறிவிட்டது. குடாநாட்டின் எல்லாப் பாகங்களிலிருந்தும் துலாக் காவடிகளும், காவடிக் கூட்டங்களும் , பஜனைக் கோஷ்டிகளும் கோயிலடியை நோக்கிப் படையெடுத்துக் கொண்டிருந்தன. பெட்டி பாய் விற்பனை தொடங்கிப் பாதாளக் கிணற்றில் பயங்கரக் காரோட்டம் வரை ; திருவிழா வெக்கையோடு வெக்கையாகச் சக்கைபோடு போட்டது.

அன்னதான மடங்களில் ஆறாவது, ஏழாவது பந்திகளுக்குப் பின்பும் ஆற்று மண்ணும், வியர்வையும் கலந்த தேகங்களோடு மக்கள் நெரிபட்டுப் பிதுங்கினர். சாதம்

□ ஒரு பு

தயார் என்ற செய்திக் குறிப்போடு ஆனந்தாச்சிரமத்தின் சேவல்கொடி உற்சாகமாய் எல்லோரையும் வரவேற்றது. சாமியாரின் அரோகராச் சத்தம் அடிக்கடி வானதிர, பந்திகளும் தொடர்ந்த வண்ணமேயிருந்தன. சந்திதி முருகனின் தேரை இழுத்து விட்டுத்தான் இனிக் குடாநாட்டின் நிர்வாக இயந்திரம் மறுபடியும் நகரும்.

ஒவ்வொரு ஒலிபெருக்கிக்காரர்களும் கோயிலைச் சுற்றி ஒவ்வொரு மரத்தடியில் இடம் பிடித்துக் கொண்டு, தங்களது கைவரிசையைக் காட்ட எண்ணி; வெவ்வேறு விதமான இசைத் தட்டுக்களைச் சுழல விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பக்திப்பாடல்களைத் தூக்கியபடி உப்புமால் காற்று அங்குமிங்கும் அங்கப் பிரதட்சணை செய்தது, " அ அ . . . ம் . . ம் . . . மா . . ம் . ம் . மா ! மெய்யடியார்களே கேட்டீர்களா அழகுரலை .. ? இரண்டே வயது மதிக்கத் தக்க குழந்தையொன்று பெற்றோரைப் பிரிந்து, இங்கே அழுதபடியிருக்கிறது. எங்கிருந்தாலும் பெற்றோர் உடனடியாக வரவும் ! "

" பக்த கோடிகளே ! மெய்யடியார் ஒருவரது மூன்று பவுண் கல்லட்டியல் காணாமல் போய்விட்டது ! கண்டெடுத்தவர்கள் காரியாலயத்தில் ஒப்படைக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறீர்கள். அ . . . அ அககா . ஆ . . . ஆ .. இசையால் வசமாகா இதயமெது . . . எது .. எது எது .. ? " சன வெள்ளத்தில் ஒலிபெருக்கித் தவளைகள்

தொண்டை கிழியக் கத்திக்கொண்டிருந்தன.

பல பாடசாலைகளிலிருந்தும் வந்திருந்த சாரணர்கள் ஆங்காங்கு முகாமிட்டிருந்து, ஒருவாறு சன நெரிசலை நெறிப்படுத்தினர். சாரணியத்தின் சத்தியப் பிரமாணங்களுக்குள் தன்னை முடக்கிக் கொண்டு சன்னியாசம் வாங்காமல் தோழர்களோடு சந்நிதி கோயில் மூலை முடுக்கெல்லாம் துழாவித் திரிந்தான் ஈஸ்வரன்.

அங்குமிங்குமாக அலைந்து திரிந்த சாரணியப் பொறுப்பாளர் அரியரியம் மாஸ்டர் ஈஸ்வரனையும் அவனது நண்பன் சிவகுருவையும் கண்டு நன்றாக வைதுவைத்தார். " கோயில் வீதியிலை இப்பிடிக்குள்பத்தித் திரியிறதைவிட சாரணியத்திற்கு வந்து சேரலாமே ? " என்று கேட்டபின்பு ஈஸ்வரனின் வேகமென்னவோ சற்றுக் குறைந்து போனது.

சிவகுருவின் தடித்துப்போன தோலில் அது அவ்வளவாக உறைக்கவில்லை. பிறவிக் குருடன் மோதியது போல பட்டப்பகலில் சன நெரிசலில் புகுந்து மோதக்கூடிய இடங்களிலெல்லாம் மோதினான். நீண்டநேர மேய்ச்சலின் பின் தோள்பட்டை முறிந்தவன்போல தகர மடத்திற்கு அருகிலிருந்த தேநீர்க்கடைக்கு வந்து சேர்ந்தான். அங்கு ஈஸ்வரன் அவனுக்காகவே காத்திருந்தான்.

வீச்சு வலையைச் சுழற்றுவது போல பூதப்பா

□ ஒரு பு

உறொட்டி மாவை வேகமாகச் சுழற்றி வீசினான். உறொட்டியை வேகமாக மடித்து, "சடக்..சடக்கென.." எண்ணெய்க்கல்லில் போட்டான். இப்பொழுதே வீசினால்தான் அவன் இரவுக் கொத்துறொட்டிக்குத் தயாராக முடியும். இருண்டு போயிருந்த அந்தத் தேநீர்க் கடைக்குள் ஒரு பழைய கண்ணாடி அலுமாரி; உடைந்துபோன இடங்களில் கடதாசிகள் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. நாலைந்து மேசைகளும், வாங்குகளும் அழுக்கு மண்டிக்கிடந்தன. மூலையில் ஒரு செப்புப் பொயிலர் தலையறுந்த முண்டம் போல சுடுதண்ணீரை வயிற்றிலேந்தி உருவாடிக்கொண்டிருந்தது.

சிறிது தூரத்தில் தண்ணீர் வாளிகளை இரண்டு கைகளிலும் ஏந்திவந்த பசாசநாகன் வரும்போதே சிவகுருவையும், ஈஸ்வரனையும் அடையாளம் கண்டுவிட்டான். அவனது நடையின் வேகத்திலும் அது தெரிந்தது. வாளிகள் இரண்டையும் கவிழ்த்து, நீர்த்தொட்டியை நிரப்பினான். மூச்செறிந்தபடியே வாங்கில் வந்து குந்தினான். அப்படியே கைகளையும் ஊன்றித் தேகத்தைத் தாங்கிக் கொண்டான்.

அவன் சும்மா இருந்து சம்பமடிப்பதை விரும்பாத பூதப்பன், "நாகண்ணை அந்தக் கயித்தை எப்பன் கொழுத்திவிடு!" என்று நெருப்புக் கொள்ளியை எடுத்து நீட்டினான். நூர்ந்து போயிருந்த கயிற்றுப் பழுதையில் நெருப்பு வைத்து, அதன்மீதே தன்னுடைய ஒட்டு பீடியையும்

உரசி உரசித் தீ மூட்டிக்கொண்டான். வாயால் பொச்சமடித்து
புகையை நீவிநீவி நாசிலேற்றினான்.

பசாசுநாகனைத் தொண்டைமானாற்றில் உள்ள
வர்களுக்கு அதிகமாகத் தெரியாது. அவன் ஒரு
மடத்துவாசி. அதிகமான பாடசாலை மாணவர்களுக்கும்,
வேலை வெட்டியில்லாமல் சுற்றுவோருக்குமே அவன்
மிகவும் பிரசித்தமானவன்.

மாடுகுப்பிய பனங்கொட்டைபோல ஒழுங்கில்லாத
தலைமயிர். இடுங்கிப்போன இரண்டு கண்கள். காசநோய்
பிடித்தது போலத் தீக்குச்சிக் கைகால்கள். முற்றிய
பூவரசம்தடியாய் வலிப்பேறிய முகம். இரண்டு பக்கங்களிலும்
ஆதரவாகத் தேகத்தைத் தாங்கிநிற்கும் கோலிய விலா
எலும்புகள். காலுக்கு ஒவ்வொரு நிறத்தில் காதுநந்த பாட்டா
செருப்புகள். பிறர் துயரை வருத்தத்துடன் கேட்டு,
அதேவேளை அகத்தில் மகிழ்ந்து போகும் மனம்
ஆகியவைகளின் கூட்டுத் தொகையே பசாசுநாகன்.

நாகனின் தலைக்கும் காகங்களுக்கும் நல்ல
பொருத்தமிருந்தது. எங்காவது மதில்களைக்
கண்டுவிட்டால் போதும் ; மடியில் கட்டியிருக்கும் அரிசியை
அள்ளி இலேசாகத் தூவிவிடுவான். "சரக் ..சரக் .." கென்று
காகங்கள் பறந்துவந்து சுவரின்மேல் குந்தியிருக்கும்.
காகங்களோடு காகம் போல அவன் சுவரின் மேலால் தலையை

□ ஒரு பூ

விட்டு, மெல்ல எட்டிப் பார்ப்பான். மற்றவரின் வீடுகளில் நடைபெறும் சண்டை சச்சரவுகள் உட்பட மற்ற எல்லா விடயங்களையும் அப்படியே உள்வாங்கிக் கொள்வான்.

பெண்கள் குளிக்குமிடங்களில் கட்டப்பட்டிருக்கும் மறைப்புச் சுவர்களில் தேடித்தேடி காகங்கள் மொய்க்கும். காகங்கள்தானேயென்று அசண்டையாக இருந்துவிட்டால் போதும் ; நாகனின் ஆபாசக் கண்களிரண்டும் சுவரின் மேலால் மெல்ல மிதந்துவரும். இப்படியே மதில்களால் எட்டிப் பார்த்து, எட்டிப்பார்த்தே பன்றிக்கெய்த குளத்திலிருந்து புறப்பட்ட அவனது பயணம் இப்பொழுது சந்நிதி கோயில்வரை வந்து சேர்ந்து விட்டது.

ஒரு ரூபாவோ அல்லது ஒரு பீடிக்கட்டோ கொடுத்தால் போதும் உண்மையும், பொய்யுமாகக் கலந்து, கதைகளால் மாணவரைப் பரவசப்படுத்திவிடுவான். இடைவேளையின் பின் ஐயர் வாத்தியாரின் சமய வகுப்புக்கள் மாணவரின் ஈயோட்டும். அந்த நேரம் மடத்தடியில் இளைஞர்கள் நாகனை மொய்த்திருப்பார்கள்.

“ அண்ணை ரெண்டு ரீ...! ”

“ டேய் சிவகுரு . . . என்ன ரெண்டுக்கு ஓடர் குடுக்கிறாய் ? நாகண்ணையை மறந்திட்டியோ ? மூண்டு ரீயாவே போடண்ணை...! ”

“ தம்பியவை வரவுந்தான் என்றை தண்ணிவாளி
கமக்கிற சீவியமும் முடியுது ! பத்துவாளி கமந்தா
ஒருவேளைக்குச் சாப்பாடு . . . மானங்கெட்ட பிழைப்பு . அ
. . அண்ணாச்சி அப்படியே ஒரு பணிகம் எடுபாப்பம்
பிள்ளையள் என்ன வேண்டாமெண்டே சொல்லப்
போகுதுகள் . . ? ”

பூதப்பன் பிழிந்து பிழிந்து தொய்ந்துபோன தேயிலைப்
பையில் கொதி நீரை ஊற்றி சாயத்தண்ணீரால் ஆலாத்தி
எடுத்தான். கண்ணுக்குத் தெரியாத தேய்ந்துபோன சிறு
கரண்டியால் சீனியை அள்ளியள்ளிப் போட்டான். தகரப்
பேணியால் தேநீரைச் “ சர் . . சர் . . ” ரெனத் தூக்கி அடித்து
ஆற்றினான். எச்சில் பாத்திரங்களைக் கழுவி அழுக்கேறிய
நீரில் மூக்குப் பேணிகளை ஒரு நடவை அமிழ்த்தி
யெடுத்தான். சாம்பாரால் உப்பிக் களிப் பிடித்துப் போன
மேசையில் மூக்குப் பேணிகளை ஒவ்வொன்றாகக்
கொண்டு வந்து வைத்தான்.

“ நாகண்ணை குடியுங்கோ . . . ! ” நாகன் மூக்குப்
பேணியை ஒருமுறை வாயில் சரித்து, வேட்டைநாய்
கடித்தது போல முப்பத்திரண்டு பற்களையும் பணிகின் மீது
ஆழமாக இறக்கினான்.

மூக்குப் பேணியைத் தூக்கி நுனிச் சொண்டுகளால்
கவைபார்த்த சிவகுரு தூரத்தே சாரணியச் சீருடையோடு

□ ஒரு பு

அரியரியம் வாத்தியார் வந்து கொண்டிருந்ததை தற்செயலாகக் கண்டு கொண்டான். அவன் முகத்தில் மெல்லிய கோபம் படர்ந்தது, "சடக்" கென எழுந்து நாலுமுழ வேஷ்டியைச் சண்டிக் கட்டாக உயர்த்திக் கட்டிக் கொண்டான். மணலும், ஊரியும் கலந்த வீதியில் அட்டகாசமாக இறங்கி, சீறிய முகத்தோடு தினவெடுத்து நின்றான்.

வாத்தியார் சிவகுருவை எட்டிப் பிடிக்கும் தொலைவில் நெருங்கிவிட்டார். "என்ன நடக்குமோ?" என்ற அவலமான கணப்பொழுதுகள். ஈஸ்வரன்கூட இதைச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இந்தப் பரபரப்பில் மூழ்கிக் கிடந்ததால் வேஷ்டி, சால்வை அணிந்த மிருகமொன்று அருகில்வந்த ஒரு பெண்ணின் மீது அங்க சேஷ்டை செய்து மறைந்ததை நாகன்கூடக் கவனிக்கவில்லை.

சிவகுருவின் அதிரடிகளை வாத்தியார் எப்படித்தான் சமாளிக்கப் போகிறாரோ? என்ற ஏக்கங்கள் நிறைந்த நொடிப் பொழுதிற்குள் அவர் சிவகுருவை நெருங்கிவிட்டார். வாத்தியார் கிட்டவந்ததும்: திடீரென அவரைப் பார்த்து விட்டவன்போல துடித்துப் பதைத்த சிவகுரு சண்டிக்கட்டை, "திடுதிடு" வெனக் கீழே அவிழ்த்து விட்டான். கைகளை மரியாதையாகக் கட்டி ஒரு கூழைக்கும்பிடு போட்டான். அவன் சிரித்த சிரிப்பில் முன்வாய்ப் பற்கள் கழன்று விழாத குறையாக நீண்டு

கிடந்தன. " வணக்கம் சேர் ! " என்று பவ்வியமாகக் கூறினான்.

நொடிப் பொழுதில் எல்லாமே, " புஸ் " வாணமாகப் போய்விட்டன. சிவகுருவின் தந்திரோபாயத்தை ஈஸ்வரன் மனதில் வெகுவாக மெச்சிக் கொண்டான்.

" என்னட்டைப் படிக்கிற போய்ஸ் எப்பவும் என்னைக் கண்டால் மரியாதைதான் ! " என்றவாறு ஒருவிதப் பெருமை மனதில்தவழ , வாத்தியார் இளநகை வீசி மறைந்தார். அவருடைய எண்ணத்தில் சிவகுருவும் ஒரு நன் மாணாக்கனானான்.

" எப்பிடிமச்சான் அடி ? குறுக்காலை போவான் இனி ஒரு கிழமைக்கு என்னைப் பாத்துக் கேள்வியே கேக்கமாட்டான் .. ! " என்றவாறே திரும்பி வந்து மூக்குப் பேணியைத் தூக்கினான் சிவகுரு.

" தம்பியவை உப்ப பெடிபெட்டை வாத்திமாரைச் சிப்பிலியாட்டுற காலம். நான் என்னமோ ? ஏதோ ? எண்டு பயந்தேபோனன் ! "

" அது இப்பிடித்தானண்ணை இடைக் கிடை சின்னத் தமாஷ் ! "

" கொடியேறினதிலையிருந்து தம்பிமாரைக் காணக்

□ ஒரு பு

கிடைக்கேல்லை ! ம் . . . ! கொடியேறினால் எல்லாருக்கும் சோலிதானே ? ” சுடுதண்ணீர் ஏந்திய பொயிலர் கமறியது போல நாகனின் தேகம் எதையோ சொல்லவேண்டி மெல்ல ஆட்டமெடுக்கத் தொடங்கியது.

“ தம்பிமாரே கேட்டியளே கதையை ? உவள் ராசாத்திப் பெட்டையைக் கனகாலத்துக்குப் பிறகு நேத்துத்தானே கண்டன் . புரியன் காறனோடை உங்கினை பூராவும் ஓடுப்பட்டுத் திரிஞ்சாள் . . ச்சா . . . சோக்கான குட்டி . . . எல்லாரையும் ஏமாத்திப் போட்டு அவன் வடுவா ஓடலியெல்லே கொத்திக் கொண்டு போயிட்டான் . கடைசியிலை காத்திருந்தவன் பெண்டிலை நேத்து வந்தவன் கொண்டுபோன கதையாப் போச்சு ! ” என்றபடியே நாகன் ஈஸ்வரனிலும், சிவகுருவிலும் ஏற்படும் உணர்ச்சி மாற்றங்களை கடைக்கண்ணால் தேடிப்பார்த்தான் . எல்லாம் தெரிந்த பல்லிகள் இரண்டு மெல்லக் கூழ்ப்பானைக்குள் இறங்குவது தெரிந்தது.

“ தாயாரே . . ! என்ன இடிமாலையாக் கிடக்கு . . அவன் மச்சான் காறன் பியோன் சுந்தரிக்கு என்னவாம் குறையிருக்கு ? கரிச்சட்டி ஓடலி வசியம் போட்டெல்லே பெட்டையை மடக்கியிட்டான் . இல்லாட்டிப் போனால் பெடிச்சி நடுச்சாமத்திலை போய் ஓடலி படலையைத் தட்டுறாளே ? ம் . . அவனுக்கு நேச அப்பிடி அடிச்சிருக்கு ! நான் உங்கினை பிச்சையெடுத்துத் திரியிறனான் ; பிறகு

எனக்கு ஏனாம் உந்தக் கோக்கு மாக்குக் கதையளை ? " நாகன் சலித்துக் கொள்பவன் போலக் கதையை இடையில் நிறுத்திக்கொண்டான்.

" அவன் ஓடலி ஓறுவாக்கும் பஞ்சு களவெடுத்து வித்துத் திரியிறவன். என்னெண்டு வசியம் போட்டானோ தெரியேல்லை ? " சிவகுரு ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான்.

" என்னெண்டோ . . . ? சீச்சீ . . . பிறகு எனக்கேன் ராசா உந்த ஊருத்தொழாபாரத்தை . . ? "

" பூதண்ணே . . அந்தச் சங்கிலிப் பணிசை எடுத்து நாகண்ணைக்குக் குடுங்கோ . . ! " ஈஸ்வரன் மேலும் ஒரு பணிசிற்குச் சிபாரிசு செய்தான்.

" அட . . அதில்லையப்பா அந்தப் பெரிசாக் கிடக்கிற பணிசைத் தூக்கு . . . அ . . அதுதான் . . . கொண்டா . . கொண்டா . . . அட நீயென்ன தம்பி இப்ப ஊருக்குள்ளை கனசனம் சாமசாமத்திலேயே தோச்சலெடுத்துத் திரியுது. எல்லாம் மாந்திரீகன் சடையன் சின்னச்சாபியின்ரை வேலை." என்றபடியே பணிசின் பாதிப்பகுதியை வாய்க்குள் அடசினான்.

" இந்தாங்கோ இதிலை முழுதும் விபரமா போட்டிருக்கிறான் படிக்கேல்லையே ? " என்றவாறு சட்டைப் பையிலிருந்த சிறு பத்திரிகை விளம்பரத்தை ஈஸ்வரனிடம்

□ ஒரு பு.

எடுத்து நீட்டினான்.

“ பரீட்சையில் தோல்வியா . . ? நீங்கள் மனதால் விரும்பும் பெண்ணை அடையவேண்டுமா ? பதினெட்டு நாட்களில் கைமேல் பலன் . . ! ” விளம்பரத்தைச் சற்றுக் காற்றுக் கொடுத்துப் படித்துக் கொண்டான் சிவகுரு. ஐந்து தடவைகள் பரீட்சையில் தோல்வியடைந்த ஒருவன் சின்னச் சாமியின் மாந்திரீக மகிமையால் தான் பெரும் பயன் பெற்றதாக, விளம்பரத்தின் அடியில் உருகியிருக்கி எழுதியிருந்தான்.

விளம்பரமும் ராசாத்திப் பெட்டையின் கதையும் ஈஸ்வரனின் அடிமனதை மெல்ல எட்டித்தடவின. அவன் துருதுருப்பாக எழுந்து, சிவகுருவை உடனே புறப்படும்படி சைகை காட்டினான். அவசரம் வந்தால் அவனின் சுபாவமே இப்படித்தான். கணப்பொழுதும் தாமதிக்க மாட்டான். ஒருகட்டுச் சிங்கம்பீடி வாங்கிக் கொடுத்து, நாகனிடமிருந்து விளம்பரப் பத்திரிகைத் துண்டையும் வாங்கிக் கொண்டு இருவரும் கிளம்பினர்.

“ நாகண்ணே பிறகு சந்திக்கிறம். இப்ப ஒரு முக்கிய வேலையிருக்கு வரட்டே . . ? ”

“ என்ன தம்பீ அவயரம் . ? ஒரு தம் இழுத்த னெண்டால் உவன் மேட்டுத்தெரு வல்லி பெடிச்சியும், லேக்காச் சின்னானும் சப்பறத்தண்டு ராவு போட்ட கூத்தை ”

நாகன் கதையைத் தொடங்க முன்பு இருவரும் மதிவண்டியில் ஏறி வேகமாய்ப் பறந்தனர்.

10

திருவிழா முடிந்துவிட்ட செய்தியை கோயில் வீதியெங்கும் பரவிக்கிடந்த குப்பை கூளங்களும், கடலைச் சுருள்களும் காற்றுக்குப் பறந்து தெரிவித்தன. ஓலைகளால் மறைப்புக் கட்டிய மலசல கூடங்களின் நாற்றங்களும், திரும்பின இடமெல்லாம் கழித்து வைக்கப் பட்டிருந்த சிறுநீர் நெடில்களுமாக கோயில் சுற்றுப்புறம் ஒரு அவசரமான சுத்திகரிப்பை வேண்டி அழுது கொண்டிருந்தது. கோயிலடியை விட்டு அகதிகளாய் ஓடிப்போயிருந்த நாய்கள் தங்கள் தங்கள் சொந்த மடங்களின் குப்பைத் தொட்டிகளுக்கு மெல்ல மெல்லத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தன.

காளாஞ்சி தூக்கியது போல நாகன் கொடுத்த பத்திரிகை விளம்பரத்தைக் காவியபடியே ஈஸ்வரனும் சிவகுருவும் அந்தரப்பட்டுக் கடைசியில் பாலத்தடியைத் தாண்டி, அக்கரைப் பக்கமாக, ஆளரவமின்றியிருக்கும் புதுச்சந்தி கோயிலடிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர். அமைதியான இடத்திற்குப் போயே அதைப்பற்றிப் பேச நினைத்தனர்.

□ ஒரு பு

புதுச்சந்நிதி கோயில் பெயருக்கேற்ப புதிதாக அமைக்கப்பட்ட சந்நிதி கோயிலல்ல. வெறும் தாழைக்காடு. சனசந்தடியற்ற சூனியப்பகுதி. எங்கும் குமரிக் கத்தாழைகள் குங்கும நிறத்தில் நிறையப் பழுத்துக் கிடந்தன. தடையில்லாது கடலலைகள் சீராக உருண்டு வந்து சுதந்திரமாகக் கரையில் மோதின. " ஐயோ . . ! " என்று அலறினாலும் ஓடிவருவதற்கு ஆளில்லாத இடம்.

திரும்பின பக்கமெல்லாம் ஓடியல் பிட்டு வாசம் நாசியில் புரையேற்றியது. தாழை மரங்களோடு முறுகிக் கிடந்த சாரைப் பாம்புகளின் கொட்டாவிசைக்கும் அப்படியொரு வாசனையுண்டு. கோடாலிப் பாம்புகள் ஆளரவம் கேட்டதும் " விசுக் . . விசுக் . . ! " கென்று அம்புகளாய் ஓடி மறைந்தன.

" பளீர் . . . ! "

" ஆவ் . . . அம் . . ம் . . மா . . ! "

" செத்துத்துலை . . ! "

சிவகுருவின் முதுகில் ஊசியேற்றிய மாட்டிலையான் ஒன்று ஈஸ்வரன் அடித்த அடியில் சிவகதி பெற்றது. அதன் சாற்றை சுட்டுவிரலால் தட்டியபடியே, அலறிய சிவகுருவைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான் ஈஸ்வரன்.

“ மச்சான் பசாகநாகன் லேசுப்பட்ட ஆளில்லை |
ராசாத்திப் பெட்டை ஓடலி வீட்டுக்கு ஓடிப்போனது
உண்மையிலேயே வசியம் வைச்சுத்தானாம். நான்
வடிவாகத்தான் விசாரிச்சு வந்திருக்கிறன். ”

“ இனித்தான் நல்லகாலம் பிறக்கப் போகுது | மந்திரஞ்
செய்து எட்டுப் பாடங்களிலையும், “ டீ ” எடுத்துப்
போடவேணும்.

“ நீ சரியான கோம்பையனடா . . ! சோதினைக்கு
எந்தக்காலங்கிடக்கு ? முதலிலை விரும்பின பெண்ணை
அடையிற வழியை யோசிச்சுப் பாப்பம் . . ! ”

“ பரீட்சையில் சித்தியடையவோ . . விரும்பின
பெண்ணை வசியம் போடவோ ? எதுக்கெண்டாலும்
“றேட்” பதினைஞ்சு ரூவாதான். அப்பர் கள்ளுக்கொட்டில்
புழுக்கர். வீட்டிலையோ அம்மா சீவியத்துக்குப் பலகாரம்
கட்டுவிக் கிறது. காலையிலை எழும்பி நான்தான்
சம்பலரைக்கவேணும். எங்கடை சீவியம் நித்திய தரித்திரம்.
நானெங்கை மச்சான் பதினைஞ்சு ரூவாக்குப் போறது ? ”
சிவகுரு கவலையோடு கேட்டான்.

“ நான்தாறன் பயப்பிடாமல் எழுதிப்போடு. எழுது
றதுதான் எழுதுறாய் நல்ல பணக்காரப் பெட்டையாகக்
குறிபட்சி பாத்தெழுது ! அப்பதான் உன்ரை தரித்திரம்

□ ஒரு பு.

அடியோடை துலைஞ்சு போகும். அதுக்குப் பிறகெண்டாலும் உந்த அப்பச்சட்டி தோசைச் சட்டியளை உடைச்சு நொருக்கிப்போடு ! ”

“ கள்ளுக் கொட்டிலுக்குப் போறதிலையும், ஒழுங்காப் பிள்ளையளைப் பெத்துத் தள்ளுறதிலையும் மட்டும் பேய் விண்ணராய் என்றை அப்பரைப் போலை எத்தினைபேர் இருக்கினம். உதுகளெங்கை மச்சான் திருந்துறது ? மச்சான் ஒண்டு கேப்பன் கோவிக்கமட்டியோ . . . ? ”

“ கேளன் . . . ”

“ ஒரு பேச்சுக்குத்தான் கேக்கிறன்; ராசாத்தி ஓடினது போலை ஒருவேளை சாமத்திலை பெட்டை வந்து கதவைத் தட்டிப் போட்டாளெண்டுவை! அதை நினைக்கத்தான் மனசுக்கை ஒரே இடிமாலையாக் கிடக்கு ! ”

“ நீயொரு சரியான பெக்கோ . . ! பெட்டையே வலியத்தேடி வந்தால் நீயும் நானும் என்னவாம் செய்யிறது ? நானிருக்கிறன். நீ எதுக்கும் பயப்பிடாமல் துணிஞ்சு எழுது என்ன நடக்குதெண்டு பாப்பம் . . ! ” என்றான் ஈஸ்வரன்.

சிவகுரு தனது உடைந்தபல் வாயை அண்ணார்த்தபடியே புதுச் சந்திதி கோயில் ஒட்டில் சாய்ந்து விட்டான். ஈர்க்குப் போன்ற பச்சைநிறக் கண்கொத்திப்

பாம்பொன்று பக்கத்தில் கிடப்பதும் தெரியாமல் அவனுடைய கனவுத்தேர், " கொடிபறக்கக் கோவிந்தா . . ! " என்ற பேரொலியோடு கற்களையும், முட்களையும் தாண்டித் திசையற்று ஓடியது.

அழகான பாடசாலை மாணவிகளெல்லாம் வேகமாய் வேகமாய் ஓடிவந்து, தங்கள் கூந்தல்களை அலர்த்தி, அவன்மீது வீசியடித்தார்கள். நாசியில் மெல்லிய வாசக் கதிர்ப்பு இடிப்பதைப் போலுமிருந்தது. ஒரே கோபியர் கூட்டம். புல்லாங்குழலை மறந்து வந்துவிட்ட கண்ணன் போல சாரத்தை மடித்துக் கட்டியபடி நடுவில் சுழன்று கொண்டிருந்தான் சிவகுரு.

யாரைத் தெரிவு செய்வதென்பதில் இருவருமே பெரும் சிரமப் பட்டுவிட்டார்கள். ஒவ்வொரு பெண்ணிடமும் ஒவ்வொரு வீஷயம் எடுப்பாகத் தெரிந்தது.

கடைசியாக ஈஸ்வரன் ஒன்பதாம் வகுப்புச் சுந்தரியையும், சிவகுரு நகைக்கடைகார செந்தமிழ்ச் செல்வியையும் வசியப் படுத்த வேண்டி விண்ணப்பித்துக் கொண்டனர். இது பலித்தால் பின்னர் பரீட்சைக்காகவும் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளலாமென்றும் முடிவெடுத்தனர். புதுச் சந்திதி கோயில் என்ற பெயருக்கேற்ப அங்கிருந்த சிறிய கோயிலின் வாசலில் பக்தியாக ஒரு குடம் கொழுத்தித் தேங்காயும் உடைத்துப் புறப்பட்டனர்.

□ ஒரு பு

ஒருவாரத்தில் மாந்திரிகனின் தாயக்கயிறும், அத்தோடு ஒரு சிறுகுப்பியில் மஞ்சள்நிறத் திராவகமும் தபாலில் வந்திருந்தன. தாயக் கயிற்றை இடுப்பில் கட்டி, காகம் கரைய முன்பே துயிலெழுந்து, நன்றாக நீராடி, குப்பியிலிருக்கும் திராவகத்தில் ஒரு துளியை நுனி நாக்கில் தடவவேண்டும். பின் பக்தியுடன் தினசரி, " சுந்தரி . . சுந்தரி . . ! " யென்று ஆயிரத்தியெட்டுத் தடவைகள் உச்சரிக்கவும் வேண்டுமெனவும், பனையோலை நறுக்குப் போன்ற சிறிய துண்டொன்றில் அறிவுறுத்தப் பட்டிருந்தது.

பார்சல் கிடைத்த மறுதினமே சிவகுருவும், ஈஸ்வரனும் காரியத்தில் இறங்கிவிட்டனர். ஈஸ்வரன் காலையில் எழுந்து, தோய்ந்து புத்தகத்தைத் திறந்து எதையோ பாராயணம் பண்ணுவதைப் பார்த்த பூமணி மூன்றாம் பிறை கண்டவளாய்ப் பூரித்து நின்றாள்.

" பிள்ளையாரே ! பிள்ளையாரே ! ஆத்தைப் பிள்ளையும், குணைசுவரியும் உப்ப என்ரை கண்ணிலை படவேணும் ; பாருங்கோடி என்ரை பிள்ளையின்ரை படிப்பை எண்டு கிழியக் கிழியக் கேப்பன். இதுக்குள்ளை அவ . . கடைகாறி . . எனக்கு வாயிலை வருது . . . அவளுந்தை பிள்ளையள் என்ன திறமே ? அண்டைக்கு எந்தை பிள்ளையைப் பாத்துக் கோளாழுட்டை எடுத்தனியோ எண்டு கேட்டவளாம் ? அ . . ! உது கொழுப்புத்தானே ? எல்லாருக்கும் எப்பன் பொறுங்கோடி . . இல்லைத் தெரியாமல்

தான் கேக்கிறன் . . ? என்றை பிள்ளை ஏனாம் படிக்க வேணும் . ? கோறணமேந்து வேலைக்குப் போனால் பிறகு ஆராம் உந்தக்காணி, பூமி, கடை, கண்ணியளைப் பாக்கிறதாம் ?” தினசரி இப்படியே தன்னுள் உரையாடிய படியே, “சடசட” வென முட்டைக் கோப்பியைக் கரண்டியால் அடிப்பாள். அவளுக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் கோப்பிக் கிண்ணம் பேந்தப்பேந்த நுரைத்துக் கிடக்கும்.

சடுகோப்பியின் மெல்லிய ஆவி மூட்டத்தினிடையே ஊரெல்லாம் தொங்கவிடப்பட்ட மின் விளக்குகளும், முத்து மணவறை சோடனைகளும் ஒவ்வொரு குமிழிகளுக்கும் குள்ளும் டாலடிக்கும். இந்தச் சோடனைகளுக்கிடையே, “பளிச் !” சென்ற எவர்சில்வர் தட்டில் பசும்பால் கிண்ணத்தை ஏந்தி, மகாஸெட்கமி போன்ற ஒரு மருமகள் தூரத்தே நடந்து வருவது மங்கலாகத் தெரியும். தலைக்குமேலே இராமையா மேளக்கோஷ்டியின் கெட்டிமேளம் கிடுகிடுவென அதிரத் தொடங்க அந்தக் கனவுகளும் அப்படியே அறுந்து துண்டுதுண்டாய் மறைந்து போகும். அவளும் முட்டைக் கோப்பியைத் தூக்கிக் கொண்டு ஈஸ்வரனின் அறைக்குள் ஓடுவாள்.

பதினெட்டு நாட்கள் தொடர்ச்சியான சாமத் தோய்ச்சலும், சுந்தரி பாராயணமும் சேர்ந்து ஈஸ்வரனுக்கு நன்றாகத் தலையில் சளிக்கோர்த்ததுதான் மிச்சம். சிவகுரு தடிமன் காய்ச்சலால் ஒரு வாரத்திற்கு முன்பே

□ ஒரு பூ

குலைப்பனெறிந்து படுத்த படுக்கையாய்க் கிடந்தான்.

இந்த அமளி துமளிகளை யெல்லாம் புரட்டி எறிந்து விட்டு, பதினெட்டாம் நாள் மாலை பரியாரி நடராசாவின் பேத்தி அழகான ஆண்மகவைப் பெற்றெடுத்த ஊமைச் செய்தி ஊரிலுள்ள படலைகளையெல்லாம் மௌனமாக வந்து தட்டியது. காலில்லாது நடந்துவந்த அந்தச் செய்தியால் உலகமே அடியோடு புரண்டுவிட்டதைப் போல் ஊர் விழிக்குக் கொண்டது.

“ கர்ணமகாராசன் போலை அழகான ஆம்பிளைப் பிள்ளை ! பாக்கப் பதினாறு கண்களெல்லோ வேணும் . | கோதாரியிலைபோக பரியாரி நஞ்சுப்போத்திலை வைச்சுக்கொண்டு சாகிறனெண்டெல்லோ கூத்தாடுறான் பாவி . . . ஆனாலும் அதிலையுமொரு நியாயமிருக்குத் தானே ? பிள்ளைக்குத் தகப்பன் ஆரெண்டு தெரிஞ்சால் அவனேனாம் உந்தப்பாடுபடுறான் ? ” பாறாத்தைக் கிழவி சந்தைக்குப் போகும் வழியில் தெருக்காற்றின் மீது பறைதட்டிக் கொண்டே போனாள்.

ஒரு வாரகாலமாக விடையில்லாதிருந்த கேள்வி எங்கெல்லாமோ மோதி மோதிக் கடைசியில் ஈஸ்வரனின் தவப்பெயரிலேயே ஓய்ந்த பம்பரம் போல மெல்ல வந்து தலை சாய்த்து நின்றது. கண்கண்ட சாட்சி உழுக்குப் பார்க்கும் விசுவன் என்று சிலர் பேசிக் கொண்டார்கள்.

சுந்தரிக்கு வசியம்வைக்க, எங்கையோ கிடந்த பரியாரியின் மகள் ஈஸ்வரனின் பெயரில் பிள்ளையைப் பெற்றெடுக்க; " பனையால் விழுந்தவனை மாடேறி உழக்கியது போல " ஈஸ்வரன் அடியோடு கொல்கொலத்துப் போனான். ஊரறிந்த இச்செய்தியை கடைசியாகத் தெரிந்து கொண்ட சீவன் பூமணிதான். அவள் அக்கணமே பத்திரகாளியானாள். பரியாரி நடராசா வீட்டுப்படலை ஏஞ்சலோடு முறிந்து விழுந்தது.

" இவபெரிய குந்திதேவி கர்ணமகாராசாவைப் பெத்துப்போட்டு, இப்ப சூரியன்ரை பேரிலை பதிய வந்திட்டா! சூரியனைப் போலை பூமணியையும் வாயில்லாச் சீவனைண்டு நினைச்சியோடி . . ? செய்யிறன் பாரடி வேலை." என்று கொக்கரித்து ஊரைக் கூட்டினாள். அந்தச் சண்டைகள் பொழுது போகாமல் கிடந்தவர்களுக்கெல்லாம் கட்டணமில்லாச் சினிமாவாகியது.

மறுபடியும் தன்பெயர் இழுபட்டுப் போவதைத் தாங்க முடியாத சூரியன் முகில்களுக்குள் ஓடி ஒளிந்து கொண்டது. இரண்டு நாட்களாக தொடர்ந்து இடிமுழக்கத்தோடு அகாலமழை ஊற்றியது.

மழையும் தூவானமும் விட்டும் பூமணி மட்டும் விடவில்லை. பிள்ளையைப் பெற்றவள் ஒருபுறமும், பூமணி மறுபுறமுமாக நடைபெற்ற மோதலில் பெரும் சூறாவளியே

□ ஒரு பு.

மையம் கொண்டது. ஒருவராலும் தீர்வுகாணமுடியாத அந்தப் பிரச்சனை கடைசியில் வேறு வழியின்றிக் கோடேறியது. ஆறுமாதங்களிற்கும் மேலாக கெருடாவில் தகரக் கள்ளுக்கொட்டிலில் இந்தப் பேச்சே புளித்துப்போன வாய்களுக்கெல்லாம் சுவைமிக்க கனவுக் கூட்டானது.

வழக்கு இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாக இழுத்தடித்துப் போய் கடைசியில் கொடும்புப் பிரக்கிராசியார் வந்து, விசுவனை மாறிமாறிக் கேள்விகள் கேட்டு, நான்கு தவணைகளில் வழக்கை அப்படியே தள்ளுபடி செய்தார். ஈஸ்வரனின் மீது விழுந்த பழி சர்வமும் அகன்றது.

" ஈஸ்வரன் நிரபராதியெண்டால் அப்ப பிள்ளைக்குத் தகப்பன் ஆராம் ? " மத்தியானமும், இரவும் தண்டரோப் போட்டுப் போட்டு, ஊரைச் சுற்றிக்கிடந்த கள்ளுக் கொட்டில் களெல்லாம் களைத்தே போய்விட்டன. பதிலற்ற அந்தக் கேள்வியும் பட்டைக் கிடங்கிற்குள் போட்ட கல்லாய் தேடுவாரற்றுப் போனது.

ஆனால் சற்குணத்தாருக்கு மட்டும் வழக்கில் வெற்றி பெற்றுவிட்டாலும்; மனதில் இனம்புரியாத நெருடல். மனிதன் வகுத்த சட்டங்களுக்கு அப்பாலும் எங்கோ ஒரு நீதிமன்று இருப்பதைப் போன்ற மன உணர்வுகளால் சிலநாட்கள் தடுமாறிநின்றார். பொது வேலைகளில் ஈடுபடுவதையும் அப்படியே தவிர்த்துக் கொண்டார். பிள்ளையின் தகப்பன் யார்?

என்ற தேடல் அவருடைய மனதில் மட்டும் இரகசியமாக நடந்து கொண்டேயிருந்தது.

ஒருநாள் அவரைத் தேடிவந்த பசாசு நாகன், "அண்ணே . ! வழக்கும் வெற்றியா முடிஞ்சுது . . ! பெடியனும் எலும்பு முத்தி ஆளாயிட்டான். இனி விட்டுவைக்கிறது பிழை ! ஒரு கலியாணத்தைக் காட்சியை பாக்கிறதுதான் நல்லம். அவனவன் எத்தினை தில்லுமுல்லுகளைச் செய்துபோட்டுக் கம்புபோலை திரியிறாங்கள். நீங்கள் உதுக்குப்போய் யோசிச்சுக் கொண்டு திரியிறியள்." என்று பலமணிநேரம் புத்திமதி கூறினான். அந்த அரிய ஆலோசனைக்காக அவனுக்கு ஒருகட்டுப் பீடியும், கள்ளுக்குப் பணமும் சன்மானமாகக் கிடைத்தது. பீடியின் அடிக்கூரால் தனது பற்களைச் சுத்தம் செய்தபடியே மெல்ல நடந்தான் நாகன்.

அன்றுதான் சற்குணத்தார் நீண்ட நாட்களுக்குப்பின் மகிழ்ச்சியோடு சிரித்தார். மனதில் முகாமிட்டிருந்த கவலைகளை வீரிய எண்ணங்களால் அடித்து விரட்டினார். ஈஸ்வரனுக்கான திருமணப் பேச்சில் அவசரமாக ஈடுபட்டார். கடைசியாக கரணவாயில் ஒருஇடம் நன்றாகப் பொருந்தி வந்தது. சின்னமேளமும், பெரியமேளமுமாக ஊரே அமளிப்பட, தாய்தகப்பன் பார்த்துவந்த பெண்ணிற்கு ஈஸ்வரன் அடக்கமாகத் தாலிகட்டினான்.

11

சற்குணத்தாரும் பூமணியும் கோடும், வழக்குமாக ஓடித்திரிந்து கொண்டிருக்க, அரசியல் காளான் தனது இராணுவ முகாம்களைக் குடாநாடெங்கும் குடைவிரிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அதன் ஆபத்துக்களை சீர்தூக்க இருவருக்குமே நேரமில்லாமல் போய்விட்டது.

ஒருநாள் திடீரென்று வந்த இராணுவம் பாலத்தின் மறுகரையில் முகாமிட்டுக் கொண்டு; முள்ளுக் கம்பி வேலிகளால் தன்னைக் காமாந்து பண்ணிக் கொண்டது.

வல்வெட்டித்துறையிலும், தொண்டைமானாற்றிலும் இருந்தபடியே அடுப்பிற்கு கால் வைத்தது போல மூன்றாவதாக வல்லை வெளியில் கால் பதிக்கத் துடித்தது. அவர்களின் மதியூகத்தை முந்திக் கொண்ட இளைஞர்கள் வல்லை வெளியில் இருந்த கைவிடப்பட்ட கட்டிடங்களை வெடி குண்டால் தகர்த்தெறிந்தனர்.

தமது எண்ணம் நிறைவேறாமையால் கோபமடைந்த இராணுவம் பதிலுக்கு பருத்தித்துறைக்கும், காங்கேசன் துறைக்கும் தொடர்பை ஏற்படுத்தும் கரையோர வீதியை மூடியது. அதன்பிறகு பிச்சைக்காரரும், ஆண்டிகளும் கூட சந்நிதி கோயிலுக்குக் கொல்லை வழியாகவே பிரவேசிப்பதும் வழமையானது.

ஊரும் இப்பொழுதெல்லாம் முன்போலத் துடிப்பாக இல்லை. முக்கியமானதும், விலைமதிப்பில்லாததுமான ஒன்றை இழந்து கொண்டிருக்கும் உணர்வு மக்கள் மனதில் மெல்லிய விறைப்பாகப் பரவிவருவது தெரிந்தது. இதையெல்லாம் ஒரு பொருட்டாக மதிக்காது கண்களை மூடிக்கொண்டு பால் குடிக்கும் பூனை போல, ஈஸ்வரனின் திருமணத்திலேயே ஒன்றுபட்டுப் போனாள் பூமணி.

கரணவாயில் திருமணத்தை முடித்துக் கொண்டு, மணமக்கள் இருவரும் தொண்டைமானாற்றுக்கு வந்திருந்தனர். ஈஸ்வரன் வந்ததிலிருந்து, பலகாரப் பெட்டிகளும், பார்க்க வருவோரும் ஓய்வில்லாது நிறைய திருமணவீடு கலகலத்துக் கொண்டேயிருந்தது.

“ எனக்கு வாய்ச்ச மருமோள் போலை உங்கை ஆருக்காம் வாய்ச்சிருக்கு . . ? பேரே மாலதி ! என்ன லெட்சணமான பேர் . . ! மீனாட்சியம்மனே ! எல்லாம் போன பிறவியிலை நான் செய்த புண்ணியம். நாங்கள் ஒரு ஈ , ஏறும்புக்குக் கூட அநியாயம் செய்யாததாலை உப்பிடியொரு சும்மந்தங் கிடைச்சிருக்கு . . ! என்ன பாறாததையக்கா யோசிக்கிறாய் ? உன்ரை மூத்த மோளின்ரை புரியன் உப்ப குடியை விட்டிட்டானே ? குடியைத் தொட்டா பிறகென்ன சனியனைத் தொட்டது மாதிரித்தானே ? எல்லாம் அவரவர் பலன் . . கோப்பியைக் குடியனை . . ! ” வீட்டுக்கு வந்தவர்களை ஒருவர்விடாது தேடிப்பிடித்து, வார்த்தைத்

☐ ஒரு பூ

தேள்களால் , " சொடுக் .. சொடுக் ! " கெனக் கொட்டினாள் பூமணி.

" மருமோளைக் கண்ட புழுகிலை அவள் போற வாறவையோடை எல்லாம் அமர்க்குத்துறாள் .. அவவுந்தை மருமோள்தான் பெரிய விண்ணாணக் குமரியாம் . . உண்ணாணை எனக்கு எரிச்சல் எரிச்சலா வந்திச்சுது . . பூராயச் சேட்டையை கிழிச்செறிஞ்சிருப்பன் . பெம்பிளை மாப்பிளையைப் பாத்துப் போட்டெல்லோ வேண்டாமெண்டு விட்டனான் ! " என்றபடியே கொதிப்பேறி வெளியே வந்தாள் சின்னச்செல்லி. கல்பாணம் முடிந்தாலும் பூமணியின் சன்னதம் இறங்க நாலைந்து நாட்களெடுத்தது. அதன்பின் தன் பங்கிற்குக் கல்யாண விருந்து வைக்கத் தடல்புடலாகத் தயாரானார் சற்குணத்தார்.

கஞ்சாஇலை அரைத்து ஆட்டுக்கறி சமையல். குடலில் தனியே பால்கறி . . அடித்த முட்டையோடு ஆட்டு மூளைப் பொரியல், நெய்விட்டு வடித்த முத்துச்சம்பா அரிசிச் சோறு , ஊர்த்தக்காளிச் சம்பலென விருந்துச் சமையல் நாவுறவைத்தது.

கள்ளு முட்டிகளும், தும்புசிரைத்த சிரட்டைகளும், ஒடுங்காவிற்குள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்திராசியின் கள்ளு வெய்யில் ஏறஏற , " சொ .. ர் . ! " ரென்று இராகம் பாடியது.

குமிழிகள் நான்கு பக்கங்களுக்குமாகச் சாய்ந்தாடின.

“ புளிச்சல்கள்ளு மோகங்கொண்ட கிழடுகட்டையள்
ஓடிவந்த கையோடை முதலிலை கள்ளைத்தான்
மண்டுங்கள் . . . குடல்க்கறியும் காய்ச்சிக்கிட்டு . .
கடைசியிலை வீடுவாயலை நரகல்படுத்திப் போடுங்கள் .
முல்லைத்தீவு வடிசாராயம் வேறை கானிலை ஊத்தி
வைச்சிருக்கிறன் . . வாற சனத்துக்கு இண்டைக்கு மான்
வேட்டைதான் போ . . . ம் . . ஒரு நாளைக்குத்தானே
குடிக்கட்டன் ! ” என்று தனக்குத்தானே பேசியபடியே
சற்குணத்தார் எல்லாவற்றையும் சரிபார்த்து வைத்தார்.

கூலிக்குப் பிடித்த சமையல்காரரும் அலுவல்
முடிந்து போய் நேரமும் உச்சிப் பொழுதைத்
தாண்டிவிட்டது. ஆட்கள் யாருமே வந்து சேரவில்லை.
சந்தேகத்தோடு மெல்ல வெளியே எட்டிப் பார்த்தார். சாணியூசிய
எருமைகள் நிறைந்தது போல ஊர்முழுவதும் இராணுவம்.

“ ஊரடங்குச் சட்டமாம் . . ! காச்சுப் பூச்செண்டு
சிங்களத்திலை கத்துறாங்கள் . . . வெடிவைக்கப் போறாங்கள்
உள்ளை ஓடு . . ! ” கிணற்றுப் பக்கமாக நின்ற நேகண்டன்
அவரை வளர்ப்பு நாய் போல சுண்டித் துரத்தினான்.

தணலில் மிதித்தவர் போல துள்ளிக்குதித்து . .
ஆத்துப்பறந்து, அங்குமிங்கும் உலாஞ்சி வீட்டிற்குள்

□ ஒரு பூ

புகுந்து, தடாலென்று கதவை அடித்துப் பூட்டினார்.

காய்ச்சி இறக்கிய சோறு ஒலைப்பாயில் பரவியபடியே கிடந்தது. அந்திராசியின் கள்ளும் பொங்கி பானையோரமாக வழிந்ததுதான் மிச்சம். ஒரு ஈ, காக்காய்கூட விருந்து வீட்டை எட்டியும் பார்க்கவில்லை.

விருந்திற்காக மினிவான் பிடித்து வந்த பறட்டைச் சங்கரன் பகுதியை, "ஆமிக்காரர் பிடித்து கோயில் வீதியில் சுடுமணலில் படுக்கவைத்திருப்பதாக" மாதக்கரசு வேலியில் ஓட்டைபோட்டு, சிறு ஒலிபரப்புச் செய்தான்.

கேட்டவுடன் பூமணி சிறிது கவலைப் பட்டாலும், அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாது, மட்டைப் பெட்டியில் சாதத்தைக் கொட்டி, மேலே வழியவழியக் கறியை ஊற்றினாள். வசதியாக ஓரிடம் பார்த்து சுறாச்சொத்தை வறையையும் அடசி, வேலியில் வீமன்நாய் பிரித்து வைத்திருந்த பொட்டு வழியாக நீட்டினாள்.

"பயப்படாதையக்கா ! அவங்கள் கெதியாப் போயிருவாங்கள் . . பிரச்சனை அப்பிடியொண்டும் பெரிசாய்த் தெரியேல்லை . . பெட்டியை வைச்சிட்டு வந்து சொதிப் போத்திலை எடுக்கிறன்... என்ன ஆட்டுக்கால் சொதிதானே?" என்றபடி சாதப் பெட்டியுடன் மின்னலாக மறைந்தாள் மாதக்கரசு.

அன்று முழுவதும் கலப்பை பூட்டாத மாடுகள் ஊர் எங்கும் உழுது திரிந்தமையால் ஈஸ்வரன் சாப்பிடவும் மனமின்றி, அச்சம் மேலிட லீச்சாரிலேயே விழுந்து கிடந்தான்.

“ வம்பிலை பிறந்ததுகள் இண்டைக்கெண்டு பாத்து வந்திருக்குதுகள் . . ! ” என்றபடி சற்குணத்தார் ஒரு சிரட்டை கள்ளை உவிந்துவிட்டு, வாயைப் பொச்ச மடித்தபடியே வெற்றுச் சிரட்டையை கதியால் கணுவில் கொழுவியிருக்க மாட்டார், “ தடால் ” என்று மறைப்பு வேலி சரிந்து விழுந்தது. வெள்ளம் புகுந்தது போல, “ திபுதிபு ” வென ஏழெட்டு ஆழிக்காரர் துப்பாக்கிகளை நீட்டியபடி பாய்ந்தனர். கண்ணிமைக்கும் நேரத்திற்குள் சற்குணத்தாரையும் அள்ளிக் கொண்டு புயலாய் வீட்டிற்குள் நுழைந்தனர்.

பூமணி திகைத்துவிட்டாள். அவளுக்கு அடிதலை புரியவில்லை. தான், புருஷன், ஈஸ்வரன், மருமகனென தனது குடும்பத்தைத் தவிர மற்ற எல்லா விஷயங்களையுமே அன்னியப் பட்டவையாகக் காட்டிக்கொண்டாள். விபரம் தெரியாத பேய்க்குஞ்சுபோல முகபாவத்தை மாற்றிக் கொண்டு தலையில் அடித்துக் கூச்சலிட்டாள்.

“ அடோ கசிலி பசிலியாக் தாண்ட எப்பா . . உம்பட்ட கொட்டிதமாய் . . ! ” என்று ஓலமிட்டபடியே ஒரு ஆழிக்காரன் அடித் துவக்கை மேலே தூக்கி மூசினான். மற்றவர்கள்

□ ஒரு பூ

சப்பாத்துக் கால்களோடு புகுந்து சுவாமி அறையெல்லாம் இழுத்தெறிந்தார்கள். சிறு சிறு பொருட்களையெல்லாம் மடிக்குள் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டார்கள்.

பட்டுவேஷ்டி சால்வையுடனிருந்த ஈஸ்லரனை ஒருவன் துப்பாக்கி முனையால் தூக்கியெடுத்தான். கடைசியில் ஆளுக்கொரு வடிசாராயக் காணைத் தூக்கிக் கொண்டு, சிலம்படிகாரர் போலப் பதுங்கி, பின்புறமாக அலங்கார அடியெடுத்து, புலிவேட்டையை முடித்த திருப்தியுடன் வெளியேறினார்கள். ஒருவாறு ஊரடங்குச் சட்டம் தளர்ந்து, இராணுவம் வெளியேறவும் சோறு கறியெல்லாம் புளித்து நாறவும் பொழுது சரியாக இருந்தது.

“ ஏன் இப்படி ? ” பூமணிக்குள் சலிப்பு நிறைந்த கேள்விகள். தொண்டைமானாற்றில் குடியேறிய இராணுவம் தான் நினைத்தபடி ஊரடங்குச் சட்டம் வைத்து யாரைத் தேடியது ..? என்று கடுமையாக யோசனை செய்தாள். “ அட ஏழுவீட்டு மூதேவியள் சப்பாத்துகளைத் தன்னும் கழட்டிப் போட்டு வீட்டுக்குள்ளை வரவேண்டாமே ? என்றை பிள்ளையின் ரை கலியாண விருந்துக்கு மேலாலை உலகத்திலை எனக்கு வேறையென்ன வேண்டிக்கிடக்கு ? ” என்று முருங்கை மரத்து அணில்போல, “ குக் .. குக் ! ” கென்று திட்டித் தீர்த்தாள். வியர்த்துக் கசிந்த சாதத்தை குப்பைக் கிடங்கில் தள்ளி மூடினாள். கறிச்சட்டிகளை ஒவ்வொன்றாகத் தொட்டுத்தொட்டு நக்கிப் பார்த்தாள்.

“ கோவேறு கழுதையளை ஆளவிட்டாலும் உந்தமாதிரிப் பிழைவிடாதுகள் . . ! ” என்றபடியே அவளுக்குத் துணையாகச் சற்குணத்தாரும் கறிச்சட்டிகளை ஒவ்வொன்றாகக் கவிழ்த்து ஊற்றினார்.

இரவு விழுவதற்கு முன்னரே அன்றுமட்டும் அதிசயமாக வானம் இருண்டு கொண்டது. சந்நிதி கோயிலில் பக்கமாகக் எழும்பிய பிரளயப் புகை, “ திபு . . திபு . ! ” வெனக் கிளம்பி வானில் அடர்ந்து நின்றது.

“ சந்நிதி கோயிலில் இப்படியொரு பெரு நெருப்பு எதிலிருந்து புறப்பட்டது . . ? ஒருவேளை எரிந்து கொண்டிருப்பது முருகனின் சித்திரத் தேராக இருக்குமோ ? ” என்று எண்ணி நீண்ட நேரமாகக் கதிகலங்கிக் கொண்டிருந்தாள். சற்குணத்தாரும் சன்னலைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு, வானத்தைப் பார்ப்பதும், பூமணியைப் பார்ப்பதுமாய்ப் பெரும் கலவரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“ சீச்சீ . . ! அதை எரிக்க முறுகங்களுக்குக் கூட மனம் வராது . . ! ” என்று இருவரும் தமது மனதைத் தடவிக் கொண்டனர். வெளியே இறங்க அச்சங்கொண்டு புகை மூடிய வானத்தையே பயக்கெடுதியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்தப் புகைக்காண்டத்தில் சூரியனே தொலைந்து போய்விட்டது.

12

சந்நிதி முருகனின் சித்திரத்தேரை எரித்த புகை ஓடமுடியாது இரண்டு நாட்களாகவே வானத்தில் மண்டிக்கிடந்தது. மலை மலையாக ஆயிரக்கணக்கான தேர்களும், குதிரைகளும், சாரதிகளுமாக இயற்கை அந்தச் சோகக் காட்சியை வானச்சுவரில் வரைந்து, உலகைத் தட்டியெழுப்பியது.

“ முருகனுக்குக் கோபுரமில்லை ! ஆனால் கோபுரத்தைவிடப் பெரிய சித்திரத்தேர் .. ! ” என எல்லோரும் போற்றிப் புகழ்ந்த அந்த அற்புதமான கலைவடிவம் எரிந்து சாம்பராகிப் போய்க்கிடந்தது. இரும்பு வளையங்களும், அச்சாணிகளும் சாம்பல் மேட்டில் பரிதாபமாகக் கிடந்தன.

அந்த நெருப்பெல்லைக்குள் யார் போனாலும் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்திற்கோ அல்லது சினைப்பர் தாக்குதலுக்கோ ஏற்றவாறு இராணுவம் நிலையெடுத்துத் தயாராய் நின்றது. மக்கள் பொங்கியெழாதவாறு ஆலயத்தைச் சுற்றி எல்லாப் பக்கங்களிலும் துப்பாக்கிகள் வாய்திறந்து நின்றன.

எல்லாம் முடிந்து போனபின் ஒரு சமாதானக் குழுவை மட்டும் ஆலயத்தைப் பார்க்க அனுமதித்தனர். அவர்களுடன் அற்புதமூர்த்தி மாஸ்டரும் போய்த் தேரைப்
100

பார்த்துவிட்டு வந்திருந்தார். தேர்மீது பற்றியெரிந்த தீ அவர் தேகமெல்லாம் அக்கினிக் காண்டமாகத் தகித்தது. பாடசாலை மண்டபத்தில் வேதனையோடு வந்தமர்ந்திருந்தார். செய்தி கேட்க வந்த மக்கள் பாடசாலையில் குழுமியிருந்தனர்.

" இது வர்ணிக்க முடியாத அநியாயம் ! இதைச் செய்தாக்களுக்கு மன்னிப்பே கிடையாது ! தேருக்குத் தீ மூட்டின அக்கணமே அவங்கள் தங்கடை தலையிலையும் கொள்ளி செருகிப்போட்டாங்கள். இனியெரியப்போற விடுதலை நெருப்பிலைதான் இந்த அநீதிக்கான பதிலும் பிறக்கும் ! " என்று மாஸ்டரின் குரல் அழுத்தம் திருத்தமாக ஒலித்தது.

அற்புதமூர்த்தி மாஸ்டர் தேரைப் பார்த்து வந்த செய்தி தேரெரிந்த தீயைவிட வேகமாகப் பரவியது. ஈஸ்வரனும், சற்குணத்தாரும் அவரை நேரடியாக வீட்டில் போய்ப் பார்த்துப் பேசிவிட்டு வந்தனர்.

மாஸ்டர் வித்தியாசமான மனிதர். அந்த மண்ணிலுள்ள ஒவ்வொரு பொருட்களையும் உயிர்போல நேசித்துப் பரவசப்பட்டுப் போகும் மண்ணின் மானிடன். ஈஸ்வரனுக்கு எப்போதும் அவர்மீது உயர்ந்த நேயமுண்டு. வீடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கும் வழியில் முன்பொரு நாள் அவர் வெளிக்களப் பயிற்சி நிலையத்தில் நடாத்திய வகுப்பொன்று மெல்ல நினைவுக்கு வந்தது.

□ ஒரு பு

வெளிக்களப் பயிற்சி நிலையத்திற்கு அருகில் கட்டப்பட்டிருக்கும் சிறிய புத்தவிகாரை போன்ற கட்டிடம் எழுந்த கதையை அன்று அவர்களுக்கு விளக்கியிருந்தார். மக்களால் பயன்படுத்தப்படாது செம்மறியாடுகளும், பறளைக்குட்டிகளும் சொந்த வீடுபோல விழுந்து படுத்திருக்கும் அந்தப் புத்தம் புதிய கட்டிடம் ஒரு ஆக்கிரமிப்பின் சின்னமாக ஈஸ்வரனின் கண்முன் வந்து நின்றது.

“ சேர் . . . ! இந்தக் கட்டிடம் என்ன நோக்கத்திற்காகக் கட்டப்பட்டிருக்கு . . ? இதை ஏன் ஒருநருமே பாவிக்கிறதில்லை . . . ? ” என்று சிவகுருதான் அன்றைய கேள்வியை ஆரம்பித்திருந்தான்.

“ தம்பியவை தொண்டைமானாறு கடல்நீரேரித் திட்டமும், காற்றாடித் திட்டமும் காத்திலை பறந்து போனதை நீங்கள் அறிவியள் . . . இதுபோல்தான் காங்கேசன்துறையிலை இருக்கிற துறைமுகத்தை ஆழமாக்கும் திட்டமும் பாதியிலை கைவிடப்பட்டுப் போச்சு! இப்பிடி எத்தினையோ காரியங்கள் திட்டமிட்டே செய்யப்படுகிறது. இவையெல்லாம் ஏன் ? தெரிஞ்சாக்கள் கையை உயர்த்தலாம் ” என்றார். பலர் கைகளை உயர்த்தினர். ஆயினும் சிவகுருவிடமே அதற்கான பதிலையும் கேட்டார்.

“ நாங்கள் தமிழர் என்கடை பிரதேசங்களை

அபிவிருத்தி செய்ய சிங்களப் பேரினவாதத்திற்கு விருப்பமில்லை!" என்றான் அவன். மற்றவர்களும் இதையே பதிலாகக் கூறினர்.

" நீங்கள் சொல்லுறது சரி! எதிர் காலத்திலை தமிழீழம் ஒரு சுதந்திர தேசமாக மலரும். இந்த அச்சம் சிங்கள ஆட்சியாளரின் மனதில் மிக ஆழமாக எழுதப்பட்டிருக்கு! சாதாரண மக்களின் அரசியல் அறிவுக்கு எட்டக்கூடிய இடத்திலையோ? அல்லது தகவல் சாதனங்களிலையோ இதை நீங்கள் அடையாளம் காணமுடியாது. அரசியலமைப்பும் அழகான சோசலிச சமதர்மத்தையே பேசிக்கொண்டிருக்கும். எழுதப்பட்ட சட்டங்களைவிட, எழுதப்படாத சட்டங்களுக்குத்தான் பேரினவாதம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கும். அதனுடைய எழுதப்படாத சட்டம் தமிழீழத் தேசிய அரசு அமைவதைத் தடுப்பதையே தலைமை நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கும்!" மாணவர்கள் அசையாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

" இந்த மண்ணிலை உருவாகக்கூடிய எந்தவொரு பெரிய அபிவிருத்தித் திட்டத்திற்கும் சிங்கள அரசு நிதி ஒதுக்காது. எந்தவிதமான அபிவிருத்திகளும் இல்லாதநிலையிலை, ஒருநாள் சிங்கள இனவாதத்தை நாடிபிடித்துப் பார்க்க ஆசைப்பட்டம்; அதுதான் புத்தவிகாரை போல ஒரு படம்வரைந்து, அதைக் கட்டுவதற்காகப் பணமும் கேட்டம். ஒருமாதத்திலேயே

□ ஒரு பு

பாராட்டும் பணமும் வந்திச்சு. அந்தப் பணத்திலை கட்டினதுதான் இந்தக் கட்டிடம். சிங்களம் தன்னுடைய கலாச்சாரத்தை எவ்வளவு விரைவாக எங்கடை மண்ணிலை ஏற்றுமதி செய்யத் துடிக்கிறது என்பதற்கு இந்தக் கட்டிடமே சிறந்த அடையாளச் சின்னம்..!" என்றார் எல்லாரும் வெளியே சென்று ஒருமுறை அந்தக் கட்டிடத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தனர். அந்த இடத்தில் புத்தவிகாரை போன்ற அவ் வடிவம் முற்றிலும் சம்மந்தமில்லாமல் கட்டப்பட்டிருப்பது நெரிந்தது.

" சேர் ! மற்றக் கலாச்சாரங்களும் மதிக்கப்படவேண்டுமெண்ட எண்ணம் அவங்களுக்கு இல்லை ! அப்பிடியிருக்க இந்தக் கட்டிடத்தை மட்டும் ஏனாம் விட்டுவைச்சிருக்க வேணும் ?" என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டான் ஈஸ்வரன்.

" இல்லை இதை அழிக்கக் கூடாது ! வருங்காலத்திலை சிங்களம் இந்த மண்ணிலை எல்லாத்தையும் அழிக்க ஆசைப்படும். ஆனால் இதைப்போலை கலாச்சார ஏற்றுமதிகளை மட்டும் தீண்டாது. அதுதான் உண்மையான இனவாதம். பொறுத்திருந்து பாருங்கோ .!" என்று கூறிவிட்டு, அன்றைய வகுப்பின் இதர பாடங்களுக்குள் பிரவேசித்துவிட்டார்.

அற்புதமூர்த்தி மாஸ்டர் என்றோ சொன்ன கதையை ஈஸ்வரன் இன்று நினைவில் தூக்கி வைத்துப் பார்த்துக்
104

கொண்டான். முருகனின் தேரை எரித்த பேரினவாதம் அந்த விகாரை வடிவிலான கட்டிடத்தை மட்டும் அப்படியே விட்டு வைத்திருந்தது. அற்புதமூர்த்தி மாஸ்டர் அன்றே கூறிய ஆரூடத்தை இன்று நினைத்துச் சிலிர்த்தான் ஈஸ்வரன்.

" தம்பிமாரே தொண்டைமானாத்திலை தொடங்கினது தோல்வியிலை முடியாது . ! எண்டது ஒரு பழமொழி ! தமிழீழப் போராட்டத்தின் முதலாவது குண்டு வெடித்ததும் இந்தத் தொண்டைமானாத்திலைதான் . சிங்களப் பேரினவாதத்தின் காதுகளில் கேட்ட முதலாவது போர்க் குண்டும் அதுதான். இருந்து பாருங்கோ இந்தத் தமிழீழப் போர் தோல்வியடையாது ! " என அவர் சிறிது முன்கூறிய வாசகங்களும் அவன் மனதில் மெல்லப் புரண்டுவந்தது. எல்லாவற்றையும் யோசித்தவாறே களைப்புத் தெரியாது வீடுவந்து சேர்ந்தான்.

தேர் எரிந்ததால் கலங்கிப் போகாதவர் அங்கு யாருமே கிடையாது. குஞ்சும் கூடுமே வாழ்க்கையென நினைத்திருந்த பூமணிகூட இனிப் போரைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டிய நெருக்கடிக்குள் தூக்கி வீசப்பட்டான். அவன் தனக்குள் வகுத்துக் கொண்ட வாழ்க்கைவழி யென்ற தண்டவாளக் கோடுகளைப் பிடுங்கி வீசிவிட்டு, அவன் எண்ணங்கள் திசையில்லாது எங்கெங்கோ ஓடத் தொடங்கின. எதிர்பார்த்திராத காலத்தின் காலடி ஓசைகள் தூரத்தே ஒன்று இரண்டாகக் கேட்கத்தொடங்கின.

□ ஒரு பூ

இப்படியே அவள் யோசனைகளில் கிடக்க, " குக்குடு குடு குடு " வென காக்கிச் சட்டைகளின் அட்டகாசங்கள் எல்லை மீறிக் கொண்டே சென்றன. வீறுகொண்ட இளைஞர்கள் துப்பாக்கிகளை ஏந்தி, ஆக்கிரமிப்பாளர்களை வழிமறித்தனர்.

அப்போதெல்லாம், " தும் . . தும் ! " மென்று வானதிரும். சத்தங்களோடு புழுதியும், புகையும் கலந்து விண்ணை நோக்கி ஓடும். சன்னல் சுதவுகள் வேகமாய் நெஞ்சைக் குத்தியமும். அதிர்ச்சியில் சுவர்க் கடிபாரங்கள் பொத்தென விழுந்து சின்னக்கம்பி வேறு, பெரியகம்பி வேறாகச் சிதறிப்போகும்.

இவையெல்லாம் ஒரு சிலநாட்களில் ஓய்ந்துபோகும் காரியங்களில்லையெனப் பூமணி புரியாமல் புரிந்து கொண்டாள். வீதிகளில் குண்டுகள் வெடிப்பதும், துப்பாக்கிகளை ஏந்தியபடி காக்கிச்சட்டைகள் வேலிகளை விழுத்துவதும் தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தன.

வீடுகளுக்குள் இருக்கப் பயந்து இளவயதினர் திசை தெரியாது நாலு பக்கங்களாலும் சிதறிப்பறப்பதே தினசரி வாழ்க்கையானது. பீடி பற்றவைத்துக் கொண்டிருந்த பசாசு நாகனைக்கூட பிடித்துச் சென்று பூசா முகாமில் அடைத்து வைத்து விட்டார்கள். அடையாள அட்டையில்லா அவனுக்குக் கடுங்காவல் போட்டிருந்தார்கள்.

எல்லோரும் ஓடுவதை வெளியில் வந்து பார்த்தாலும் பூமணி ஈஸ்வரனை மட்டும் எங்குமே ஓடிப்போவதற்கு அனுமதிப்பதில்லை. அவளின் கண்பார்வை எல்லைக்குள்ளேயே அவனைச் சிறை வைத்திருப்பாள். இராணுவம் தேடுதல் நடத்தினால், ஈஸ்வரனையும், மனைவியையும் வீட்டிற்குள் பூட்டி வைத்துவிட்டு, பூமணியும், சற்குணத்தாரும் தேவாரம் பாடியபடியே வாசலில் குந்தியிருப்பார்கள்.

“நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம் . . !” என சற்குணத்தார் கவலையோடு இழுப்பார். அந்தக் காலத்திலை அப்பர்சுவாமியும் என்னென்ன ஆபத்திலை நிண்டு இந்தப் பாட்டைப் பாடினாரோ ஆருக்குத் தெரியும்?” என்று அவர் மனதில் இடைக்கிடையே ஓர் ஆராட்சிப் பல்லி கொட்டும்.

“எண்டாலும் தமிழ்ச்சனம் கனக்கத்தான் தேவாரங்களைப் பாடிப்போட்டுதுகள் !” என்று பூமணிக்குச் சொல்லிப் பார்ப்பர். புரிந்து கொள்ளாத பூமணி தனக்குத் தெரிந்த தேவாரங்களை விரல்விட்டு எண்ணுவாள். சொற்ப நாட்களிலேயே அவர்களது அமைதியும், ஆனந்தமும் எங்கோ சிறகு கட்டிப் பறந்துவிட்டது. நாட்டில் எரியத் தொடங்கிய நெருப்பு யாரையுமே அன்னியப்பட்டுப் போகவிடாது சுருக்குப் போட்டு, வளைத்து விட்டதை அவள் புரியாமல் புரிந்து கொண்டாள்.

13

நெற்றியில் அப்பிய குங்குமமும், சந்தனமும் : வாய்நிறையக் குதப்பிய வெற்றிலை, வேஷ்டி, ஷேட் இவைகள் சகிதம் பருத்தித்துறை முகாமிலிருந்து ஒருநாள் சிறு குழுவாக இராணுவத்தினர் புறப்பட்டனர். அவர்களைப் பார்த்தால் ஏதோ பால் காவடிக்கோ, பன்னீர்க் காவடிக்கோ புறப்பட்ட பக்தர்களைப் போலத் தெரிந்தது. எல்லோருடைய கைகளிற்குள்ளும் கைக்கடக்கமான சிறிய பிஸ்டல்கள். சிவில் உடையில் வந்த இருவரின் கைகளில் மட்டும், " ஓம் முருகா! " பதிக்கப்பட்ட மஞ்சள் நிறச் சீலைப் பைகள் தொங்கின. அவற்றுக்குள், " எல் . எம் . ஜு " துப்பாக்கிகள் மறைந்து கிடந்தன.

அவர்களைப் பார்த்தால் இராணுவத்தினர் என்று யாருக்குமே அடையாளம் தெரியாது. சந்தேகம் கொள்ளாது அருகில் வந்தவர்களை யெல்லாம் மனம்போல சுட்டு மகிழ்ந்தனர். வீ . எம் . ரோட் வழியாக நடைபயிலத் தொடங்கி, ஓடைக்கரை வழியாக நகரை ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வந்தனர். அவர்கள் நடந்த வழியெல்லாம் ஏமார்ந்த தமிழர்கள் தலை சிதறிய சடலங்களாய்க் கிடந்தனர்.

இன்னொரு பிரிவினர் சில வீடுகளுக்குள் மதிலேறிக் குதித்தனர். சனநடமாட்டம் இல்லாத வழியால் வந்த ஒரு நடுத்தர வயதுடைய மாதைக் கைதுசெய்தனர். மூன்று,

“ஏ.கே. 47 ” இரகத் துப்பாக்கிகள் காவல்புரிய ; அழுகை யையும், ஓலத்தையும் காதில் வாங்காது, வேகமாகத் தமது பாலியல் முறுக்கைத் தணித்துக் கொண்டு, பூனைகள் போல மறுபடியும் முகாம் திரும்பினர்.

இதேபோல வல்வெட்டித்துறை முகாமிலிருந் தவர்கள் முகாம் வழியைக் கடந்து சென்ற ஒரு பொது மகனைச் சுட்டு, சடலத்தின் மேல் தமது ஜப் வண்டியை ஏற்றி வைத்திருந்தனர். சிங்கக் கொடி பறந்த அந்த ஜப் வண்டி முழுவதுமே கொலை வெறி வடிந்தது. எல்லா முகாம்களின் நடவடிக்கைகளிலுமே சுற்றறிக்கைகள் மூலம் தகவல்களைப் பெற்றுச் செயற்படுவர்கள் போல ஒரு திட்டமிட்ட படுகொலை ஒழுங்கு தெரிந்தது.

அதன்பின் மக்கள் வீதிகளில் நடமாடுவதே பெரும் பயங்கரமான செயலானது. வசாவிளான், பலாலிப் பகுதிகளில் கவச வாகனங்களில் ஓடியோடி மக்களைச் சுட்டு விளையாடினார்கள். வீட்டைவிட்டுப் போனால் உயிரும், உடலும் பாதுகாப்பாக வந்து சேருமா ? என்பது கேள்விக்குறியானது. இராணுவம் தனது சுற்றி வளைப்புக்களால் சுதந்திரம் என்ற சொல்லையே செல்லாக் காசாக்கியது. இராணுவத்தை முகாம்களில் முடக்கிச் சென்றிகளைப் போடுவதே இனி ஒரேயொருவழி என்றளவிற்குப் போராட்டமும் காலத்தோடு சேர்ந்து விரைவாகக் கூர்ப்படைந்தது.

□ ஒரு பு

இந்தச் சூழ்நிலையால் ஈஸ்வரன் பெரிதும் சிக்கலடைந்தான். தன்னையே ஆதியும், அந்தமுமாக உருவகித்துவிட்ட தாயும், தகப்பனும் ஒரு பக்கமாகவும், இன்னொரு பக்கம் தன்னை நம்பிவந்த மனைவி, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உயிர்களை வைத்துச் சதுரங்கமாடும் இனவாத இராணுவம் என ஏகப்பட்ட சமநிலை காணமுடியாத சங்கடங்களால் தடுமாறினான்.

" என்ன மகன் .. கனக்க யோசிக்கிறாய் ? "

" சிவகுரு நேற்று ராத்திரி வீட்டைவிட்டுப் போயிட்டான் ! "

" எங்கை ? "

" போராடத்தான் ... ! "

" ஏன் நீயும் அவனோடே போகப் போறியே ? "

" நான் ஒரு பிள்ளையாய் பிறந்திட்டன்...உங்களைத் தாண்டிப் போராடப் போறளவுக்கு எனக்கு மனவலு இல்லை! எங்கை போனாலும் உயிராபத்தாக் கிடக்கு ! எனக்கொண்டு வந்துவிட்டால் பிறகு வாற விளைவுகளை என்னாலை கற்பனையே பண்ணமுடியாமலிருக்கு! நான் என்னைவிட உங்களைப் பற்றித்தான் கனக்க யோசிக்கிறேன்."

“நாங்களிருக்கிறம் ! நீயேன் பயப்பிடுறாய் ? எங்கடை உயிர் இருக்கிறவரை உனக்கொண்டும் வர விடமாட்டம்.”

“நீங்கள் நினைக்கிறதைப் போலை அதொண்டும் அவ்வளவு லேசான காரியமாத் தெரியேல்லை ! எங்கடை உயிர் இருக்கிறதையும், இல்லாமலிருக்கிறதையும் தீர்மானிக்க இப்ப எங்களுக்கு அதிகாரமில்லை ! எங்களுக்கு அப்பிடியொரு அதிகாரம் வேணுமெண்டால் அதை நாங்கள் போராடித்தான் எடுக்க வேணுமெண்டு, சிவகுரு உறுதியாய்த்தான் சொல்லிப் போட்டுப் போயிருக்கிறான்.” அந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும் பூமணி அவனையே கூர்ந்து பார்த்தாள்.

“சிவகுரு என்றை சினேகிதன்தான் ! படிக்கிற காலத்திலை அவனும், நானும் எவ்வளவோ வேடிக்கையள் செய்திருக்கிறம் இளமைக்கால உணர்வுகளை யெல்லாம் தூக்கி வைச்சுப்போட்டு, தெளிவோடை அவன் போராடப் போயிருக்கிறா னெண்டால் அதுக்குச் சரியான காரணமில்லாமலிருக்காது ! ” என்று கூறினான்.

“அப்ப நீயும் . . . ? ” என்று அவனைப் பார்த்து கவலையோடு குரலை இழுத்தாள் பூமணி.

“இல்லையம்மா ! அதை முந்தியே சொல்லிப் போட்டன். நான் உங்கடை விருப்பத்துக்கு மாறாக நடக்க

□ ஒரு பு

மாட்டன். | ” என்றான் ஈஸ்வரன்.

“ அப்பிடிச் சொல்லி என்றை காதைக் குளிரவையன்! நீ நான் பெத்த பிள்ளையெல்லோ . . எங்களுக்கு என்னவாம் குறை ? இந்தச் சண்டை சச்சரவாலை இருக்கிற காசு, பணத்தை அனுபவிக்கவோ ? ஒழுங்கா காய்ச்சி மூட்டித் தின்னவோ முடியேல்லையே ! ”

“ அப்பிடி நினைக்காதையணை ! சுதந்திரமிருந்தால் தான் சொத்தையோ, சுகத்தையோ பயமில்லாமல் அனுபவிக்கலாம். முதலிலை நான் சொல்லுறதை வடிவாய்க் கேளணை. எப்பவும் இந்த ஊரைத் தாண்டினால்தான் அடுத்த ஊருக்குப் போகலாம். அதுபோலதான் இப்ப நாங்கள் சந்திச்சிருக்கிற போரை இண்டைக்குச் சந்திச்சிருக்காவிட்டால் எப்பவோ ஒருநாள் நிச்சயம் சந்திச்சிருக்கத்தான் வேணும். நாங்கள் சுதந்திர வாழ்க்கைக்குள்ள போகவேணுமெண்டால் இந்தப் போரை என்ன விலை கொடுத்தெண்டாலும் வெண்டுதானாக வேணும் ! ” ஈஸ்வரன் சற்று முறுக்காக நின்றான்.

“ டேடேய் ! இண்டைக்கென்னடா நீ பெரிய பெரிய கதையளாக் கதைக்கிறாய் . . ? இதையும் உனக்குச் சிவகுருவோ சொன்னவன் ? ”

“ ஓம் ! அவனுக்கு இப்ப தேவையான அறிவிருக்கு

அவனோடை சேர்ந்து நானும் போயிருக்கவேணும். அது தானே முடியேல்லை ! ஆனால் ஆரும் தூண்டி விடாமலே நாங்களா விளங்கிக்கொண்டு, இந்தப் போராட்டத் திற்கு ஏதோ ஒரு வழியிலையாவது தோள் கொடுக்க வேணும். இது எங்கடை கடமை ! ” என்றான். பூமணி அவனை மறித்துக்கொண்டு தானே கதைக்கத் தொடங்கினாள்.

“ விசர்ப் பெடியா ! நீ சிவகுரு போன தவிப்பிலை கனக்கக் கதைக்கிறாய் . . ! நான் பழைய காலத்து மனுசி ! எங்கடை காலத்திலை ஆர் உதுகளைப்பற்றி யோசிச்சது ? லெச்சன் வந்தால் எந்தக் கட்சிகாறர் காரிலை ஏத்திக்கொண்டு போறாங்களோ அவங்களுக்குத்தான் துண்டு போடுவம். மற்றப்படி நம்பிக்கையளும், ஆசாரங்களுந்தானே வாழ்க்கை ! அந்தக் காலத்திலை கனக்க ஆமியும், பொலிகும் உங்கினேக்கை சாராயத்துக்கும், கள்ளுக்குமெல்லே கைநீட்டித் திரியிறவங்கள். எங்கடை ஊரிலை ஹிட்லர் கந்தசாமி எண்டு ஓராள் இருந்தவர். அவர் தூரத்திலை வாறதைக் கண்டாலே ஆமியும், பொலிகும் நடுங்குவாங்கள். அந்தக்காலம் மலையேறிப் போச்சு ! இப்ப அவங்களெல்லாம் கொலை காறங்களா மாறியிட்டாங்கள். காலங் கெட்டுக்கிடக்கு ! முன்னுள்ள சனம் குடுத்து வைச்சதுகள். இப்ப எங்கடை சீவியந்தான் தொல்லையாப் போச்சு ! என்னமோ ராசா எனக்குக் காசுபணம் பெரிசில்லை . . நீதான் முக்கியம். அதை அறிஞ்சு நடந்தியெண்டால் சரி ! ” என்று நீண்ட பிரசங்கமே நடத்திமுடித்தாள்.

□ ஓடு க

அதற்குப் பிறகு ஈஸ்வரன் தனது தேவைக்கு மேற்பட்ட நகைகளையெல்லாம் இளைஞர்களிடம் எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டான். பூமணி குழம்பிப் போயிருக்கும் வேளையில், " நாங்களும் தன்மானமுள்ள இனம்தான் ! எங்கடை போராட்டத்தைப் பார்த்து நாங்கள் பெருமைப்படத் தயங்கக் கூடாது ! " என்று புத்திமதி கூறுவான். அவர்கள் வாழ்க்கையோடு சமாந்தரமாக போர்ச் சுவாலையும் கயிற்றில் ஓடிய நெருப்பாய் கொழுந்துவிட்டு ஓடியது.

தரை நகர்வுகள் தடுக்கப்பட்டுவிட்டன. இப்பொழுது ஹெலிகளும், விமானங்களும் விட்ட இடத்தை நிரப்ப ஓடிவந்து கொண்டிருந்தன. பிரச்சனைகளும் நிமிடத்திற்கு நிமிடம் இறுக்கமடைந்த வண்ணமே சென்றது. இந்த நெருப்புக் காட்டிற்குள்ள்தான் ஈஸ்வரனின் மனைவியும் கர்ப்பம் தரித்தாள்.

" குண்டுச் சத்தங்கள் அவள் பிள்ளைத் தாச்சிக்குக் கூடாதடா தம்பி . . . கொர்ப்பம் கலைஞ்சுபோடும் கவனம் ! " என்று மாதக்கரசு ஈஸ்வரனை எச்சரித்து வைத்தாள். தலைப்பிள்ளை: வைத்தியசாலையும், கிளினிக் குமாக ஓடியோடி ஈஸ்வரனும் ஜென்மக்களை முழுவதையும் களைத்துத் தீர்த்துவிட்டான்.

ஒரு நாள் தொண்டைமானாறு இராணுவ முகாமிலிருந்து இராணுவம் வெளியே புறப்பட்டு, சிறிது

சிறிதாக முன்னேற முயன்றது. அவர்களை விரட்டி யடிப்பதற்காகக் கடும் போர் நடைபெற்றது. அந்த நேரத்தில் வெடித்த ஒரு கிரனைட்டின் அதிர்ச்சியில் ஈஸ்வரனின் மனைவிக்குப் பிரசவவலி கண்டது. ஆயிக்காரர் கண்களில் படாது குச்சொழுங்கைகளால் மாறிமாறிஓடி வைத்திய சாலையின் வாயிலை எட்டிப் பிடிக்குமுன் பண்ணீர்க்குடம் உடைந்து, வழியெல்லாம் ஓடியது.

மகப்பேறு நிலையம் போயும் இரண்டு நாட்களாக கூச்சத்தம்தான். குழந்தை பிறந்தபாடில்லை. சத்திர சிகிச்சைக்கு முன் கடைசி முயற்சியாக குடுமிச் சொர்ணத்தைக் கூட்டிவந்தார்கள்.

அவள் கால்ப்போத்தல் கல்லோயாச் சாராயத்தை, கைத்தல், எரிவு எதுவுமே இல்லாமல் மிக இலாவகமாக வாயில் சரித்துக் கொண்டாள். இருபது ரூபா கையூட்டை வாங்கி, நெஞ்சிற்குள் பத்திரமாகச் செருகிக் கொண்டாள். மிக அஸ்திசியமாக வந்து, ஒரு அல்லி ராணியைப் போல ஈஸ்வரனின் மனைவியைப் பார்த்தாள். திடீரெனச் சன்னதம் கொண்டவள் போலமாறி, அவள் பிறவியிலேயே கேட்டிராத தூஷண வார்த்தைகளைத் தாராளமாகத் துப்பித்தீர்த்தாள். அவளுடைய கழுதைக்குரல் கோபத்தில் அலறியது. இது குடுமிச் சொர்ணத்தின் அதிரடி வைத்தியமென்பது அங்கு ஏற்கெனவே பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்களுக்கு மட்டுமே தெரியும். தலைப் பிரசவம், மாலதி பயந்தேவிட்டாள்.

□ ஒரு பூ

“ ஐயோ கடவுளே இந்த அசிங்கங்களைக் கேக்கிறதைவிட பிள்ளையைப் பெத்துத்துலைக்கலாம் . . ம் . . ம் . . . அம் . . ம் . . மா . . அ . . ” குடுமிச் சொர்ணத்தின் வெற்றிலை வாயில் சிரிப்புப் பூத்தது. குழந்தையைச் சரேலென்று இழுத்து இலாவகமாகத் தூக்கித் தாயின் முகத்திற்கு நேரே நீட்டிப் பிடித்தாள்.

“ குவா . . . குவா . . . வ் . . வ் . . ! ” ஈஸ்வரன் அப்பாவாகிவிட்டான். குருதியிலும், நீரிலும் குளித்து, குளிரில் கொடுகியபடி ஒரு அழகான பெண் குழந்தை. அதன் கொப்புள் கொடி பாம்புபோல நீண்டிருந்தது.

“ ஓ . . ஓ . . நீ . . நீ நீ . . . ” குடுமிச்சொர்ணம் குழந்தையை அற்புதமாகக் குளிப்பாட்டினாள். அது வீரிட்டு அழுதது. துடைத்துச் சட்டை போட்டு, தாயின் அருகில் வழத்தினாள். நஞ்சுக் கொடியை ஒரு பையில் கட்டிவைத்துவிட்டு, மீதமிருந்த சாராயப் போத்தலை நோக்கி நடந்தாள்.

செய்தியறிந்ததும் கவலையில் மூழ்கிக்கிடந்த சற்குணத்தார் ஆனந்தத்தால் துள்ளியெழுந்தார். சர்க்கரை மூடை வேண்டுவதற்காக சந்திக்கடைப் பக்கமாக ஓடினார். பாதிவழி ஓடியவர் குழந்தையைப் பார்க்க மறந்துவிட்டதை எண்ணி, மறுபடியும் திரும்பி ஓடிவந்தார். குழந்தையைக் கூர்ந்து பார்த்தார். மறுபடியும் கடைப்பக்கமாக ஓடினார்.

14

“ கலியாணமும் முடிஞ்சு, பிள்ளையும் பெத்தாச்சு ! இனியேன் பெடியனை உங்கை வைச்சிருக்கிறாய் ? காசைக் கட்டினால் எங்கையாவது ஒரு வெளிநாட்டிலை கொண்டுபோய் இறக்கிவிடுறாங்கள். எங்கை அந்தச் சுண்ணாம்புக் கறண்டகத்தை எப்பன் எடு . . ! ” ஓசி வெற்றிலையையும், சீவல்ப் பாக்கையும் வாய்க்குள் அள்ளியள்ளி எறிந்தபடியே சங்கரப்பிள்ளை மேத்திரி பூமணிக்கு புத்தி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“ கைக்கடக்கமா வளத்தபிள்ளை . . ! அடியடி படியடியெண்டு வெளிநாடனுப்பிப்போட்டு, இஞ்சை நாங்க ரெண்டுபேரும் முகத்தையும், முகத்தையும் பாத்த நாயள் போலை குந்தியிருக்கிறதே ? பிள்ளைக்கு ஒரு வயசு வரட்டன் அதுக்குப் பிறகு பாப்பம் ! ”

“ பிறகென்னத்தையணை பாக்கப்போறாய் ? இஞ்சையெண்டால் கட்டுவேலைக்கும் ஆள்பிடிக்கேலாமல் சனம் வெளிநாடு சரியுது . . ! வெளிநாட்டுக் காசாலை சல்லி, மண்ணை தங்கம் விக்கிற விலைபோகுது. எதுக்கும் ஆறாமர யோசிச்சுப் போட்டுச் சொல்லு பிறகு வாறன் ! ” போனவாரம் கட்டியடித்த புடலங்காய்ப் பணத்தையும் நோகாமல் கறந்து கொண்டு, மேஸ்திரி கழன்றார்.

□ ஒரு பு

மேஸ்திரியின் சாந்தகம்பை நாக்கு வெளிநாட்டுச் சீவியத்தைத் தொட்டு நக்கிய நக்கில் பூமணி பல இரவுகள் தூங்காது விழிக்கவேண்டி வந்தது. மேஸ்திரியின் குரல் வானத்தில் அசீரிபோலக் கேட்டு, வெளிநாட்டுச் சீவியத்தின் மகிமையை மெல்லீசு தடவி, மட்டக்கம்பு போட்டு இழுத்துக் கொண்டேயிருந்தது.

" ஈஸ்வரனையும் வெளிநாடனுப்பலாபா ? " என்று பலரிடமும் விசாரித்துப் பார்த்தாள். கிடைத்த தகவல்கள், "குருடனும், செவிடனும் கூத்துப் பார்த்த" கதைபோல இருந்தது. விளங்கியும், விளங்காததுமான நிலையில் வெளிநாடுபோய்த் திரும்பிவந்த கனகப்பு மாஸ்டரிடம் விளப்பம் கேட்கப் புறப்பட்டாள். வெளிநாடு போவோர்க்கு ஆசிக்கும், ஆலோசனைக்கும் அந்த ஊரில் கனகப்பு மாஸ்டர்தான். அவரை விட்டால் அவளுடைய அறிவுக்குத் தக்கதாக வேறு ஆட்களும் கிடைக்கவில்லை.

அன்று சனிக்கிழமை பாடசாலை இல்லை. பூரணாதி லேகியத்தை ஒரு உருட்டு உருட்டி, கோழி விழுங்கியது போல, " கொக் ! " கென்ற விக்கலுடன் விழுங்கிவிட்டு, நெஞ்சாங்குழிக்குள் பீடிப் புகையை அடசி, " வெளியில் வந்தால் வா ! போனால் போ ! " என்றவாறு குறைக்கண்ணில் கிடந்தார்.

பெண்டாட்டியை விட்டுப்போட்டு,

உவனெங்கையாம் வெளிநாட்டிலை தரிக்கிறது ?
 துலைவான் வெளிநாடு போனகையோடை அவள்
 தொய்வுகாறியெண்டாலும் சுவப்பட்டடுமெண்டு பாத்தால்
 அவன் போனதும் வந்ததுமாக ஓடியந்திட்டான் பாவி ! ”
 வாத்தியார் திரும்பிவந்த புதிதில் வட்டிப் பணத்தை வசூலிக்க
 முடியாத பாறாத்தைக் கிழவி அவரைத் திட்டித் திரிந்தது
 இப்பொழுதும் பூமணியின் காதுக்குள்ளேயே பத்திரமாய்
 இருந்தது.

பின்னர் வெளிநாடு போன தமிழர்கள் பற்றி
 அவ்வப்போது பத்திரிகைகளில் வெளியான செய்திகள்
 உருவாக்கி வைத்திருந்த தப்பிப்பிராயங்கள் மாஸ்டரின்
 பெயரைக் காப்பாற்ற ஒரு வழியில் உதவின என்றே
 கூறவேண்டும். இல்லாவிட்டால் குறிஞ்சாத்தீவுக் கனகப்பு
 வாத்தியாரை அங்கு யாராவது மனிதனாக மதித்திருக்க
 முடியாது.

இறப்பில் செருகிய பீடிக்கட்டைத் தேடுவதைப்போல
 பூமணியின் கையில் தொங்கிய பூட்டுச்செம்பை ஏற, இறங்கப்
 பார்த்துக் கொண்டார். வழமைபோல ஒரு குதிரைக்
 கணைப்போடு அவர் பேச்சுத் தொடங்கியது.

“ அக்கா .. அ .. நான் படிச்ச படிப்பு உங்கை ஆராம்
 படிச்சிருக்கிறான் ? எங்கடை சனங்களுக்கு நல்லது
 கெட்டது சொல்லுறதுதான் ஆபத்து .. ! என்னவோ நீங்கள்

□ ஒரு பூ

கேட்டபடியால் ஏதோ சொல்லுறன் ! ” என்று ஒரு இழுப்பு இழுத்துவிட்டு, ” அக்கா எங்களுக்கு வெளிநாட்டுச் சீவியம் சரிப்பட்டு வராது ! ” என்று சட்டென்று சொன்னார்.

“ ஏன் வாத்தியார் எடுத்தவுடனை அப்பிடிச் சொல்லுறியள் ? ” அவளின் குரலில் சந்தேகம் படர்ந்திருந்தது.

“ அங்கைபோய் மலிவு குடி குடிச்ச .. சீரழிஞ்சு, இனி வெள்ளைக்காறியள் இருக்கிற இடங்களுக்கு வயசுவந்த பெடியளை அனுப்பிப்போட்டுப் பிறகு ஒண்டெண்டதும், ” ஆத்தேரே தாயாரே ! ” எண்டு குத்தியமுறகிலை என்னவாப் புண்ணியங்கிடக்கு ? ”

“ வாத்தியார் என்றை பிள்ளை அப்பிடிப்பட்ட வனில்லை ! அது குனிஞ்ச தலை நிமிராது ! கரும்பு கட்டோடை இருந்தால் எறும்புக்கென்னவாம் வேலை ? இந்தாருங்கோ பூட்டுச்செம்பு; கரும்பணிக் கூழ் காய்ச்சியந்தனான் தொண்டைக் கரகரப்புக்கு நல்லம் ! ” அதை இரண்டு கைகளாலும் ஆசையோடு ஏந்திக் கொண்டபோது அவருக்குத் தானம்பெற்ற திருப்தி.

“ ஏனக்கனர் நிக்கிறியள் ? எடியேய் சோதி கதிரையை எடுத்துப் போடன் ... அ .. மெல்ல .. மெல்ல .. பின்னாலை கெளிக்கும் கவனம் ! ” பூமணி இருந்ததும் வாத்தியார் அருகில் இருந்த பழைய உரலில் குந்திக் கொண்டார்.

“ உரலிலை இருந்துகொண்டு வாழ்வாட்டியனைப் பாக்கக்கூடாது ! சரி நன்மையும் தீமையும் எங்களோடை தானே . . ! ” என்றும் சமாளித்துக் கொண்டார். பூமணியும் காரியமில்லை என்பது போல சிரித்துவைத்தாள்.

“ பண்டித்தலைச்சியானை நான் ஏனக்கா பொய்யைப் புரட்டைச் சொல்ல ? உங்கத்தேப் படிப்புக்கு அங்கைபோய் என்ன வேலையாம் செய்யிறது ? அட வாங்கோ ராசா உப்பிடி உந்தக் கதிரையிலை குந்துங்கோ ! உந்தச் செல்லக் கையாலை தட்டுப்புட்டெண்டு ரைப்படியுங்கோ ! எண்டே வெள்ளைக்காறன் வேலையைத் தூக்கித்தரப்போறான் ? அங்கைபோய் அண்டா, சட்டி கழுவுறதைவிட உங்கை அடியார் மடத்திலை அன்னதானத்துக்குப் போறது மேலக்கா ! ” என்றபடியே பீடியை சுவரில் குத்தி அணைத்தார்.

“ நீங்கள் நாலெழுத்துப் படிச்ச மணியன் ! ஏதோ உள்ளதை ஒழிக்காமல் கதைக்கிறியள். உவ்வளவு காசைப் பணத்தைக் கட்டிப்போட்டு, வெறுமனே குழாய்க் களிசானைப் போட்டுக்கொண்டு கூத்தாடி என்ன புண்ணியங்கிடக்கு வாத்தியார் ? ” உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கதிரையோடு கெளித்துப் பின்புறமாக விழப்போன பூமணியை வாத்தியார் எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டார்.

“ கவனமக்கா ! அடுத்த முறை ஒரு புதுக் கதிரை வாங்கத்தான் வேணும் ! அ . . கர் . . . ர . . த்தூ . ! நல்லசளி

□ ஒரு பூ

எனைய் வேலை வெட்டியைத்தான் விடணை அதைவிட அங்கை எங்கடை குமரியள் படுறபாடு .. ஐயோ தாயாரே நாடா இருக்கவேணும் அவளுகளை ... ஐ .. ! " இளம் பெண்கள் மீது இயல்பாகவே அவருக்குள்ள காழ்ப்புணர்ச்சியால் எழுந்தவர் கோபத்தோடு, ஒற்றைக் காலால் நாய்போல நிலத்தைச் சரசர வென வறுகியெறிந்தார்.

அவர்களிருவருக்கும் முன்னால் காதைக் கழற்றி வைத்துவிட்டுப் போனவள் போல அடுப்படிக்கதவைத் தள்ளிக் கொண்டே சந்தர்ப்பம் பார்த்து வெளியே வந்தாள் சோதி ! கையிலிருந்த பிழிந்த தேங்காய்ப்பூவை ஊர்க்கோழிகளுக்கு முன்னால் சுழற்றி எறிந்தாள். பூமணியைப் பார்த்து, வேகமாகக் கதைக்கத் தொடங்கினாள்.

" அக்கா உந்தக் கந்தறு கோளங்களை நீங்களும் ஏனாம் கேக்கிறியள் ? கனவிலையும் காகத்துக்கு என்னவோ தான் நினைவாம் ! உந்த மணியனட்டை என்ன கோதாரியை விசாரிச்சாலும் கடைசியிலை உங்கைதான் வந்து நிக்கும். எண்டைக்கு நான் தொய்வுகாறியாப் போனனோ அண்டையிலையிருந்தே இந்த மணியுந்தான். கரவுபிடிச்ச மணியன். எனைய் எதுக்கும் நாலு விசயந் தெரிஞ்சாக்களை விசாரித்துப் பாரணை .. ! "

" நீ உள்ளைபோடி ஈளைச்சி .. ! அக்கா அந்தக் காலத்திலை எத்தினை குமரியள் எனக்குப் பின்னாலை

துள்ளிக் கொண்டு திரிஞ்சாளுகள் . எல்லாத்தையும் விட்டுப்போட்டு உவளைக் கட்டினன் எனக்கு உதுவும் வேணும், உதுக்கு மேலையும் வேணும் ! ” வந்த காரியத்தை விட்டுவிட்டு தேவையில்லாத சோலியில் மாட்டுப்பட்டு விட்டதாக நினைத்தாள் பூமணி. ஆனால் சோதியும் கதையை விட்டபாடில்லை.

“ எணைய் இவருக்கு இப்பவும் தானொரு மன்மதக் குஞ்செண்ட நினைப்புத்தான். உன்ரை பிள்ளை வெளிநாடு போகக் கூடாதெண்டால் உவர் ஏனாம் வெளிநாடு போனவரெண்டு கேளணை ? விடிஞ்சா நாலுதரம் பாறாத்தைக் கிழவி வட்டிக்காசுக்கு வந்து நிக்கிறாள். இதெல்லாம் ஆருக்கு விளங்கப்போகுது ? கனக்க ஏன் வெளிநாடு போனவங்களிலையும் எத்தினையோபேர் குடும்பங்களை ஒழுங்காத்தானே கவனிக்கிறாங்கள். சனம் இரவது முப்பது லெச்சமெண்டு சீதனத்தை யோசிக்காமல் எடுத்து வீசுது . . உதெல்லாம் ஆர் உழைச்ச காசாம் ? எங்களுக்கு ஆதரவா அங்கேயும் எத்தினையோபேர் இரவுபகலா பாடுபடுறாங்கள்தானே ? ஏன் அவங்களெல்லாம் மனியரில்லையே ? கெட்டுத் துலையவேணுமெண்டால் உள்நாடென்ன வெளி நாடென்ன ? ” என்றபடி சோதி கேவிக்வேவி அழுதாள்.

“ எடி கோதாரியிலை போவாளே நீ முதலிலை உள்ளைபோடி ! எடி போடியெண்டால் . . ! ” வாத்தியார்

□ ஒரு பூ

பாய்ந்து அருகிலிருந்த தண்ணீர் வாளிக்கு ஓங்கி ஒரு உதை கொடுத்தார். வாளி அடிதலையாய் சூழ்ந்து, எகிறிப் போய் வாழைப் பாத்திக்குள் விழுந்தது. அத்தோடு உள்ளே போன சோதி விறகு கொள்ளிகளைப் பிரித்து வைத்து, அடுப்பை மாங்கு மாங்கென்று ஊதித்தள்ளினார்.

“ போவிட்டாளே ? என்ன செய்ய கோவக்காறிதான் ! ” எனச் சமாதானம் செய்துவிட்டு, மீண்டும் தொடங்கினார். “ அக்கா . . எனக்கென்ன வியரே ? பிள்ளைகுட்டி வெளி நாடெண்டு போய் கெட்டுச் சீரழியக் கூடாதெண்டுதானே நான் உந்தக் கத்து கத்தித்திரியிறன் . . இணர்டைக்கு என்னைப் பாருங்கோ எந்த வெளிநாடு போனாலும் ராச மரியாதைதான் ! வேண்டாமெண்டு விட்டெறிஞ்சனான்தானே ? ” ஒற்றை விழியை மறுபடியும் குசினிப் பக்கமாக வீசியெறிந்தார். தான் விமான நிலையத்தில் வைத்தே திருப்பியனுப்பப்பட்ட கதையையும் பாவி சோதி போட்டுடைத்து விடுவாளோ ? என்ற அச்சம் அந்தப் பார்வை வீச்சில் தெறித்தது.

“ எல்லாத்துக்கும் முதல் பேப்பரூகள் படிக்கவேணும்! சமாதானம் வரப்போகுதெண்டு நம்பிக்கையான இடங்களிலை இருந்து கேள்விப் பட்டனான். காலையிலைதான் மாநிலச் செய்தியளும் கேட்டனான். பிரச்சனையள் முடியப்போகுது ! இனி வெளிநாடெண்டு போய் என்ன கிடக்கு ? ” பூமணியின் விருப்பத்தை உள்ளூர அறிந்து, அதற்கேற்றவாறு பூச்சுத்தி அனுப்பினார். அன்று அவருக்கு அரிவரிக்குத் தேவாரம்

சொல்லிக் கொடுத்த களைப்பு.

கண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு, காட்டிற்குள் புகுந்த உணர்வுகளுடன் பூட்டுச் செம்பையும் வாங்க மறந்துபோய் வீடுவந்து சேர்ந்தாள் பூமணி. எல்லா இடங்களிலும் விசாரித்து, கடைசியாக ஓலையும் பார்ப்பித்து, என்ன வந்தாலும் ஈஸ்வரனை வெளிநாடு அனுப்புவதில்லை என்று பூமணியும் சற்குணத்தாரும் இறுதி முடிவெடுத்தனர்.

கொள்ளி வைக்கவும், பிதிர் காரியம் செய்யவும் பெற்ற பிள்ளையை வெளிநாடனுப்பிவிட்டு, அநாதை வெளியில் சஞ்சரிக்க அவர்களிருவரும் ஆத்மார்த்தமாகவே விரும்பவில்லை. மணப் போராட்டங்களை மறந்துபோக உடுப்பிட்டித் தச்சன் ஆலாத்தியிடம் தேக்கந்தடியில் தொட்டில் செய்யக் கொடுத்து, அந்த நினைவுகளின் மீது ஆவுரஞ்சிக் கொண்டே சமாதானமடைந்தார் சற்குணத்தார்.

கடைச்சல் வேலைப்பாட்டில் அப்படியொரு தொட்டில் அந்த ஊரிலேயே இல்லையென நாலுபேர் போற்றாமளவிற்கு தொட்டில் அமைய வேண்டுமெனச் சபதம் செய்தது போல ஓடித்திரிந்தார். பூமணியும் கரணவாய்க்கு வந்து மருமகளையும், பேரக்குழந்தையையும் நேரடியாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். பிள்ளை பிறந்த இருபதாம் நாள் கொள்ளிவைக்கவும், தண்ணீர்க்குடம் உடைக்கவும் முடியாத நாளாகப் பொழுது புலர்ந்து வைத்தது.

15

“ கீக் .. கீக் ... கீகீ ... கீ .. ! ” எனத் தலையில் ஓங்கி அறைந்தாற் போல கடலைக் குருவியொன்று தனது நீலச் சிறகுகளைப் படபடவென அடித்துப் பறந்தது. அதன் பறப்பில் ஊரைவிட்டு ஓடிப்போகும் வேகம். சோவென்று நேறையீன் கூட்டம் கிளம்பியது போல எழுந்த காகங்கள் தூக்க கலக்கத்தில் தலைகால் தெரியாது பறந்தன.

“ தூத்தூத்தூ ... எட்டுக்கட்டையிலு மூதேவி .. ! ” பூமணி வெளியில் வந்து, கடலைக் குருவியைப் பார்த்து துப்பிச் சகுனம் கழித்துவிட்டு, கயிற்றில் தொங்கிய திருநீற்றுக் கொட்டைத் துழாவியிருக்கமாட்டாள், ” தூம் . .. ம் .. ” மென நிலமதிர இறக்கமான ஒரு சத்தம்.

“ விடிஞ்சுது .. ! இனிக் கறுமம் விளைஞ்சுது ! ” என்றபடி ஓடிப்போய் வெளிக்கதவைப் பூட்டிவிட்டு வந்தாள். ஈஸ்வரன், மனைவி, பிள்ளை உட்படக் குடும்பமே அந்த வைகறை அதிர்வில் திடுக்கிட்டு விழித்தனர். எல்லா விழிகளும் இரத்தமாய்ச் சிவந்து கிடந்தன. வயிறு கலங்கிய சற்குணத்தார் வாளியைத் தூக்கிக் கொண்டு கோடிப் பக்கமாக ஓடினார்.

“ டேய் வாறாங்களடா ... ஓடுங்கோ .. ! ஓடுங்கோ ! ஏய் ! உன்னைத்தான் றோட்டைக் கடக்க முந்தி ரெண்டு

பக்கமும் பார் ! " என்று கத்தியவாறே உலகம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது மாணிக்கன் முன்னால் ஓடினான். தொடர்ந்து, " தட புட ! தடபுட ! " வென்று குச்சொழுங்கைகளால் சனங்கள் கூட்டமாக ஓடுவது கேட்டது. கணப் பொழுதுதான் கரணவாய்க் கிராமமே கதி கலங்கிவிட்டது.

" நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம் ! " ஈஸ்வரனை வழமையோல பரணிற்ருள் பதுங்கச் சொல்லிவிட்டு, பூமணி தேவாரத்தைத் தொடங்கினாள். நேரமாக, நேரமாக வாத வருத்தமில்லாமல் குண்டுகள் எங்கும் சராமரித்துக் கொண்டிருந்தன. வாயிலில் கட்டியிருந்த குட்டித்தாய்ச்சி ஆடு கட்டறுத்துக் கொண்டு ஓடி, நேரே குசினிக்குள் பதுங்கியது. அதன் தேகமெல்லாம் வெடவெடத்து உதறியது.

முதற் சுற்றாக வெடிச்சத்தம் கேட்ட திக்குகளை அப்பதானித்தால் விரித்து வைத்த குடைபோல அரைவட்ட வடிவில் ஒரு ஒழுங்கான ஒலித் தொடர்பு தெரிந்தது. ஒரு சுற்று வெடியோசைக்குப் பின் சிறுபொழுது மயான அமைதி நிலவும். திட்டமிட்ட கால இடைவெளிக்குப் பின்னர் மறுபடியும் அதே ஒழுங்கில் துப்பாக்கிக் குழாய்கள் முழங்கும். மீண்டும் அதே அமைதி. இப்பொழுது அதேபோல எதிர்ப் பக்கத்திலிருந்து துப்பாக்கிகள் வெடிக்கத் தொடங்கின.

□ ஒரு பு

ஒருபக்கமாக ஓடிய சனங்கள் அலப்பாரித்து, விஷயம் புரியாது அதற்கு எதிர்ப்பக்கமாகத் திரும்பி ஓடினார்கள். அவர்களை ஏமாற்றிப் பழிவாங்குவதற்கே குடை வட்டத்தில் மரணவலை விரிக்கப்பட்டிருந்ததை சத்தங்களின் வழியே ஈஸ்வரன் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டான்.

பகல் பதினொரு மணியளவில் சிறகுகள் படபடக்கும் சத்தம். வானத்தில் ஏழெட்டுத் தும்பிகள் சிலாவிச் சிலாவிப் பறந்தன. அவை கக்கிய குண்டுகள் தரையின் வயிற்றைக் கிழித்துக் கோடுகளை வரைந்தன. கூரைகளிலிருந்து ஓடுகள் வெடித்துச் சிலும்பின.

“ டொடம் ..ம் ..! ” என்று பேரிடியின் நாதமாக ஒரு சத்தம். அதிலிருந்து பிரிந்து சடபடவென அகாலமாய் இடிகள் உருளுவது போல பல கிளைக் குண்டுகள் பிரிந்தன. அவைகள் மேலும் பல சிறு சிறு பகுதிகளாக வெடித்து, “ சிலாங் சிலிங்! ” கென சிறுசிறு கத்திகளாய்ப் பறந்து வீடுவாசலெல்லாம் சிதறித் தெறித்தன.

“ அருச்சுனன் நாடே அகலப்போ ..! ” பூமணி வெளியே வந்து வானத்தைப் பார்த்து ஓலமிட்டான்.

“ எணைய்! அது இடிமுழக்கமில்லையணை நேவி ஷெல் அடிக்கிறான். எல்லாரும் ஓடிவாருங்கோ! பங்கருக்குப் போவம்.” ஈஸ்வரன் குழந்தையையும் தூக்கிக் கொண்டு

வெட்டி வைத்திருந்த புத்தம்புதுப் பங்கருக்குள் முதன் முதலாக இறங்கினான். பின்னால் ஓடிவந்த சற்குணத்தார் அவசர அவசரமாய்ப் பங்கருக்குள் குதித்து, தென்னங் குற்றியை உருட்டி மூடினார்.

பங்கருக்குள் இருந்தபடியே, " உலகம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது மாணிக்கன் கரணவாய்க்கு எப்படி வந்தான் ? இப்பொழுது அவன் எங்கே ஓடிப் போகிறான்?" என்றெல்லாம் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தார். அவன் ஓடிய வேகத்தின்படி பார்த்தால் இதுவரைக்கும் கொடி காமத்தையும் தாண்டிப் போயிருக்க வேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டார்.

" அண்ணை பாராளுமன்றம் ஒரு உலக மேடை ! நீங்கள் பயப்பிடாதையுங்கோ . . . அப்பிடி ஏதாவதொண்டு நடந்தால் அதை உலக நாடுகள் சும்மா பாத்துக் கொண்டிருக்காது. உங்கடை வாக்குச் சீட்டுக்களை ஒழுங்காகப் பயன் படுத்தவேணும் ! " என்று சகல வழிகளிலும் புகையடித்து, ஒவ்வொரு முறையும் சற்குணத்தார் போன்றவர்களை வாக்குச் சாவடிக்கு அழைத்துச் செல்பவன் மாணிக்கன். அதனால்தான் அவனுக்கு, " உலகம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது மாணிக்கன் " என்பது காரணப் பெயராயிற்று.

தேர்தல் கூட்டங்களுக்கு மேடை போடுவது. அரசியல்

□ ஒரு டு

வாதிகள் மேடைகளில் பேசமுடியாத அசின்கங்களை ஊர்முழுக்க வதந்திகளாகத் தூவிவைப்பது. கள்ளத் தொடர்புக் கட்டுக்கதைகளைக் காவிச் செல்வது, அவற்றை ஆட்களுக்கு ஏற்றாற்போல சுவைபட விபரிப்பது, போன்ற மாணிக்கனின் திருப்பணிகளை அந்த மையிருட்டிற்குள்ளும் மறக்க முடியாது தவித்தார் சற்குணத்தார்.

" அவன் மட்டும் இப்ப என்ரை கையிலை அம்பிடவேணும் உலகர் எங்கையடா பாத்துக் கொண்டிருக் கெண்டு கேப்பன் ? கேக்க எங்கையிருக்கு நேரம் காதாவடி யைப் பொத்தி இடக்கையாலை ஒண்டு வைச்செனண்டால் உலகம் எங்கை பாக்குதெண்டு விளங்கும் ஓ..!" என்று பங்கர் சுவரில் ஓங்கிக் குத்தினார். தேர்தல் அரசியலால் ஏமார்ந்து போன ஒரு சமூகத்தின் கோபவெறி அவர் கைகளில் புடைத்து நின்றது. அவரின் எண்ண எலிகள் எங்கெல்லாமோ தத்தித் தத்தி ஓடின.

பூமணியும், சற்குணத்தாரும் போட்டு வைத்திருந்த வாழ்க்கைக் கணக்குகளை யெல்லாம் தாண்டி, பெருத்த படையணிகளோடு வடமராட்சித் தாக்குதல் ஆரம்பமாகி யிருக்கும் செய்தி அந்தப் பங்கருக்குள் வந்து சேரவில்லை. வழமை போல இன்றோ அல்லது நாளையோ ஓய்ந்து விடும். ஒழுங்காக காய்ச்சி மூட்டிச் சாப்பிட வேண்டுமென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். வயிற்றுப் பசி அவரை அப்படிச் சிந்திக்கத் தூண்டியது.

வானத்தில் பறந்த விமானங்கள் துண்டுப் பிரசுரங்களை மழை போல அள்ளி வீசின. அவற்றில் பொது மக்களெல்லாம் வீடுகளை விட்டு ஆலயங்களில் தஞ்சம் புகும்படி கேட்கப் பட்டிருந்தது. பெருந் தொகையானோர் ஓடிப்போய் ஆலயங்களில் அடைக்கலம் புகுந்தனர். அதன் பின் ஆலயங்களின் மீதும் குண்டுகள் விழுந்தன. அல்வாய் முத்துமாரியம்மன் ஆலயத்தின் மீது குறிவைத்து வீசப்பட்ட இரண்டு ஷெல்கள் ஒரே நேரத்தில் அறுபது பேரின் உயிர்களைக் குடித்தது. அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு மக்கள் கோயில்களிலிருந்தும் சிதறி மனம்போனபடி ஓடினர்.

கைதுசெய்யப்பட்ட இளைஞர்களின் வரிசை பல மைல்களுக்கு நீண்டிருந்தது. அவர்களைக் கப்பல்களில் அடைத்து பூசா முகாமிற்குக் கொண்டு சென்றனர். மூன்று நாட்களாகியும் தாக்குதல் ஓய்ந்தபாடில்லை. ஒற்றையாட்சிப் புத்தகத்தின் உத்தரவுகளை ஏற்று விமானங்கள் எங்கெங்கோ பறந்து பறந்து குண்டுகளைக் காவிவந்து கொட்டின. மறுபடியும், மறுபடியும் ஓடின வந்தன. வெளியில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் காரியங்களை அறிய முடியாத ஈஸ்வரன் பிள்ளையைக் கையில் ஏந்தியபடியே பங்கருக்குள் மறைந்திருந்தான்.

பசியும் களையும் ஒருபுறமிருக்க மத்தியான வெயில் வேறு சிட்டவந்து காய்ச்சியது. வியர்த்துக் கசிந்ததால் விபரம் புரியாத குழந்தை வீரிட்டு அழுதது. அந்த நேரம் பார்த்து

□ ஒரு பூ

தெருவில் சில இரும்புப் பூட்சுகளின் அராத்தல் ஒலிகள் கேட்டன. அவர்களுக்கும் குழந்தை அழும் சத்தம் கேட்டிருக்க வேண்டும். சுவர் ஏறிக்குதித்து வீட்டிற்குள் பாய்ந்தார்கள். பங்கரில் மறைந்திருந்த அனைவரையும் இழுத்தெடுத்தார்கள். ஈஸ்வரன் கைது செய்யப்பட்டான்.

கொலைவெறி தாண்டவமாடும் முகங்கள். வேட்டை நாய்த்தலைகள். குழந்தையை ஏந்திநின்ற ஈஸ்வரனின் தேசிய அடையாள அட்டையைக் காட்டி, அவனுக்கு அந்த நாட்டில் உயிர்வாழ இருக்கும் உரிமைக்காக இரு கைகளையும் ஏந்தி மன்றாடினாள் பூமணி.

அவர்களில் நாக்கைத் தொங்கப்போட்ட ஒருவன் மட்டும் மிகவும் இரக்கம் போலக் காட்டிக் கொண்டான். வாயை மூடி மூக்கால் சிரித்தான். பூமணியின் தோளைத் தடவி, தாங்களும் தாய் பெத்த பிள்ளைகள் தானென்று கொச்சைத் தமிழில் கூறினான். அக்கணம் பூமணிக்கு மனதில் ஒரு நம்பிக்கை.

அவன் இளநீர் குடிக்கத் தனக்கிருந்த விருப்பத்தைக் கூறி, பக்குவமாக ஈஸ்வரனை நாலைந்து தென்னைகளில் ஏற்றினான். ஒவ்வொரு தென்னைகளிலும் வட்டுக் கொள்ள அவன் பெரும் பாடுபட்டான். சற்று வழக்கிவிட்டால் மார்பு கிழிந்து விடுமென்று அஞ்சினான். பழுத்தல் ஓலைகள் ஓடிந்து விழுந்தன. முறுக்கி முறுக்கி இளநீர்களை

உடையாது சுழற்றி வீசினான். கொடுவான் கத்தியை ஏந்திய சற்குணத்தார் சட்டுச் சட்டென்று குரும்பைகளைச் சீவி அவற்றின் கண்ணில் ஒவ்வொரு கொத்துப் போட்டுக் கிளப்பிக் கொடுத்தார். அனைவரும் குந்தியிருந்து, "ஹொந்தட்ட தெமிலி . . . ஹொந்தட்ட தெமிலி ! " யெனக் குடித்து மகிழ்ந்தனர்.

" அம்மே பயவெண்ட எப்பா . . ! " என்று அவனே மறுபடியும் வந்து பூமணியின் தலையைத் தடவினான். ஈஸ்வரனை விசாரித்துவிட்டு உடனே விட்டுவிடுவதாக அவளுக்குத் தெம்பூட்டினான். நாங்கள் மக்களைக் காப்பாற்ற உண்மையாகப் பாடுபடும் தேசபுத்திரர்களென பாசக்கரம் நீட்டினான். கடைசியில் ஈஸ்வரனின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு நனது தொங்கும் நாக்கை நீட்டிச் சிரித்தான். ஈஸ்வரனும் பதிலுக்காக கஷ்டப்பட்டு ஒரு அசட்டுச் சிரிப்பை உதிர்த்துக் கொண்டதும், அவன் திடீரென இடக்கையை அலட்சியமாக வீசி மற்றவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு மின்னலாக வெளியேறினான்.

அவன் திரும்பி வாசலால் இறங்கியபோது கழுத்தை திருமுட்டாகப் பார்த்தாள் பூமணி. இரண்டு மூன்று தங்கத் தாலிக்கொடிகள் அந்தத் தேசபுத்திரனின் கழுத்தில் முறுகிக் கிடப்பது தெரிந்தது.

" ஐயோ நான் ஏமார்ந்து போனேனா ? இந்தப்

□ ஒரு பூ

பிள்ளைக்கு அருட்டக் குற்றமிருக்கு ... ஒருவேளை .. ?
பூமணி பலதையும் பத்தையும் நினைத்து அலமந்தாள்.
போராட்டம் நிறைந்த அந்தச் சொற்ப நேரத்திற்குள் இரண்டு,
மூன்று வெடிச் சத்தங்கள் மிக அண்மையில் சன்னமாகக்
கேட்டன.

“ கடவுளே .. ! என்றை பிள்ளைக்கு ஏதும் .. ?
இருக்காது .. இருக்காது .. ! மனதை மனதால் தடவினாள்.
சற்குணத்தாரின் கலவரக் கண்களைப் பார்க்க மனமின்றிப்
பார்த்தாள். அவரோ மெல்ல விழிகளைக் கீழே தாழ்த்தினார்.

போன ஈஸ்வரன் திரும்பவில்லை .. ! மனம் “டொம் !
டொம் ! ” மென்று விட்டுவிட்டுச் சாப்பறை கொட்டியது.
அடிக்கடி வயிற்றைக் கலக்கியது. தேகமெல்லாம்
தீப்பிழம்பாய் எரிந்தது. நாவரண்டுபோய் வாய் கிட்டியது.
அலகுகள் பூட்டுப் போட்டுக் கொண்டன. “ சட்டத்திற்கு
மாறாக ஒரு கொலையை மனிதர்களே செய்ய
முடியாதபோது; ஒரு நாட்டின் இராணுவம் அப்படிச்
செய்யுமா? பயமே வேண்டாம் ” என ஒரு மனித உரிமைப்
புத்தகம் எங்கிருந்தோ ஓடிவந்து தனது மடல்களால் தடவி
இளங்காற்றை வீசியது.

ஆனால் மறுநாள் காலை ஈஸ்வரனைச் சடலமாகக்
கண்டபோது அவளுடைய மூளையின் திசுக்கள் யாவுமே
அந்தப் பிரளயத்தை நம்பமுடியாமல் அழிந்தே போயின.

அவளால் அதை நம்ப முடியவில்லை. எல்லாருமே அழுதார்கள். நிலத்தில் விழுந்து புரண்டார்கள். ஈஸ்வரனின் மார்பிலிருந்த சூட்டுக் காயங்களைச் சிலர் எண்ணி வேதனைப்பட்டார்கள்.

தொங்கிய நாக்கன் இளநீர் குடித்த நன்றிக்காக ஈஸ்வரனின் தலையைத் துண்டு போட்டிருந்தான். சற்குணத்தார் குளறிக்குளறி அந்தத் தலையை ஒட்டிய சோகத்தைப் பார்க்க முடியாது கண்கள் நீரில் தாழ்ந்து போயின.

ஆனால் அன்றுமட்டும் பூமணி அழவில்லை. "ஈஸ்வரனுக்கும் மரணமுண்டா? என்னுடைய பிள்ளையை ஏன் யாரோ கொல்லவேண்டும்? இது காட்டிற்குள் இருக்கும் மிருக நீதியல்லவா? இதெல்லாம் எப்படி? நாகத்தின் அருளால் பிறந்த ஈஸ்வரன் ஒருவேளை அதன் நல்ல குணத்தைக் களங்கப்படுத்தி விட்டானா? என்றெல்லாம் நம்பமுடியாத அதிர்வுகளால் மலைத்து, மலைத்து இறுகிப் போனது அவள் மனது. நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம்! என யார் பாடியது?" மனித குலத்தின் மிருக வரலாற்றைத் தேடி அவள் மூளை மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்து போனது.

தொடர்ந்தும் ஊரடங்குச் சட்டங்கள். காட்டுத் தர்பாருக்கு முண்டு கொடுக்க அவசர கால நீடிப்புகளும்

□ ஒரு பூ

அறிவிக்கப்பட்டன. ஈஸ்வரனின் சடலத்தைக் கூட மயானம் கொண்டு செல்ல அனுமதி கிடைக்கவில்லை. வீட்டின் பின்புறம் கிடங்குவெட்டி அங்கேயே அடக்கம் செய்தார்கள். மண்ணள்ளிப் போடும் போது மண்ணோடு மண்ணாக ஒரு சிறுகல் சீலையால் மூடப்பட்டிருந்த ஈஸ்வரனின் தலையில், "டொக்!" கென்று விழுந்தது. அதைப் பார்த்ததும் பூமணி மட்டும் கடகட வெனச் சிரித்தாள்.

16

ஒப்பாரிவைக்கவும் அனுமதியில்லாத பொழுதுகள் ! இராணுவ வெறியாட்டு தோய்வில்லாது நீண்டிருந்தது. கவலையிலும், களைப்பிலும் ஈஸ்வரனின் புதைகுழியைக் கூட ஆழமாகத் தோண்ட முடியவில்லை. பிரேதம் பொருமி வெடிக்க, நாற்றம் குழியிலிருந்து கிளைபரப்பி நாய்களுக்கும், நரிகளுக்கும் தூதுபோனது. ஆனால் அவைகளுக்கும் கூட இவையெல்லாம் துப்புப்பெறாத விஷயமாய்ப் போயிருந்தது. தெரு வெங்கும் வெடித்தொழுகும் அநாதைச் சடலங்களைத் தங்கள் பசித்த வயிறுகளிலும், பூமியின் வயிற்றுக்குள்ளும் வேகமாக அள்ளிப் போட்ட வண்ணமிருந்தன. முகம் கொடுக்க முடியாத அந்த நாற்றங்கள் அடங்கிப் போகவே பல நாட்களானது.

மறுபடியும் சனங்கள் ஏதோ தலைபோன பரபரப்பில் ஓடித்திரிவதாக பூமணிக்குத் தென்பட்டது. காட்டுப் பூ பூத்தது போல ஆங்காங்கு வெள்ளைக்காரர் புகைப்படக் கருவிகளுடன் படையெடுத்தார்கள். ஏதோ கூரையைப் பிரித்துக் கொண்டு கொட்டப் போவதாக நினைத்து, உயிர் தப்பிய சிலர் கோவணங்களை இழுக்காத குறையாக அவர்களைச் சுற்றி ஓடினார்கள்.

நரபலியால் சோர்ந்து போயிருந்தவர்களுக்கு மாநிலச் செய்திகள் மூன்று வேளையும் ஒழுங்காக வேப்பிலையடித்து உசுப்பிவிடத் தவறவில்லை. இதற்குள், "இலங்காபுவத்" செய்திகள் வேறு ! இறுகிப் போன பூமணிக்கு இந்தச் செப்படி வித்தைகளெல்லாம் எருமை மாட்டின்மேல் பெய்த மழையாகப் போய்விட்டன. ஈஸ்வரனின் நினைவுகளே அவளை இடைவிடாது ஆறலைத்தன.

அந்த நாக்குத் தொங்கிய முகம் அடிக்கடி நினைவுக்கு வரும். பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே கவலை நோய் அவளையும், சற்குணத்தாரையும் ஊனை உவிந்து உயிருள்ள இரண்டு கருவாடுகளாக்கி விட்டது.

அவர்களுக்கு ஆறுதல் நிவாரணியாக இரண்டு கிலோ சுத்தமான மைசூர்ப் பருப்பு, ஐந்து கிலோ நாட்டரிசி, ஒரு கிலோ பழப்புளி, இரண்டு பெரகும் பால்ரின் என்பன கிடைத்தன.

□ ஒரு பு

" ம...கனகாலத்துக்குப் பிறகு கல்லில்லா அரிசியைக் காணுறன் . . . ஏதோ அந்தச் சீமானுக ளெண்டபடியால் உதைத் தன்னும் படியளக்கிறாங்கள் . . ! " என்றபடியே உலையேற்ற எண்ணிய நாகபிள்ளை பொறுக்கிவந்த மாஞ்சுள்ளிகளை முறித்து அடுப்பில் திணித்து, நெருப்பு மூட்டியிருக்க மாட்டாள்; அதற்குள் விரைந்து வந்த பூமணி அந்த அரிசி , பருப்புடனான நிவாரணப் பொருட்களைப் பெட்டியோடு தூக்கிச் சென்று தெருவில் நின்ற வாகனத்தின்மீது சமூற்றி வீசினாள்.

அவள் மௌனமான பார்வைக்குள் கனதியான பொருளொன்று சுடர்த்தது. வலக்கரத்தால் ஆயுதங்களும், இடக்கரத்தால் அகதிகள் உதவியுமாக இருதோற்றம் வழங்கும் அந்தச் சர்வதேச உதவிக் கான வாகனம் அரிசியாலும், மாவாலும் குளித்து நின்றது. ஈஸ்வரனின் உயிரைக் குடித்த தோட்டாவின் வெற்று மூடியை மடியிலிருந்து தூக்கிக் காட்டிச் சிரித்தாள். அரிசிப் படிகளாலும், மாவு நிறுக்கும் தராசுகளாலும் மானுடத்தை நிறுக்க முடியாத நிலையில் அந்த வாகனத்தின் சக்கரம் மெல்ல உருண்டது.

ஈஸ்வரன் இல்லாத ஊரோடும், உலகத்தோடும் அவளால் உறவுகொள்ள முடியவில்லை. ஈஸ்வரனின் புதை குழியில் ஒரு செவ்வரத்தை மரம் நட்டு, அதற்கு அடிக்கடி நீரூற்றுவதிலேயே பொழுதுகளைக் கழித்தாள். சொற்ப

நாட்களில் செவ்வரத்தை மூச்சுப்பிடித்து வளர்ந்து நின்றது. சின்னஞ்சிறிதாக அதில் தோன்றிய மொட்டு மெல்ல அவிழ்ந்தது. பசிய இலைகளில் அது சேவலின் தலைப்பு போல செக்கச்செவேலென்று ஒளிகாட்டியது.

ஒருநாள் அந்தப் பூவின் மேல் ஈஸ்வரன் அழகாக சம்மாணமிட்டு அமர்ந்திருப்பதாகத் தெரிந்தது. காற்று வந்து அவனை ஊஞ்சலாட்டியது. இயற்கைக்குள்தான் எத்தனை இன்பம்? பூமணி தன்னை மறந்து, அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கண்களில் நீர்க்கட்டிகள் நொருங்கிய கண்ணாடித் துகள்களாக நிறைந்திருந்தன.

“ அம்மா நீ ஏன் அழுகிறாய் ? ”

“ என்ரை ஐயாச்சி . . . ! உன்னாலை சிரிக்கவும் முடியுதே? நீ போன நாளிலையிருந்து, அம்மா அழுதபடிதானையா இருக்கிறன் . . ! ”

“ இல்லையம்மா நீ பொய் சொல்லுறாய் . . நல்லா யோசிச்சுப்பார் . . . நீ எப்ப முதல் முதலாக அழுதனீ? சொல்லு பாப்பம் . . . ”

“ எல்லாரும் அழுது கொண்டு தானே பிறக்கிறம் ! ஏன் நீயும் அழுதுகொண்டுதானே பிறந்தனீ ? ” பூமணி ஈஸ்வரன் பிறந்த பொழுதை நினைத்துக் கொண்டாள்.

□ ஒரு பு

“ நான் அழாமலே பிறந்திருந்தால் நீங்களெல்லாம் என்ன செய்திருப்பீயள் ?”

“ நாங்களெல்லாம் உனக்காக அழுதிருக்க வேண்டியதுதான். பிறந்த பிள்ளை அழாவிட்டால் அது செத்துப் பிறந்திருக்கெண்டுதானே அர்த்தம் ? ”

“ அப்பிடித்தானம்மா அழுதபடி பிறக்கிறதிலையும் ஒரு அர்த்தம் இருக்கு. இந்தப் பூமியிலை ஒருதரும் விருப்பத்தோடே பிறக்கிறதில்லை . . ! நான் செத்ததுக்கு மட்டும்தான் நீ அழுகிறாயெண்டால் அது பிழை ! அழுகை பிறப்போடேயே வந்தது. முதல் நீ உன்ரை அழுகையை நிறுத்தப்பார். ”

“ மகன் இவ்வளவு இழப்புகளுக்கும் பிறகு என்னாலை எப்பிடிச் சிரிக்க முடியும் ?”

“ இல்லையம்மா இப்பவே சிரி ! உன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் இந்தத் துன்பங்களையெல்லாம் தூக்கிவீச ! இல்லையென்றால் மனிதர்கள் உருவாக்கி வைத்திருக்கும் இந்த வாழ்க்கை முறை உனக்குச் சாகும்வரை அழுகையைத்தான் தரும் ! ”

“ என்னைப் போல ஒரு பாவி சிரித்தால் ஊருலகம் என்னைப் பைத்தியக்காரி யெண்டுதான் கேலி செய்யும். . ! ”

“ அம்மா படைப்பின் உண்மைகளைக் கண்டு கொண்டால் உலகுக்கு நீயும் பைத்தியம்தான் ! நல்லாச் சிரி அப்பவும் உன் கண்களிலை நீர்தான் வரும் . . ! ” என்று சிரித்துக் கொண்டே, ஈஸ்வரன் முள்முருக்கிலிருந்த புலுணிக் குருவியின் முதுகிலேறிப் பறந்து போய்விட்டான்.

செவ்வரத்தை மரத்தினருகில் நின்று பூமணி விழுந்து, விழுந்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். கைகளைக் காற்றில் வீசி வீசி ஊஞ்சலாடினாள். அவளைப் பிடித்து இழுத்து வருவதற்குள் சற்குணத்தார் பாடு போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது. ஈஸ்வரனின் புதை குழிக்கருகில் இருப்பதனால்தான் இத்தகைய மாறாட்டக் குணமென எண்ணி அவளை அன்று மாலையே தொண்டை மானாற்றுக்குக் கூட்டி வந்துவிட்டார்.

17

சற்குணத்தார் வீடுவந்து சேர்ந்த இரவு வானம் வெடித்துப் பிளந்தது. சூரியனும், சந்திரனும் மோதிச் சிதறிப்போயினவா ? என்று ஏங்குமளவிற்கு அணுப் பேரொலி கேட்டது. கோடி அணு குண்டுகளைக் கூட்டிவைத்து வெடித்துவிட்ட சத்தம். காற்று எல்லோரையுமே ஒரு தூக்கு தூக்கி இருத்தியது உலகமே அழிந்து விட்ட தென்ற

□ ஒரு பு

அதிர்ச்சியில் அனைவரும் கண்களை மூடிக்கொண்டனர்.

உலகம் நின்றுபோன அந்த ஊசிமுனை நேரத்திற்குள் ஒரு சகாப்தமே எழுதி முடிக்கப்பட்டு விட்டது. மில்லர் என்ற வீரன் தன் தேகத்தை அணுவினும் சிறிது சிறிதாகப் பிளந்து, ஊர் மேயவந்த இராணுவத்தை அழித்தொழித்த செய்தி காலையில் கிடைத்த தந்தியாக எல்லோர் காதுகளையும் இடித்தது. அந்தக் காரியத்தை எண்ணங்களின் வேகத்தாலோ... மொழிகளாலோ உருவகப்படுத்த முடியாது போனது.

அதற்குப் பிறகு நாளுக்கு நாள் அரசியல் வரலாறு நம்பமுடியாத பக்கங்களை வினாடிக்கு, வினாடி புதிய புதிய எழுத்துக்களால் எழுதியபடியே நகர்ந்தது. கோபுரத் தலைகளோடு புதிய இராணுவப் படைகள் சாரிசாரியாக வந்து குவிந்தனர். அவர்கள் கடல் கடந்து வந்திருந்தனர். அந்த அக்கரைப் பச்சைகளை நேரில் பார்த்த பலர் கூத்தாடினார்கள்.

“ எந்தை ராசாக்களே . . ! எல்லாம் முடிஞ்சுபிறகே வாறியன் ? எப்பன் முந்தி வந்திருந்தியளெண்டால் எந்தை குடும்பமும் வாழ்ந்திருக்குமே ? ” என்று சற்குணத்தார் அவர்களைப் பார்த்து ஒப்பாரி வைத்து அழுதார். வீட்டிலிருந்த வானொலிப் பெட்டியை ஓடிப்போய் முறுக்கிப் பார்த்தார், “ பாரத மாதாவின கீழுள்ள மாங்கனியே இலங்கைத் தீவாம் இந்து சமுத்திரத்தின் அழகே அழகு ! ” என

ஆகாஷ்வாணி கவியரங்கு வைத்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

“ ஈஸ்வரன் எங்கே .. ? ” என ஆகாஷ்வாணியையே திருப்பிக் கேட்டார் . அது என்னவோ பேசியது. ஒரு விளம்பரம் ஓடிவந்து ஏதோ ஒரு காப்பியை எடுத்து நீட்டியது. சினத்துடன் வானொலிப் பெட்டியைத் தூக்கியெறிந்தார். அதற்குப்பின் சற்குணத்தாரும் எங்குமே போகாது அடங்கிய மனிதராகிவிட்டார். எழுதப்பட்ட சட்டங்களோடு போராடிக் காப்பாற்றிய ஈஸ்வரனை எழுதப்படாத சட்டங்களிடம் பலிகொடுத்துவிட்ட ஏம்பலிப்பு அவரிடம் மெல்லக் குடிகொண்டது.

இப்படியே போனதும் சொற்ப நாட்கள்தான். திடீரென ஒருநாள் அமைதிப் புறாவின் இறக்கைகளிலும் இரத்தமும், குடலும் ஓட்டி வழிந்தன. மறுபடியும் ஒரு பெரும் போர் மூண்டது. இந்து சமுத்திரத்தில் மாங்கனிவடிவில் யாரோ கழித்த காலைக்கடனே இலங்கைத் தீவு! என்பது போல காரியங்கள் நடக்கத் தொடங்கின.

முன்பைவிட இப்பொழுதெல்லாம் விமானங்கள் அதிகமாகப் பறந்தன. அவை, “ சடக் சடக் ” கென மீன் கொத்தி போல குத்தென விழுந்து, குண்டுகளை வீசி மறுபடியும் மேலெழும். அவைகளைத் துரத்தி தரையிலிருந்து துப்பாக்கி வேட்டுகள் சீறும். கலிபர்

□ ஒரு பு.

குண்டுகள் தணல்கட்டிகளாக உருமாறிப் பறக்கும்.
காற்றுவெளியின் ஆடை தீப்பற்றி எரியும்.

சனங்கள் நாசரேத்து மாந்தர்களாக அங்கும், இங்கும்
எங்கும் அலைவதாக பூமணி நினைத்தாள். ஈஸ்வரன்
இல்லாத உலகத்தில் இவர்கள் யாருக்காக ஆறலை
படுகிறார்கள் என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொள்வாள்.
“ஓடாதையுங்கோ . . . ஓடாதையுங்கோ . . ! ஈஸ்வரன் இனி
வரமாட்டான் . . . !” என வெளியில் வந்து ஓலமிடுவாள்.
அவளைத் தள்ளிவிட்டு ஊர் மிக வேகமாக ஓடும்.

இரவுநேரம் வந்தால் பூமணி காளிபோல நாக்கை
வெளியே நீட்டுவாள். இரவுச்சுவரை நாக்கால் நக்கி நக்கிப்
பார்ப்பாள். கரிக்கரியாய் இருளை இழுத்து இழுத்து
மண்டுவாள். இருளிலும் அவளுக்குப் பல சுவைகள் தெரியும்.

நடுச்சாமத்தில் ஓடிவந்து தைலாப் பெட்டியைத்
திறப்பாள். தனது கல்யாணக் கூறைப்பட்டை எடுத்துக் கால்
முதல் தலைவரை மூடிக்கொள்வாள். அதன் பின்புதான்
அவளுக்கு உறக்கமேவரும். துன்பங்களைத் தொலைத்த
அந்த நேரத்தில்; கல்யாணக் கூறைப்பட்டுக்கட்டி, ஒரு
வண்டில் மூலைவெடி சுட்டு, ஊரேதிரண்டு வர அவளது
இறுதிப் பயணத்தை ஈஸ்வரன் நடத்திவைப்பது போல
கனவுகள் வரிசை வரிசையாக ஊர்வலம் போகும். காதில்
தேவாரப் பாட்டுக்கள் கேட்கும்.

அவளைப் பொறுத்தவரை ஹெலிகளும், பொம்மார்களும் பறந்தாலும் ஒன்றுதான் அப்படியே நின்று போனாலும் ஒன்றுதான். கடற்படை ஷெல் அடித்தால் அவள் வாணவேடிக்கை பார்க்க கடற்கரைப் பக்கமாக ஓடுவாள். இடையில் ஒருநாள் கிணற்றிற்குள் பாய்ந்தாள். தண்ணீரின் மேல் ஈஸ்வரனுக்கு ஆனா, ஆவன்னா எழுதிக் காட்டினாள்.

“ கோதாரியிலை போன கிழவியாலை எங்களுக்கு எத்தினைபாடு . . | ” என்றபடி சற்குணத்தார் கூலிக்கு ஆள் பிடித்து, கயிற்றால் கட்டி அவளைக் கிணற்றிலிருந்து மேலே தூக்கிவிட்டார்.

அவள் கிணற்றில் இறங்கிய இரவு அரைகுறையாக விடிந்தபோது, பல துப்பாக்கிகள் பூரண சுதந்திரம் பெற்றுக் கர்ஜித்துக் கொண்டிருந்தன. வானத்தின் நீலச் செலையில் துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் வெள்ளிச் சரிகை வேலைசெய்து மகிழ்ந்தன. குண்டுகள் எங்கு வேண்டுமானாலும் பறக்கலாம்! யார்மீது வேண்டுமானாலும் பாயலாம் என்ற விடியல் பொழுது.

“ தக்கித்தக . . திக்கித் திகி திகி | ” யெனச் சுதிசேர்க்க ஆளில்லாத குறையாக ஹெலியொன்று வந்து, வீட்டுக்கு மேலே அலவன் பேயாய் தாண்டவமாடியது. அதன் படபடக்கும் இறக்கைகளின் பேரொலியாலும், கெளித்து வீசும் சுழர்ச்சியாலும் அலப்பாரித்த சற்குணத்தார் மலாரடித்து எழுந்தார். அந்த நேரம் பார்த்து கூரையில் இறங்கிய

□ ஒரு பூ

குண்டினால் ஈஸ்வரனுக்காகக் கட்டிய வீட்டின் ஒருபகுதி கொலகொலத்துக் கொட்டுப்பட்டது. பயக்கெடுதியால் மலமும்சலமும் ஒன்றாக வெளியேறபடுத்த பாயிலேயே அவர் உயிர் நில உலகிலிருந்து சன்னியாசம் வாங்கியது.

ஓர் இறப்பு வந்தாலே உலகைக்கூட்ட ஓலமிடும் ஊர் இப்பொழுது ஓராயிரம் சடலங்கள் விழுகின்ற பூமியில் மெளனமாகக் காலெறிந்து நடந்தது. கேப்பைமாடுகளும், ஊர் ஆடுகளும், "மணிதர்களே எங்கே ஓடுகிறீர்கள்?" எனத் தமது பரிபாஷையில் குரல்வைத்துக் கதறுவது வீட்டுக்குவீடு கேட்கும். ஊர் அவைகளையும் ஓரெட்டில் கடந்து எங்கோ ஓடித்தொலையும்.

அநாதரவாகக் கிடந்த சற்குணத்தாரின் சரித்திரத்தை அமைதியாக அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தாள் பூமணி. உப்புத் தண்ணீர்க் கிணற்றடியான் சாத்திரத்தையும், தனக்கு வாய்த்த மகேந்திரப் பொருத்தமான மணவாளனின் சடலத்தையும் ஒப்பு நோக்கிச் சிரித்தாள். சற்குணத்தாரோ உலகில் ஒரு புழுக்கூட கவலைப்பட அருகிலில்லாத மரணத்தைத் தழுவி, தரையோடு கிடந்தார். ஈக்கள் மட்டும் நாலாபக்கங்களும் சிதறியிருந்த மலத்தின் மீது கால்களை விட்டு ஆழம்பார்க்க ஆர்வத்தோடு வந்திருந்தன.

சற்குணத்தாரை அப்படியே விட்டுவிட்டு, உடன் பிறந்தவளுக்கே ஒற்றைச் சல்லியும் கொடுக்காது

கட்டிமுடித்த அழகிய வீட்டை வெளியே வந்து பார்த்தாள். அவளுக்குள் மெல்லிய சிரிப்புப் படர்ந்தது. ஒப்பீடு செய்யும் அடிமனதுள் பட்டினத்தார் துறவு மெல்ல அடியெடுத்து நடப்பதும் தெரிந்தது.

திடீரென அவள் தலைக்குள், " பளிச் .. பளிச் .. ! " சென ஆயிரக்கணக்கான விளக்குகள் மின்னலடித்தன. படிப்பாலும், அறிவாலும் தேடமுடியாத இரகசியங்களெல்லாம் அனுபவ மழையாகப் பொழிந்தன. பிரளய இடியோசையாக வானம் வெடித்தது. இதுதான் உலகம்; இதுதான் வாழ்க்கையென அவள் கட்டிவைத்திருந்த மண்டபம் இடிந்து விழுந்து அத்திவாரத்தோடு நீரில் மூழ்கியது. ஒன்றுமேயில்லாத வெறும் மனதை அவள் ஒரு நொடிப் பொழுதிற்குள் தேடிக் கண்டுகொண்டாள்.

பால்வீதிவெளி அவளுக்குப் பக்கத்தில் வந்து ஒரு இசைத்தட்டுப்போல சுழன்றது. பேரண்டவெளியெங்கும் முடிவேயில்லாத வெளிச்சம் எறிந்தது. காந்தக் கதிர்கள் உடலைத் தூக்கி ஆட்டுவது போலிருந்தது. தலையில் பித்தம் பிறைகுடி நின்றது. வானத்தில் துள்ளும் ஹெலிகளையும், அவற்றின் செருக்கெறிந்த சத்தங்களையும் வேடிக் கையாகப் பார்த்துச் சிரித்தாள். அவளுக்குப் பைத்தியம், அல்லது சித்தப்பிரமையென முடிவெடுத்த ஊரவர் சற்குணத்தாரின் சடலத்தோடு சேர்த்து, அவளையும் சம்மந்தி வீட்டில் மறுபடியும் கொண்டுவர விரட்டார்கள்.

18

காவோலையில் மூட்டிய நெருப்பு சற்குணத்தார் மீது அடுக்கியிருந்த ஆறந்தர் விறகையும், " பக் ! " கெனச் சுற்றிப் பிடித்தது. சடசடவென எழுந்த தீ நாக்குகள் முதலில் அவரின் தலைமுடியைப் பொசுக்கியெடுத்தன. நெஞ்சாங்கட்டைக்குள் அகப்பட்ட சடலம் நிமிரமுடியாமல் உருகி உருகிக் கீயை வளர்த்தது.

சாம்பல் காடாத்து முடிந்த மறுநாள் காலை ஈஸ்வரனின் புதைகுழிக்குப் போனாள் பூமணி. அப்பொழுதுதான் அவள் ஆசையாய் வளர்த்திருந்த செவ்வரத்தையை ஆடு கடித்துவிட்ட செய்தி தெரிந்தது. தொங்கப் போட்ட நாக்கனின் நினைவுகளால் இதுவரை நாய்களையெல்லாம் வெறுத்திருந்தவள் இப்பொழுது ஆடுகளையும் வெறுக்கத் தொடங்கினாள்.

ஒருநாள் ஆட்டுக் குட்டியொன்றைக் கல்லெறிந்து விரட்டியபடியே திசைதெரியாது ஓடிக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது, " என்னய் பெரியம்மா எங்கையணை ஓடுறாய் ? " என்றபடியே ஓடிவந்து அவள் கையைப் பிடித்து நிறுத்தினாள் இந்திரா. இது யார் இடையில் புது உறவு ? முகம், உடலமைப்பு யாவற்றிலுமே அவளது பரம்பரையே நீக்கமறக் குடிகொண்டிருந்தது.

ஏதோ ஒரு காந்த ஈர்ப்பு அவளை நில் ! என்று நிற்பாட்டிப் பேசவைத்தது. அதுதான் பூமணி நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் நிதானமாகக் கதைத்த ஒரேஒரு பொழுது. இந்திரா உறவறுந்து போன அவளுடைய சகோதரியின் ஒரே மகள் என்று அறிந்தபோது பூமணி உயிருள்ள சிலையானாள். இந்திரா தங்கமாம்பழம் போல அவ்வளவு ஜொலிப்பாய் நின்றாள். பளிச் சென்ற முகமும், கன்னங்கரேலென்ற தலைமயிரும் பார்க்கப் பார்க்க கண்களை இழுத்து நிறுத்தியது. நெடுநேரமாக அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“ கொம்மா சுகமே பிள்ளை ..? ”

“ நல்ல .. சுகம் ... ! ”

“ உனக்கு என்னைத் தெரிஞ்சிருக்கே ...? ”

“ உங்களை எங்களுக்கு எப்பவோ தெரியும் ! ஆனால் உங்களுக்குத்தான் எங்களை வடிவாகத் தெரியாது. ”

“ ஈஸ்வரனைப்பற்றி ... ”

“ எல்லாம் கேள்விப் பட்டனாங்கள் .. ! உடனை வரத்தான் முடியாமல் போச்சுது .. ” என்று கவலையோடு கூறினாள்.

□ ஒரு பூ

“ உங்கடை வீடு . . . ? ”

“ அது விலைப்பட்டுப்போய்க் கனகாலம். வாடை வீட்டுச் சீவியங்களும், வறுமையுந்தான் எங்களுக்கு நல்ல பள்ளிக்கூடங்களாப் போச்சு ! ” ஒன்றுக்கு மூண்டு நாலு வீடுகள் வைச்சிருந்த ஆக்களிலை நிறையப்பேரும் இப்ப அகதி முகாம்களிலைதான். எங்களைப்போலை குந்த நிலமில்லாச் சனங்களும் அங்கைதான் . . ! ”

“ நீ கொம்மாலைப் போலை சொடுசொடெண்டு நல்லாக் கதைக்கிறாய் . எல்லாம் அவள் தேடின வாழ்க்கையும், அது தேடிவைச்ச வில்லங்கங்களும்தானே ? ”

“ இல்லைப் பெரியம்மா ! தான் விரும்பினவனைக் கைப்பிடிச்சு, முப்பத்தைஞ்சு நாப்பது வரியங்களுக்கு முந்தியே அம்மா காட்டின துணிச்சலை இண்டைக்குக்கூடி எங்கடை சமூகத்தாலை காட்ட முடியேல்லையே . . ? ” என்றபடியே பக்கத்திலிருந்த கடைக்குப்போய் அவளுக்கு ஒரு சோடா வேண்டிக்கொடுத்தாள். மிகுதிச் சில்லறையை கைக்குட்டையில் சுற்றி ஒரு முடிச்சுப் போட்டாள்.

“ நீயும் வலு சுட்டியான பெட்டைதான் . . கொம்மாவும் உப்பிடித்தானே ? ” என்று கூறியபடி சோடாவை ஒவ்வொரு மிடறாகப் பருகிப் பருகியே அவளிடம் கதை கேட்கத் தொடங்கினாள்.

பெரியதாயிடம் எல்லாம் சொல்லவேண்டும். எதையெதையோ கேட்கவேண்டுமென்று இந்திராவில் ஆயிரம் உந்தல்கள். மத்தாக மனதைக் கடையும் தூண்டுதல்கள். ஆயினும் எதிலுமே எடுத்தவுடன் எல்லை மீறாது தங்களுடைய வாழ்வின் அவலங்களைப்பற்றி மட்டும் கூறிக் கொண்டு வந்தாள்.

பூமணி சோடாப் போத்தலைக் காலி செய்து, மெல்லியதாக ஒரு ஏப்பம் எழுப்பியபோது, இந்திரா தனக்குக் கல்யாணம் முடிந்தது வரையில் தடங்கலில்லாமல் கதை சொல்லி முடித்து விட்டாள். அவளிடம் அதிகமான நிதானமும், கஷ்டங்களில் புரண்டெழும்பிய பக்குவமும் தெரிந்தது. கதையோடு கதையாக இரண்டு மைல் தொலைவில் உள்ள, தனது சகோதரி வாழும் அகதிமுகாமின் பெயரையும் மெல்லக் கேட்டு வைத்தாள்.

தனது உடன் பிறப்பை ஒரு தடவை போய்ப் பார்க்க வேண்டும். அவளைக் கட்டிப்பிடித்து ஒவென்று அழவேண்டுமென்று ஒரு பாசம் ஓடிவந்து அடம்பிடித்தது. ஆனால் அதுவும் ஒரு கணப்பொழுதுதான்.

“அது சரி பிள்ளை நீ ஏன் இஞ்சாலுப் பக்கம் வந்தனீ?”

“ஏ . ஜி . ஏ வீட்டிலை ஒரு கடிதம் வேண்டவேணும். புருஷன் செத்தாக்களுக்கு இப்ப முப்பதாயிரம்

□ ஒரு பு.

கொடுக்கிறாங்களாம் .. அது விஷயமாய்தான் வந்தனான்."

" ஆற்றை புருஷன் செத்தது ? " பரபரப்புடன் இந்திராவின் நெற்றியைப் பார்த்தாள். அது வெறிச்சென்று குங்குமம் இழந்து கிடந்தது. புருவமத்தியில் காடுடைய சுடலைப் பொடியாக ஒற்றையாக மெல்லிய திருநீற்றுக் கீறாமட்டும் தெரிந்தது.

வாஞ்சை, ஆதூரம், கவலை, விரக்தி எல்லா வற்றையும் கலக்கியெடுத்ததோர் உணர்வுடன் அவள் தோள்களைப் பற்றினாள். அவள் கைகள் மெல்ல நடுநடுங்கின. சிரிப்பதா ? அழுவதா ? என எதுமே தெரியவில்லை.

வீதிக்கு வீதி இப்படி எத்தனை நெற்றிகள் காடுடைய சுடலைகளாக வலம்வருவதை எண்ணியெடுக்க முடியாது திகைத்தாள். சாகாத வீட்டுச் சாம்பலைத் தேடுவதெங்கே ? என்பது போலத் தவித்தாள், கரைந்தாள், ஊனுருகினாள் அவளால் பேச முடியவில்லை. சடக்கென முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

உலக வழக்கப்படி அவள் இதற்காக அழுதிருக்க வேண்டும். வாழவேண்டிய அந்த இளம்பெண்ணின் நெற்றியைச் சுடுகாடாக்கிய வடமாராட்சித் தாக்குதலை நினைத்துக் கண்கலங்கியிருக்க வேண்டும் : ஆனாலும் சுடலைக்குள் இருந்து கிளம்புவதைப் போன்ற வரண்ட

பற்றற்ற சிரிப்பே அவள் வாய்க்குள் கடகடத்தது. அப்படியே ஓடி மறைந்தாள்.

இதன்பின் அவளுக்குச் சம்மந்தி வீட்டிலிருக்கவும், ஒரு நடைப் பிணத்தைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பை அவர்கள் தலையில் கட்டியடிக்கவும் அறவே பிடிக்கவில்லை. பாசக் கட்டுக்களை அறுத்துக் கொண்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டாக வேண்டியதையும் உணர்ந்து நின்றாள்.

எப்படித்தான் புறப்படுவது ? என்ன சொன்னாலும் அவளை அவர்கள் தனியாக விடப்போவதில்லை! நாகபிள்ளையுடன் செயற்கையாக ஒரு மனமுறிவை ஏற்படுத்தி அங்கிருந்து விடுதலை பெறுவதைவிட அவளுக்கு வேறுவழி தெரியவில்லை. அந்தச் சந்தர்ப்பமும் பணங்காய்ப் பணிகாரம் சுட்டபொழுதுதான் அவளுக்கு வந்து வாய்த்தது.

உண்மையில் இழப்புகளால் மிக நொந்துபோயிருந்த நாகபிள்ளையைத் திட்டித் தீர்த்தமைக்காக அவள் அகத்தால் மிக நொந்தாள். ஆனாலும் வேறு வழியற்ற நிலையில் அவளுடன் உக்கிரமாகச் சண்டையைத் தொடங்கினாள். பெட்டியை எறிந்துவிட்டு எடுத்த எடுப்பில் பரபரப்பாக வெளியேறினாலும் : பேரக் குழந்தையை மறவாது ஒரு தடவை முத்தமிட்டாள். ஈஸ்வரனின் புதைகுழிக்குப் போய் இறுதி மரியாதை செலுத்தினாள்.

□ ஒரு பூ

ஈஸ்வரன் அங்கில்லை ! அவனுக்காக வைத்திருந்த செவ்வரத்தையும் இல்லை. அருகில் சற்குணத்தாரின் அழகைபோல ஒரு சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தாள். கன்னங்கரிய வைரவர் கோயில் நாயொன்று நிலத்தில் விழுந்து கும்பிடு போட்டு, ஏதோ சொல்லி முன்கியது. சொற்ப நேரத்தில் வேலியைப் புட்டுக்கொண்டு எங்கோ ஓடியது. அவளும் அதே வேகத்தில் வீட்டைவிட்டு வெளியேறினாள்.

19

பூமணி தனிமரமாய் இங்கு வந்தபின் முற்றிலும் மாறிப்போயிருந்தாள். அவளிடம் கொலகொலப்பற்ற இறுகிய அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. மனோ இரேகை பதட்டமின்றி ஒரே தடத்தில் விழுந்திருந்தது. பல பொழுதுகள் அமைதியாக இருந்து சிரித்தாள். எல்லாக் காரியங்களையும் பாரபட்சமற்ற மனத்தோடு பார்த்தாள். எங்கும் எதிலும், " ஏன் ? " என்ற கேள்வி யொன்றே தங்கி நிற்கக் கண்டாள். அவளின் எண்ணங்களில் பெரும் உடைவுகள் தென்பட்டன.

இதுவரை காலமும் அவள் சரியென்று இறுக்கிப் பிடித்திருந்த காரியங்களையெல்லாம் நாளுக்கொன்றாக தூக்கிவைத்துச் சிந்தித்தாள். அவள் தீர்க்கமாக

முடிவுகண்டிருந்த சரிகளெல்லாம் தொடர்ந்து பிழைகளாகிக் கொண்டே போயின. அப்படியானால் உண்மையென்பதுதான் என்ன ? என்று துருவித் துருவிப் பார்த்தாள். உண்மை நிலையில்லாது இயங்கிக் கொண்டிருப்பது போலத் தெரிந்தது.

ஒருநாள் ஒன்றுமே வேண்டாமெனத் துறவெடுத்துப் பார்த்தாள். துறவும் ஏதோ ஒன்றைப் பற்றிநிற்பதைக் கண்டு கொண்டாள். துறவுக்குள் மறைந்து நின்ற சிரிப்பின் பொருளைப் புரியாமல் புரிந்து நின்றாள். அதற்குப்பின் அவளின் ஒவ்வொரு சிரிப்பும் வித்தியாசம் வித்தியாசமாய் மலர்ந்தது. மனம் அருவமாகி, உருவமாகி, அநாதியாய், பலவாய், ஒன்றாகி நின்றது.

ஊரின் அருகாமையில் பூரண சும்பம் வைத்தது போல ஜொலிப்பாக ஒரு மாவீரர் சமாதி கட்டியிருந்தார்கள். அதன் படிக்கட்டுக்களும் மேலிருந்த நிறைகுட வடிவமும் அவளின் அகத்தை மருவி ஈர்த்தன. நன்மை தீமையற்ற எண்ணங்களின் வயப்பட்ட அவள்மனம் அந்தச் சமாதிக்குப் பக்கத்தில் போய்க் குந்திக்கொண்டது.

அது பெயரே குறிக்கப்படாமல் ஒளியான புகழ்த்துறவி களுக்காகக் கட்டப்பட்டிருந்த சமாதி. அங்கு தினசரி மக்கள் வந்து பூக்களை வைத்து வழிபட்டுப் போவார்கள். இறப்பின் பின்பும் தங்கள் பெயர்கள் வெளிவராது என்பதை அறிந்து

□ ஒரு பூ

கொண்டே மரணத்தை ஒற்றை விரலால் தூக்கிய இவர்கள் மனிதர்களா? இவர்களின் ஈகத்தை எப்படி அளவெடுப்பது? என்பது தெரியாமல் தடுமாறினாள்.

எத்தனையோபேர் வருவார்கள் பூக்களை வைப்பார்கள், சிலர் அழுவார்கள் பின் வந்தவழியே போவார்கள். இருள்விழுந்து நெடுநேரமான பின்பும் ஒரே ஒரு ஜீவனாகப் பூமணி மட்டுமே அங்கு அமர்ந்திருப்பாள். அதைப் படமெடுத்த வெளிநாட்டுப் பத்திரிகை ஒன்று, "கிழவியும் சமாதியும்." என்று தலையங்கம் கொடுத்துப் பிரசுரித்திருந்தது. அதுவும் அவளுக்குத் தெரியாது.

அவள் எப்பொழுதுமே தனிமையையே நாடித்திரிந்தாள். காற்றுவந்து அவளுடன் கதைக்கும். முகில்கள் யானைக்குட்டி வேஷம் போட்டு, விளையாட்டுக் காட்டும். தென்னை மரங்கள் குரும்பைகளை வீசி அவளுடன் பந்தடிக்கும். விடிந்துவிட்டால் போதும் நாள்தவறாது நத்துக்கள் வந்து கத்தோம் பழங்களையும், கொய்யாப் பழங்களையும் முற்றத்தில் வீசியெறியும். கத்தோம் பழங்களைக் கல்லில் வைத்துக் குத்திக் குத்தி முத்தெடுப்பாள்.

ஒரு நாள் வழமைபோல மேலைத்தேய ஆயுதங்கள் தமது தேகப் பயிற்சிகளை ஆரம்பித்திருந்தன. விமானங்கள் தமது குண்டுகளை வீசின. கடைசி நத்துக்களின்

அறிவையாவது இவர்கள் பெறவேண்டுமென எண்ணியது போல கத்தோம் பழங்களை ஏந்தி வானத்தில் பறக்கும் விமானங்களுக்குக் காட்டினாள். விமானமொன்று வீசிய குண்டுச்சத்தத்தில் அதிர்ந்து போன ஓணான் ஒன்று உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு செத்தைக்குள் ஓடி மறைந்தது. கர்ப்பங்கலக்கிக் குண்டுகளும், காவடி வாணங்களுமாக அன்று பிள்ளையார் கோயில் திருவிழா தோற்றேபோனது.

சிறிய ஷெல் துணிக்கையொன்று காலில் குத்தி ஏறியதால் வேதனை கொண்ட மாதக்கரசு தனது காயத்தின் வலி தாங்கமுடியாதது ஓலமிட்டு அழுதாள்.

" ஐயோ . . சன்னதியானே இந்தப் பிரச்சனையள் எப்பதான் முடியப்போகுது . . ? எங்கடை விடிவு எப்பதான் வரும் ? " என அவள் ஊரெடுபட நெஞ்சக் கூட்டில் குத்தியெழுப்பிய கனிந்த அழுகுரல் பூமணியின் காதுகளில் ஏறியிருந்து குடையாய்க் குடைந்தது.

எழுந்து மாதக்கரசுவின் வீட்டிற்குப் போனாள். அவளின் காயம்பட்ட காலைத் தூக்கினாள். அந்த ஆடுகால் சதை வற்றாப்பளை உலக்கையடிப் பலாப்பழம்போல கைபட்ட இடமெல்லாம் நொழுநொழுத்தது. காயம் மிகச்சிறிது. முந்தானையைக் கிழித்து ஒரு கட்டுப்போட்டாள். ஒப்பாரியை நிறுத்திவிட்டு மாதக்கரசு

□ ஒரு பு.

அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். காலில் மெல்லிய சுகம் தெரிந்தது. பூமணி அவளைப் பார்த்து அன்புடன் கதைக்கத் தொடங்கினாள்.

"மாதக்கரசு ஒருநாள் உன்னை நான் ஈஸ்வரனுக்காக அகப்பையால் அடிச்சனான் நினைவிருக்கோ?"

"ம்...!"

"யோசிக்காதை.. நினைவிருக்கோ சொல்லு..?"

"அக்கா அது எத்தினையோ வரியத்துப் பழங்கதை!"

"பழையகதைதான் ஆனால் அண்டைக்கு நீ அழுததுக்கும், இண்டைக்கு நீ அழுததுக்கும் எனக்கு வித்தியாசம் தெரியேல்லை!"

"என்ன செய்ய என்னாலை ஒப்பாரிவைச்ச அழத்தானே முடியுது..!"

"உன்ரை பிரச்சனையளும், ஒப்பாரியளும் எப்பவாம் முடியப்போகுது? எல்லாச் சனங்களும் ஓடியிட்டுதுகள் நீ மட்டும் ஏன் ஓடாமலிருக்கிறாய்?" மாதக்கரசு பதிலின்றி மலங்கினாள். சிறுது நேரத்தின் பின் ஏதோ யோசித்துக் கொண்டவள் போலக் கதைக்கத் தொடங்கினாள்.

“ கழுத்தான் அடைவிலை கிடக்கு ! வெறுங்
கழுத்தோடை வீட்டைவிட்டு வெளியாலை போறதில்லை.
இரவல் கழுத்தான் வேண்டிப் போடவும் அக்கம் பக்கத்திலை
ஒரு சனமும் இல்லை .. ! ”

பூமணியின் கொடுப்பின் உட்கரையில் குதிராத
சிரிப்பொன்று நின்றது. சிறிகு நேரத்தின் பின் தன்
கழுத்திலிருந்த நாலு பவுண் சங்கிலியைக் கழற்றி,
மாதக்கரசின் கழுத்தில் போட்டாள்.

“ மாதக்கரசு என்னட்டை மிஞ்சியிருக்கிற சுமை
இதுதான். இது பூரான் கிழவன் போட்ட பழையநகை. இனி
இந்தப் பிரச்சனையையும் நீயே வைச்சுக்கொள் . . நான்
வாறன் ! ”

“ இருங்கோ அக்கா . . . நான் தேத்தண்ணி போடுறன்
குடிச்சிட்டுப் போங்கோ .. ! ” கனிவாகச் சொல்லி சங்கிலியை
அழகாக இறவக்கைக்குள் விட்டு மறைத்துக் கொண்டாள்.
கெந்திக் கெந்திப்போய் அடுப்பிலிருந்த சுடுதண்ணீரை ஊற்றி,
அவள் வடித்துக் கொடுத்த தேநீரை மூக்குப் பேணி வழியாக
வாயில் சரித்து முடித்தாள் பூமணி. அப்படியே தலைவாசலில்
ஏறும்போது மறுபடியும் மாதக்கரசைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“ மாதக்கரசு பிரச்சனையள் முடியிறதும், முடியாததும்
அவரவர் கையிலைதான் .. ! நாங்களெல்லாம் பிறக்க முந்தியே

□ ஒரு பு

எத்தினையோ பிரச்சனையள் முடிஞ்சுது. ஆனால் ஒப்பாரியள் மட்டும் முடியாமலே இருக்கெண்டு ஒரு கடலைக்குருவி பாடிக்கொண்டு போச்சு ! அதொரு கிழட்டுக் குருவி . . ! ”

பூமணியின் இந்த விளக்கம் மாதக்கரசுவுக்கு சிதம்பர சக்கரத்தைப் பேய் பார்த்ததைப் போலிருந்தது. தனக்குக் கிடைத்த சங்கிலி மறுபடியும் பறிபோய்விடுமோ ? என்ற கலவரம் அவள் மனதில் மெல்லிய விறைப்பாக ஓடியது. திடீரென்று கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளிவந்த ஒரு எண்ணம், “சங்கிலி கவனமென . . ! ” எச்சரித்து விட்டுப் போனது.

“ அக்கா சொல்லுறனையெண்டு குறைவிளங்க வேண்டாம்! உங்களுக்குச் சித்தப் பிரமையெண்டு ஊர் முழுக்கக் கதைக்குது. என்றை பிள்ளையளெண்டால் பைத்தியமெண்டுதுகள். உங்கடை கதை காரியங்களைப் பாத்தால் நீங்க பைத்தியமோ ? நாங்கள் பைத்தியங்களோ எண்டு மனசிலை ஒரே கயிறிழுப்பாய்க் கிடக்கு ! ”

“ நான்தான் பைத்தியம் ! ”

“ இல்லையக்கா இந்தப் பிரச்சனையள்தான் உங்களை இந்த நிலமைக்கு ஆளாக்கிப் போட்டுது. இல்லாட்டி இப்பிடயே இருந்திருக்கப் போறியள் ? என்ன செல்வாக்கா இருந்த குடும்பம் . ”

“ மாதக்கரசு இந்த விடுதலைப் போரை பிரச்சனையெண்டு பேசுறதே ஒரு அறியாமைதான். இதைப் பிரச்சனையாகப் பாக்கிறதை நிப்பாட்டிப் போட்டு, எண்டைக்கு உன்ரை கடமையாகப் பாக்கிறியோ அந்தக்கணமே உன்னளவிலை தமிழீழப் போரும் வாழ்க்கையா மாறியிடும். இதைக் கொஞ்சம் ஆழமாய் யோசிச்சால் பிறகு உனக்குக் கவலையே வராது.”

“ எனக்கு வயசேறிப் போச்சு ..! பிறந்தண்டு பிடிச்ச கஷ்டம் .. இண்டுவரை துலைஞ்ச பாடில்லை ..! பிரச்சனையளாலை கலைபட்டு மான் கூட்டங்கள் போலை ஓடிக் கொண்டிருக்கிறம்.. என்னாலை உங்களைப்போலை யோசிக்க முடியேல்லை..! ” பூமணி அவளுடைய மருண்டு போன கண்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். பிறகு பேசத் தொடங்கினாள்.

“ மான்கள் ஓடுறபடியால்தான் மற்ற மிருகங்களெல்லாம் மான்களை வேட்டைப் பொருளாவும்; தங்களை வேட்டைக் காரராவும் நினைச்சிட்டுதுகள். நீயும் ஓடுறதும் ஒப்பாரி வைக்கிறதுமாத் திரிஞ்சால் பிறகு அதுதான் உன்ரை வாழ்க்கையாவும் போயிடும். ஓடாமல் நில் ! பிரச்சனையளை நேருக்கு நேர் சந்தி ! ” என்றாள்.

அதைக் கேட்பின் மாதக்கரசு கடுமையாக யோசித்தாள். இந்தக் கிராமத்துக் கிழவி இதையெல்லாம்

□ ஒரு பூ

எப்படித் தெரிந்து கொண்டாள்? அல்லது மனதில் மறைத்து வைத்துக் கொண்டே இத்தனை நாட்களாக நாடகமாடினாளா . . ? என்று கேள்விக் கணைகளை தனக்குள் மட்டுமே வீசிவீசியெறிந்து பார்த்தாள்.

“ நீ இப்ப என்ன யோசிக்கிறாயெண்டும் எனக்குத் தெரியும். பட்டணத்தார் பள்ளிக்கூடம் போயே உந்தளவையும் பாடினவர்? ஒரு நாளிலைதான் எல்லாத்தையும் விளங்கினவர். உண்மையை விளங்க ஒரு நொடி கனக்க ! ”

கிழவி தன்னைக் கண்டு பிடித்துவிட்டாள் என்பதைப் புரிந்துவிட்ட மாதக்கரசு கதையைத் தந்திரமாக வேறுபக்கம் தூக்கிப் போட்டாள், “ இதெல்லாம் ஏன்? வெளிநாடெண்டு போயிருந்தால் சோலி சுறட்டில்லாமல் சிவனே எண்டு சீவிச்சிருக்கலாமாம்! என்றை சின்னவள் அடிக்கடி சொல்லி வாயூறுவாள். . . தரித்திரம் பிடிச்ச எங்களுக்கு அப்பிடியும் ஒரு வழிபிறக்காதாமே ? ”

“ இப்ப நீயும் பைத்தியக்காரிதான். இந்தக் காட்டை விட்டு வேறை காட்டுக்கு ஓடினால் போல பிரச்சனையள் முடிஞ்சு போடுமே? ஓடுற மாண்களைத் துரத்துறதுக்கு எல்லாக் காடுகளிலையும் மிருகங்களிருக்கு! ஓடுற சனந்தான் பிரச்சனை எப்ப முடியுமெண்டு பேப்பருகளிலை தேடும். இப்பவே நில்! இப்பவே பிரச்சனையள் முடியும் ! ” என்று அவள் தோனை அண்பாகத் தடவிவிட்டு வெளியேறினாள்.

20

மாதக்கரசுவுடன் பேசிவிட்டு வரும் பொழுதே அவள் மணதில் வெள்ளம் மடைதிறந்து தகித்துக் கொண்டிருந்தது. அப்படியே பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போனாள். அங்கே பிள்ளையார் நேற்றைய அலங்காரங்களோடு தனி மரமாயிருந்தார். மற்றவர்க ளெல்லாம் எங்கோ பாதுகாப்புத் தேடி ஓடிவிட்டார்கள்.

படையெடுத்து வந்த சிப்பாய்கள் ஆட்டுத் தலைகளைத் துண்டு போட்டு மடைப்பள்ளிப் பாத்திரங்களை அசிங்கப் படுத்தியிருந்தார்கள். கோயில் முழுவதும் சப்பாத்துக்கால்களின் அடையாளங்கள். நந்தவனத்தில் கிடந்த பூஞ்செடிகளெல்லாம் தாறுமாறாக முறிந்து கிடந்தன. கொடி மரத்திற்குப் பக்கத்திலிருந்த நந்தி தேவரின் ஒற்றைக் காது துப்பாக்கிச் சன்னம் பட்டு உடைந்து போயிருந்தது.

பூமணி அந்தக் கோயிலுக்கு திருவிழா உபயகாரி, கண்களை மூடிக்கொண்டு ஓடித் திரியுமளவிற்கு அந்த ஆலயக் கட்டிடங்களோடு பழகிப் போனவள். ஈஸ்வரன் இறந்த பிறகு அவள் இன்றுதான் முதல் தடவையாக கோயிலுக்கு வந்திருந்தாள்.

சிறிது நேரம் பிள்ளையாரையே கூர்ப்பாகப் பார்த்த வண்ணமிருந்தாள். ஒற்றைத் தந்தமும், பாளை வயிறுமாக

□ ஒரு பூ

கெம்பீரம் குறையாது அமர்ந்திருந்தார். வெள்ளி மஞ்சளில் பட்டுச்சாத்தி, மரகதநிறத்தில் சால்வை அணிந்திருந்தார்கள். திருநீறு, கற்பூரம், மலர்களின் வாசனை யாவும் கலந்து ஒருவித தெய்வீக நெடி வீசியது.

“ சுவாமி நீங்கள் மட்டும் தனியாக இருக்கிறீர்களே பந்தம், ஆலவட்டம், குடை, சேமக்கலம் இவைகள் யாவும் போட்டது போட்டபடியே கிடக்கின்றன. இவைகளைக் காவும் மானுடர்கள் எங்கே ? ” ஆனை முகத்தில் பொருளோடு கலந்த மௌனம்.

“ பூமணி நீ மட்டும் ஏனிங்கு வந்தாய் ? உனக்கு என்ன வேண்டும் ? ”

“ ஒன்றுமே வேண்டாம் ... ! ”

“ சுவர்க்கம் கூடவா .. ? ”

“ சுவாமி எனக்கு மட்டும் ஒரு சுவர்க்கம் கேட்பதிலும்: பந்தம், ஆலவட்டம், குடைகளைப் போட்டது போட்டபடியே ஓடுவதிலும் எனக்குப் பேதம் தெரியவில்லை .. ! ”

“ அப்படியானால் உன்னுடைய மகனையாவது மறுபடியும் பெற்றுக் கொள்கிறாயா ... ? உன் வாழ்வின் துயரங்களை யெல்லாம் வென்றுவிடலாம் ? ”

“ இல்லை இன்னொரு தடவை அவன் அழுதபடியே இந்தப் பூமியில் ஜனனிக்க வேண்டாம் .. ! ”

“ கடைசியாக உனக்கு என்னதான் வேண்டும் ? ”

“ ஒன்றுமே வேண்டாம் ... ! ”

“ ஒன்றுமே வேண்டாத உனக்குக் கோயிலும் வேண்டியதில்லை ... போ வெளியால் ! ”

வெளியே போனவள் மறுபடியும் திரும்பி வந்தாள். மூலஸ்தானத்திற்குள் பிரவேசித்து, விநாயகர் கையிலிருந்த அந்த ஒற்றைச் செவ்வரத்தம் பூவைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு வடக்கு வீதியைத் தாண்டி நடந்தாள். அவள் வழமையாக வந்தமர்ந்திருக்கும் மாவீரர் சமாதிக்குக் கீழே யாரோ விளக்கேற்றி வைத்திருப்பது தெரிந்தது.

நேற்று நடந்த போரினால் அந்தச் சமாதியின் படிக்கட்டுக்கள் யாவும் உடைந்து, ஒழுங்கின்றிக் கிடந்தன. அழகிய செவ்விளநீர் வடிவமான அந்தச் சமாதி மட்டும் அப்படியே ஒளிகுன்றாது நின்றது.

தன்னுடைய மகனே வாழ்க்கையாக, உலகமாக, பிரபஞ்சமாக நினைத்து வாழ்ந்த பூமணி அந்தச் செவ்வரத்தம் பூவுடன் அங்கேயே மெளனித்து நின்றாள்.

❑ ஒரு டு

குங்குமம் இழந்து, காடுடைய சுடலைப் பொடிகளேந்திய இந்திரா போன்ற அபலைப் பெண்கள் துணையில்லாத பூங்கொடிகளாக பிரபஞ்சப் பெருங்காற்றில் அங்குமிங்குமாக ஆறலைபடுவது தெரிந்தது.

ஈஸ்வரன் போன்று வாழ்த்துடித்து, அவச்சாவில் போன ஜீவன்களின், " ஐயோ ..!" என்ற ஆதங்கம் பேரலையாக எழுந்து, பாறைச் சுவரில் மோதிப்பிளப்பது போல ஒரு பெரும் பிரளயச் சத்தம் செவிப்பறைகளை வெடிபடச் செய்தது.

காதுகளிரண்டையும் பெரு விரல்களினால் பொத்திக் கொண்டாள். இப்பொழுது மீண்டும் அமைதி. காதுகளிற்குள் உருளும் தூரத்து அலைகளின் சப்தம் கூட, " திக்! " கென்று நின்று போனது. மீண்டும் மீண்டும் காதுகளைப் பொத்திப் பொத்திப் பார்த்தாள். சப்தமே இல்லை ! நிசப்தம் . . ! அலையோசை அப்படியே நின்றுவிட்டது. வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்டு, பயணப்பட வேண்டிய சமிக்ஞை விளக்கு விழுந்துவிட்டதை , அந்த அடையாளத்தின் மூலம் கண்டு கொண்டாள்.

அனுபவப் பார்வை மனதில் மண்டிக்கிடந்த இருட் பாலைவனத்தை கிழித்துக் கொண்டே வேகமாக ஓடிவந்து ஓரிடத்தில் நின்றது. அறிவுக் கண்ணால் தாண்ட முடியாத அந்த இறுதிக் கதவைத் திறக்க முடியாது மனதின் ஒளி தடைப்பட்டு நின்றது. மறுபடியும், மறுபடியும் மனதைச்

சுடர்த்த வைரமாக்கி, அந்த இருட் கதவின் மீது ஒங்கி உதைத்தாள். தடாலென்ற பேரொலி எழுந்தது. அந்த ஒரு நொடியில் மரண பயத்தை மனம் வெற்றிவாகை சூடியது. இம்மைக்கும், மறுமைக்கும், உண்மைக்கும், பொய்மைக்கும் பேதமில்லாத நிலையில் அவள் நின்றாள். அப்பொழுதுதான் அந்த மாவீரர் சமாதியின் முன் அவள் கையிலிருந்த செவ்வரத்தம் பூ தானாக விழுந்தது.

அந்தச் சமாதியின் ஒவ்வொரு கற்களிலும் தியாகிகள் ஸ்படிகமாகத் தெரிந்தனர். ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக அஞ்சியோடிய இனம்தனது ஓட்டத்தை நிறுத்தி, வேட்டைக் காரரைத் துணிந்து வழிமறித்த வீரச்சுடர்ப்பு அந்தக் கட்டிடமெங்கும் பொன்மயமாகப் பேரொளியெறிந்தது. எடுத்து விபரிக்க முடியாத பெருமை கொண்ட அந்தத் தியாகத் துறவிகளின் முன் பூமணி தலை சாய்ந்து நின்றாள். சொற்ப நேரம்தான்: வந்த பாதை வழியே மறுபடியும் வேகமாகத் திரும்பினாள்.

கோயிலுக்கு அருகிலிருக்கும் வன்னிமரக் கிணற்றடியில் வந்து நின்று, நன்றாகக் குளித்தாள். மனம் நிறைய நீராடிய பின்பு, ஈரசர் சீலையைக் கல்லில் ஒங்கி அடிக்கும்போது . . . " ம் . . ஹ் . . க் . . ! " ஒரு மூச்சு ! அப்படியே சறுக்கி விழுந்து விட்டாள். மலை இடிந்ததைப் போலிருந்தது. பலத்த அடி! பிடரி இரண்டாகப் பிளந்தது. இருட்டுச் சுரங்கத்தில் சர் ரென வழுகிச் செல்வதைப் போன்ற

□ ஒரு பு.

உணர்வு. ஒன்றுமே தெரியவில்லை. திடீரென்று, " பக் ! " கென்ற பேரொளி மூடிக் கொள்வது போலுமிருந்தது. பூமணி என்ற அத்தியாயம் அத்தோடு முடிந்து போனது.

உயிர் பிரியும் போது; எத்தனையோ வருடங்களாக நினைவில் பொறித்து வைத்திருந்த கூறையிடவையையும் மறந்து, ஈஸ்வரனையும் மறந்துபோனாள். கடைசியில் எல்லாமே நினைவுகளைத் தாண்டிப் போய்விட்டன. மலைகளை யெல்லாம் தூக்கியெறிந்து விட்டுக் காற்றுக்குள் அமிழ்ந்து, அமிழ்ந்து அழகாக அபிநயம் பிடித்து ஆடினாள். அங்கங்கு மைனாக் குருவிகள் வட்டமாக நின்று பிடிவாசிப்பது போலிருந்தது.

இடையில் ஏதோ ஒன்று குறைவது போன்ற உணர்வு. திடீரெனக் கீழே குனிந்து பார்த்தாள். அவளிடம் ஆடைகள் எதுவுமே இல்லை. சட்டெனத் தன்னையே ஒரு முறை பார்த்தாள் அங்கு அவளும் இல்லை. மேலே பார்த்தாள் மேலென்றும்: கீழென்றும்: இல்லாத பெரு வெளி பரந்து விரிந்து கிடந்தது. பாதைகளில்லா அப் பெரு வெளியெங்கும் சூனியமே சுதந்திரக் கொடிகளாகப் பறந்து கொண்டிருந்தன.

ஒன்றுமே இல்லை. ஆனால் அதுவே இருப்பதையும் கண்டாள்.

21

பழைய சாக்கோடு சாம்பனின் ஓட்டை வண்டில் பூமணியின் தூல சரீரத்தைச் சுமந்தபடியே கரணவாய் வந்து சேர்ந்துவிட்டது.

நாகபிள்ளை குழறியபடியே ஓடிவந்து, அவளை மூடியிருந்த மல் வேஷ்டியை இழுத்தெடுத்தான். வண்டிலில் முடக்கி வைத்திருந்த அவள் தேகம் ஏன்? என்ற கேள்விக் குறிபோல வளைந்து நின்றது.

சூரியனினிடம் சுதந்திரமிழந்து, அதன் காந்தப் பிடிக்குள் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் பூமிப் பந்தைப் பார்த்து அவள் குனிந்த முகம் சிரித்துக் கொண்டிருப்பதை அறியாத நாகபிள்ளை: தனது அறிவிற்குள் அவளை ஒரு சித்தப்பிரமையாகக் கணக்கெடுத்து, அதற்கேற்பத் தனது ஒப்பாரிக்கு இசை கூட்டினான்.

விஷயமறிந்து, ஓடிவந்த கச்சான் காற்று மட்டும் அவளுக்காக ஒருகணம் மெளனித்து நின்றது. ☐

padippakam

படிப்பகம்

. . . . இருள் கவியும் நேரத்தில் நாம் ஒரு பிரதேசத்தை அண்மிக்கிறோம். எல்லாமே மைம்மலாகத்தான் தெரிகின்றது. அப்போது . . . அந்தப் பிராந்தியத்தில் அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாகத் தீபங்கள் ஏற்றப்படுகின்றன. அவற்றில் சில பளிரென்று ஜொலிக்கின்றன. சில அடக்கமாக, ஆனால் தெளிவாக ஒளிக்கின்றன. ஒரு சமயம் ஆலயத்தின் தேரே திடீரெனத் தீப்பற்றுவதும்: ஊரே எரிவதும் தெரிகின்றது. இந்த ஒளிக் கூறுகளின் சங்கமத்தில் அப்பிரதேசம், அதன் கிராமங்கள், அவற்றின் மக்கள், அவர்களது ஆசைகள், அவலங்கள், பலங்கள் பலவீனங்கள் என்பவை மெல்ல மெல்லப் புலப்படுகின்றன. இசைக்கு இடையேவரும் அமைதி இசைக்கு மெருகூட்டுவது போலவே இவ் வெளிச்சத்திற்கு வராத இருட்டுக்களும் கதைக்குச் சுவை சேர்க்கின்றன.

ஆமாம் இப்படிப்பட்டதோர் உத்தியைக் கையாண்டுதான் ஆசிரியர் தன் மண்ணின் கதையை, அங்கு வாழ்ந்த ஒரு பெண்ணின் கதையாகத் தருகிறார். அந்தப் பெண் பூமணியும் எம்போன்றே, "நாமும் நமது குடும்பமும் நலமாக வாழ்ந்தால் போதும்!" என ஒரு குறுகிய வட்டத்திற்குள் வாழ்ந்த ஒரு சாமானிய சராசரிப் பெண்தான். ஆனால் இறுதியில் பூமணி எமக்கெல்லாம் ஒரு பாடமாக அமைகின்றாள். இதுவே படைப்பாசிரியரின் வெற்றியுமாகிறது.

ஈழத் தமிழன் தன் இழந்த தேசத்தை ஈட்டும் காலம்து. அந்தப் புண்ணிய பூமியின் சாமானியர் கூடச் சரித்திரமாகவது புதுமையல்லவே! இதைப் படிக்கும் எம்போன்ற சாமானியர்கள் சரித்திரமாகவது விட்டாலும், சொந்த மண்ணின் கதந்திரம் பற்றிச் சிந்திக்காமலிருக்க முடியாது.

நிலக்கிளி. அ. பாலமனோகரன்.